

www.burmeseclassic.com

ရော့ဒ် အိတ်

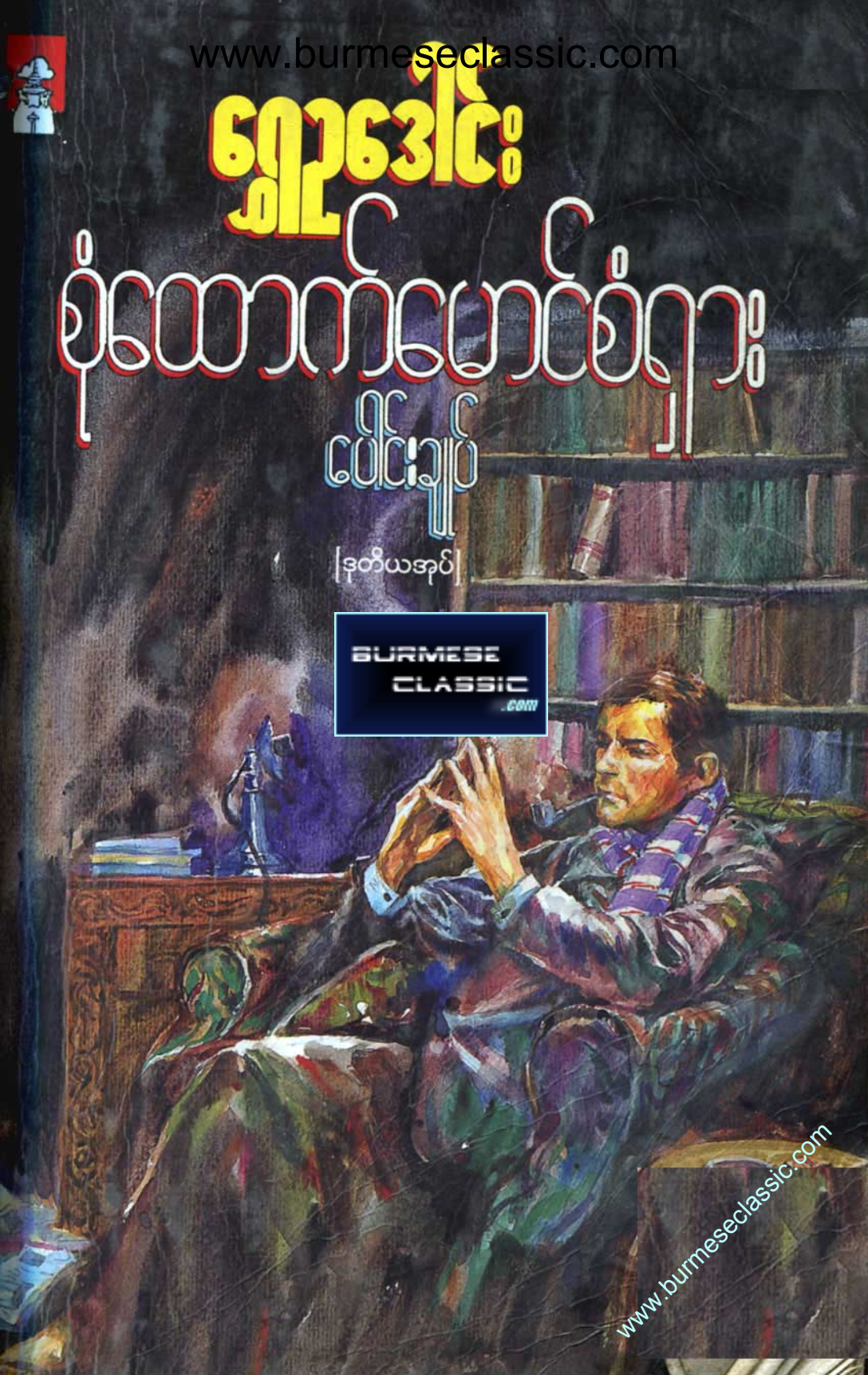
စုံလောကလောင်စုံရာ

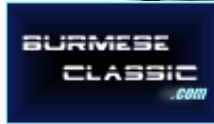
မင်းချစ်

[ဒုတိယအုပ်]

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

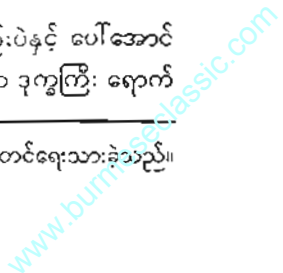
ယခုခေတ်ကာလ၌ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်မြောက်သူအရေအတွက်သည် တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးတက်များပြား၍ လာခဲ့ရာ များစွာသော သူတို့သည် ၎င်းစာကို တတ်မြောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဝတ်အစား အနေအထိုင် အမူအရာမှစ၍ များစွာ ဘိုဆန်၍ သွားတတ်ကြလေ၏။ ရှေးအခါကမူ ယောက်ျားသူငယ်များသာလျှင် ယင်းကဲ့သို့ အမူအရာ ပြောင်းလဲခြင်း ရှိတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ယခုခေတ်အခါ၌မူကား အင်္ဂလိပ်စာတတ်မြောက်သူ မိန်းကလေးအရေအတွက်သည်လည်း အဆများစွာ ပိုမိုတိုးတက်၍ လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား ဘိုဆန်သော မိန်းကလေးတို့၏ အရေအတွက်သည်လည်း ၎င်းအချိုးအစားအရ တိုးတက်ပေါများ၍ လာခဲ့ချေ၏။

လွတ်လပ်ခြင်းတည်းဟူသော အခွင့်အရေးသည် စင်စစ်အားဖြင့် ကောင်းသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်သည် မှန်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ဟိရိုဩတ္တပ္ပအရာဌာန၌ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံထိုက်ပေသော ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာမိန်းမများမှာ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခြင်းတည်းဟူသော အနောက်တိုင်းသူတို့၏ အလေ့အကျင့်ကို အတုခိုးနည်းယူခဲ့ပါမူ ပျက်စီးခြင်းသို့တိုင် ရောက်ရန် နည်းလမ်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်တတ်ချေသည်။ ယခု ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော ဝတ္ထုမှာလည်း ဘိုဆန်ကြသည်အတွက် မသင့်မတင့် အချင်းများရာမှစ၍ နောက်ဆုံး၌ ဒုက္ခကြီးစွာ ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာပင် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သော မွန်းတည့်အချိန်၌ အစိုးရစုံထောက်ဖက်ဆိုင်ရာ အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် မသာမယာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့ နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ တက်လာပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ပစ်လှဲ၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားက 'ရွှေမျက်နှာညို ဘာအလိုမကျသလဲ ကိုအုန်းဖေရဲ့' ဟု ပျက်ရယ်ပြု၍ မေးသည်တွင်

ဖေ။ ။ 'သိပ်ပြီး ဝှက်တု အမူပဲ ခင်ဗျာ၊ လက်သယ်ပေါ်ဖို့ မခဲယဉ်းပဲနှင့် ပေါ်အောင် မလိုက်ဝံ့တဲ့အတွက် ဒီအတိုင်း ခံနေရပြီး ကာယကံရှင် နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဒုက္ခကြီး ရောက်

ဤဝတ္ထုကို သူရိယမဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၁၃၊ အမှတ် ၉ (နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၂၉) တွင် စုတင်ရေးသားခဲ့သည်။ မူရင်းမှာ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။

တော့မလို ဖြစ်နေပြီကော ဆရာ' ရှား။ ။ 'အစက စပြီး ပြောပြစမ်းပါဦးဗျ။ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်ရင်လဲ ကူညီရတာပေါ့ဗျာ'

ဗေ။ ။ 'ဒီအမှုက စင်စစ်တော့ ဆရာတို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် တယ်ပြီး ဆိုင်တဲ့အမှုမို့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ သို့သော်လဲ ဆရာက အရာရာမှာပဲ ဉာဏ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတွက် တိုင်ပင်ကြည့်ရသေးတာပါ။ ဆရာ' ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်အုန်းဖေသည် ဝတ်လုံတော်ရ မောင်တင်လှ လင်မယား၏ အမှုကို ပြောပြလေရာ အကျဉ်းချုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရ မောင်တင်လှသည် ဘီလပ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် အမှုများစွာ လက်ခံရ၍ အတော်ပင် ကျော်ကြားသော ဝတ်လုံကလေး ဖြစ်ပေ၏။ ဝတ်လုံတကာတို့တွင် အထူးသဖြင့် ဘိုဆန်သော ဝတ်လုံတစ်ဦး ဖြစ်၍ ကလပ်များစွာတို့၌ ပါဝင်ပြီးလျှင် လှ ပျိုဘဝ၌ အတော်ကြာကြာပင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ဘီအေ အ တန်းကို အောင်မြင်ပြီး၍ ကျောင်းဆရာမ အဖြစ်နှင့် လုပ်ကိုင်နေသော မသန်းမြနှင့် တွေ့ကြရာတွင် မြင်လျှင် မြင်ခြင်း စုံမက်ကြ၍ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းကြ၏။ မသန်းမြသည်လည်း မိန်းမတကာတို့တွင် အနောက်နိုင်ငံသူတို့၏ အတူကို အထူးသဖြင့် နည်းယူလိုက်နာတတ်သော မိန်းကလေးဖြစ်၍ ယောက်ျား မိတ်ဆွေတို့နှင့်လည်း လွတ် လပ်စွာ ယှဉ်တွဲ သွားလာတတ်ပေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးတို့သည် လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းပြီးသည်နောက် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ရက်လ အနည်းငယ် နေထိုင်ပြီးကြသော် ယောက်ျားသည် ကလပ်များသို့ သွားမြဲတိုင် သွားပြန်၏။ မိန်းမသည်လည်း နဂိုသဘောကပင် ဘိုဆန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အလုပ်မှ ပြန် လာသည်အခါ လင်ကို အိမ်၌ မတွေ့ခဲ့လျှင် တစ်ယောက်တည်း နေရခြင်းကို ပျင်းရိ သည်ဟု အောက်မေ့၍ မိန်းမသူငယ်ချင်း၊ ယောက်ျားသူငယ်ချင်း မခြားနားဘဲ အတူ တွဲဖက် လည်ပတ်တတ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့်မူကား မသန်းမြသည် လျှပ်ပေါ်လော်လည် ခြင်းတည်းဟူသော စိတ်သဘော အလျဉ်းမျှ ရှိသည် မဟုတ်။ မိမိ၏ ဝမ်းခါးကို မိမိ ကောင်းစွာ ထိမ်းကျောင်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ဥရောပတိုက်သူတို့ နည်းတူ လွတ်လပ်စွာ သွားလာ ပျော်ပါး နေထိုင်လိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ယင်းသို့ မိမိတို့ အလိုအလျောက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာဝင်ထွက် နေထိုင်ခဲ့ကြရာ ပထမ၌မူကား ငါတို့လင်မယားသည် ဖက်မိပေ၏ဟု အောက်မေ့ကြဟန်နှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး သင့်တင့်စွာ ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် ရက်လ အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် အရေး တိုင်းသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားသည် မိန်းမအားလည်းကောင်း၊ မိန်းမသည် ယောက်ျားအား လည်းကောင်း တစ်ဦးတည်း မူပိုင် ရလိုသော သဘောသည် အသိသိ

ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့ရာ မိန်းမဖြစ်သူက မိမိ၏ ယောက်ျားသည် ဘိုကပြားမတစ်ယောက်နှင့် အရောတဝင် ကားပေါ် ယှဉ်တွဲ၍ စီးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ငြူစု၏။ ၎င်း မိန်းမနှင့် တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အတူတကွ မြင်လိုက်ရသောအခါ မသန်းမြ၏ စိတ်၌ ငါသည်လည်း အညံ့မခံချေ။ ၎င်းကဲ့သို့ပင် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်အံ့ဟု အောင်မေ့၍ မိမိနှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ဖူးသော မောင်ထွန်းရီဆိုသူနှင့် ဘိုင် စကုပ် ကြည့်ခြင်း၊ ကန်တော်ကြီးကို ကားနှင့် ပတ်ခြင်း၊ ဟိုတယ်၌ ထမင်းစားခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မောင်တင်လှ ကြားသိလတ်သော် စိတ် ၌ အတော်ပင် မချမ်းမသာဖြစ်သော်လည်း မာနကြီးသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မ သင့်လျော်ကြောင်းကို ချောမော၍လည်း မပြောလို၊ မိမိကလည်း ခတ်တွေတွေ နေထိုင် ခဲ့သည်ဖြစ်၍ တင်းကြပ်စွာလည်း မပြောဝံ့ဘဲ လင်နှင့် မယားသည် တစ်နေ့တစ်ခြား အေးစက်စက် ဖြစ်၍ ဖြစ်၍ လာခဲ့ကြလေ၏။

တစ်ညသ၌ မသန်းမြသည် မောင်ထွန်းရီနှင့် ဘိုင်စကုပ်ပွဲမှ ထွက်လာခဲ့၍ အင် ဒါဆင် ဟိုတယ်၌ ဗင်တို တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပြီးနောက် မောင်ထွန်းရီက အချိန် ရှိသေးသည်ဖြစ်၍ ကန်တော်ကြီးကို ကားနှင့် ပတ်ကြရန် ပြောသည်တွင် သဘောတူ ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ကားပေါ်သို့ တက်ပြီးသည်မှ စ၍ မသန်းမြသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သွားရသည် မသိ၊ သတိမေ့လျော့၍ သွားလေရာ သတိရလာသဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကန်တော်ကြီး အလယ်ကျွန်း၌ မောင်ထွန်းရီနှင့် နှစ်ယောက်ထိုင်လျက် ရှိနေကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မသန်းမြသည် အံ့ ဩစွာနှင့် ရုတ်တရက် ထ၍ မောင်ထွန်းရီအား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းမည် ပြုဆဲတွင် လူတစ်ယောက်သည် ဓားမြောင်ကို ကိုင်စွဲလျက် ရုတ်တရက် ထွက်လာ၍ မသန်းမြ၏ လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ငွေရှိသမျှကို လည်းကောင်း၊ မောင်ထွန်းရီ၏ ရွှေ လက်ပတ်နာရီနှင့် ငွေရှိသမျှကိုလည်းကောင်း ခြိမ်းချောက် တောင်းယူလေ၏။ ခုခံရန် မတတ်နိုင်ကြသောကြောင့် အကြင်သူ နှစ်ဦးတို့မှာ ပါသမျှ ပစ္စည်းများကို ပေးခဲ့ကြရ လေ၏။ မသန်းမြကမူ စိန်နားကပ်တစ်ရံ၊ လက်ထပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ လက်ကောက် တစ်ရံနှင့် ငွေစက္ကူ ၁၀ တန် တစ်ချပ်နှင့် မောင်ထွန်းရီက ရွှေလက်ပတ်နာရီနှင့် ငွေ ၁၅ ကျပ် ပေးခဲ့ရလေ၏။

မသန်းမြမှာ မြန်မာမိန်းမပင် ဖြစ်သော်လည်း လင်ရော မယားပါ ခရစ်ယာန် ဘာသာ ကိုးကွယ်သူများ ဖြစ်၍ လက်ထပ်စဉ်က မောင်တင်လှက လက်ထပ်လက်စွပ်ဟူ၍ တင်သခဲ့ဖူးလေသည်။

မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့သည် ပါသမျှ ပစ္စည်းကို လူဆိုးအား ပေးခဲ့ရပြီးနောက် မြို့ ဝှင်းသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် အိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်လာကြရာ မသန်းမြမှာ လက်စွပ်နှင့်ဘာကွ

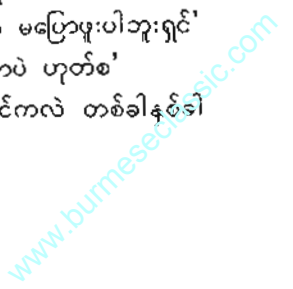

www.burmeseclassic.com

လက်ကောက် နားကပ်များ ပျောက်ဆုံးသည်အတွက် လင်ကို မည်ကဲ့သို့ ပြောရမည် မသိဘဲ အလွန်တရာ အကြပ်ကြလျက် ရှိလေ၏။ ယင်းသို့ ကြပ်တည်းသည်ထက် ကြပ် တည်းအောင် အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်၍ လာပြန်သည်မှာ နောက်တစ်နေ့၌ ပစ္စည်းများ ကို လှယူလိုက်သော သူ့ခိုးက မသန်းမြ၏ လက်ကောက် လက်စွပ် နားကပ်များကို ငွေ ၅၀၀ဝိ နှင့် ပြန်လည်ရွေးနှုတ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါလျှင် ကန်တော်ကြီးအလယ်ကျွန်း၌ မ သန်းမြနှင့် မောင်ထွန်းရှိတို့ ညအခါ၌ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြရသည့်အကြောင်းကို လင်ဖြစ်သူ မောင်တင်လှအား စုံလင်စွာ ပြောပြမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်း၍ ခြိမ်းချောက်ပြန်လေ၏။

- ရှား။ ။ 'ပစ္စည်းက ဘယ်လောက်ဖိုးလောက် တန်သလဲ'
- ပေ။ ။ 'တန်လှလျှင် ၁၅၀ဝိ လောက် တန်ပါလိမ့်မယ်'
- ရှား။ ။ 'ဪ တန်ဖိုးထက် သုံးဆ ပေးပြီး ပြန်ရွေးရမယ်ဆိုပါတော့'
- ပေ။ ။ 'ဟုတ်တယ် ဆရာ'
- ရှား။ ။ 'ဒီအမှုဟာ ခင်ဗျားဆီကို ဘယ်နှယ် ရောက်လာသလဲ'
- ပေ။ ။ 'တိုင်ချက်ပေးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘုရားရယ်၊ လင်ရော မယားရော ဟာ က သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလေတော့ မယားဖြစ်သူ မသန်းမြက သူ မကြံတတ်လေတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိတ်ပြီး တိုင်ပင်လို့ သိရတာပါ ဆရာ'
- ရှား။ ။ 'မှန်တဲ့အတိုင်း မောင်တင်လှကို ပြောပြီး ဝန်ချလိုက်ရင်ကောဗျ'
- ပေ။ ။ 'တယ်ခက်တယ် ဆရာ ပစ္စည်းပျောက်တာက အရေးမကြီးဘူး။ ကန်တော်ကြီး အလယ်ကျွန်းမှာ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ နှစ်ယောက်ထဲ သွားတယ်ဆိုတော့ သဘောထားရိုးနှင့် လို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ယုံကြည်နိုင်မယ် မဟုတ်ပေဘူး ဆရာ။ ဒီတော့ လင်မယား ကွဲ သွားကြပါလိမ့်မယ်။ ကွဲသွားရင် ငွေ ၅၀၀ဝိ လဲမက နှစ်နှာကြပါလိမ့်မယ် ဆရာ'
- ရှား။ ။ 'မသန်းမြက သူ့လင် မသိအောင် ငွေ ၅၀၀ဝိ ရှာနိုင်သလား'
- ပေ။ ။ 'သူ့အဖေက အရေးပိုင် ဦးအောင်ကျော် ဖြစ်လေတော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရရင် ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်ဆရာ'
- ရှား။ ။ 'ဒါထက် နေပါဦးဗျာ၊ ငွေ ၅၀၀ဝိ တောင်းပုံက ဘယ်လိုနည်းနှင့် တောင်း သလဲ၊ စာနှင့်လား၊ လူကိုယ်တိုင်လား'
- ပေ။ ။ 'ရှေ့နေ ကိုကျော်တင်ပေါ့ ဆရာ၊ ဒီလူက ရှေ့နေအလုပ်က ဒီလောက် မ ဟုတ်ဘူး ဒီလို မဟုတ်တရုတ် အလုပ်တွေ လက်ခံပြီး ပြိုပေါ်မှာ ငွေညှစ်ပြီး စားနေတဲ့ လူပေါ့ ဆရာ'
- ရှား။ ။ 'ကျုပ်သိတယ်၊ ဒီလူအကြောင်း ကျုပ်သိတယ်၊ ကျုပ်လဲ ချောင်းနေတာ၊ ဘယ်ချောင်မှာ ပိတ်မိမလဲ မသိဘူး၊ တစ်နေ့တော့ ပိတ်မိလိမ့်မယ်ဗျာ၊ မသန်းမြ အခု

- အိမ်မှာ ရှိသလား'
- ပေ။ ။ 'ရှိပါတယ်ဆရာ'
- ရှား။ ။ 'ကိုတင်လှကော ရုံးသွားပြီ မဟုတ်လား'
- ပေ။ ။ 'သွားပါပြီ ဆရာ'
- ရှား။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် လာစမ်းဗျာ၊ ကျုပ် တွေ့စမ်းချင်တယ်'
- ပေ။ ။ 'တွေ့လို့ ထူးမယ် မထင်ပါဘူး ဆရာ'
- ရှား။ ။ 'ဘာလုပ် ထူးမယ် မထင်သလဲဗျာ၊ မသန်းမြနှင့် မော်ထွန်းရှိနှင့်ဟာ တကယ်ပဲ သွေးရိုးသားရိုး သဘောရိုးနှင့် ဟိုညက အတူတကွ သွားလာလည်ပတ်ကြရိုး မှန်ရင် ဒီအမှုမှာ ကျုပ် ကူညီမယ်၊ နို့မဟုတ်ခဲ့ရင် ဒီလူမျိုးတွေ ကျုပ် အမြင်ကပ်တယ်ဗျာ၊ သူ တို့ ဒုက္ခနှင့် သူတို့ ဘယ်လိုပဲနေနေ ကျုပ် မကူညီချင်ဘူး၊ သဘောရိုး မရိုးကို ကျုပ် ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် မြင်ရမှ ကျုပ် အကဲခတ်နိုင်မယ်'
- ရှား။ ။ 'ငှင်းနောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် ဝတ်လုံတော်ရ မောင်တင်လှ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ကြလေရာ မသန်းမြသည် မျက်နှာပင် မရွှင်ပျသော်လည်း ဧည့် ဝတ် ကျော့ပွန်စွာ ပြုပြင်သော အမူအရာနှင့် နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် မောင်စံရှား ပါလာကြောင်းကို မောင်အုန်းဖေ ပြောပြသဖြင့် သိရှိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခိုခိုးရာမှ ရှိနေသော အမူအရာနှင့် မောင်စံရှားအား အကျိုးအကြောင်း အဖြစ်အပျက်များကို ပြော လေ၏။ နောက်ဆုံး၌
- မြ။ ။ 'ကျွန်မတို့ နေပုံတိုင်ပုံဟာလဲ ကောင်းကောင်းကြီး လွဲကြောင်းကို ကျွန်မ သိရပါပြီ ဦးစံရှားရှင်၊ ဒီတစ်ခါများ ကိုတင်လှက ကျွန်မအပေါ်မှာ ယုံကြည်လို့ အပြစ် လွှတ်မယ် ဆိုရင် ကျွန်မလဲ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ဘိုတု မခိုးတော့ပါဘူးရှင် မှတ် ပါပြီ'
- ရှား။ ။ 'မောင်ထွန်းရှိနှင့် မသန်းမြက သဘောရိုးပဲ ခင်ကြသလား'
- မြ။ ။ 'မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပဲ၊ လူပျို အပျို ဘဝကတည်းက ကျွန်မတို့ ဒီစိတ်မျိုး မကူးမိကြပါဘူးရှင် ယုံပါတော့၊ အခု ဆို တာမှာတော့ ကျွန်မ ကိုတင်လှအပေါ်မှာ မခံချင်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြိုင်ပြီး ပေါင်းချင်း ပေါင်းရင် ယောက်ျားထဲက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ယောက်ျားနှင့် ရွေးပြီး အပေါင်းအသင်း ပြုမယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ကိုထွန်းရှိနှင့် သွားဖော်လာဖက် ပြုမိပါတယ်ရှင်'
- ရှား။ ။ 'မောင်ထွန်းရှိက ချစ်စကား ကြိုက်စကားများ ပြောဖူးသလား'
- မြ။ ။ 'အပျိုတုန်းကလဲ မပြောဖူးပါဘူး၊ အခုလဲ တစ်ခွန်းမှ မပြောဖူးပါဘူးရှင်'
- ရှား။ ။ 'ကန်တော်ကြီး လိုက်တာတော့ သဘောတူ လိုက်တာပဲ ဟုတ်စ'
- မြ။ ။ 'မှန်ပါတယ်ရှင်၊ တစ်ကြိမ်တောင် မကပါဘူး၊ အရင်ကလဲ တစ်ခါနှစ်ခါ

ရောက်ဖူးပါတယ်'

ရှား။ ။ 'ကားပေါ်တက်မိတော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ'

မြ။ ။ 'ဘယ်လို ဖြစ်တယ် မပြောတတ်ပါဘူး၊ မူးသလို ဝေသလို ဖြစ်ပြီး သတိမေ့ သွားပါတယ်ရှင်'

ရှား။ ။ 'အရက်များ သောက်မိသလား'

မြ။ ။ 'မသောက်ရပါဘူးရှင်၊ ဘယ်တော့မှလဲ မသောက်ဖူးပါဘူး၊ ဗင်တို တစ်ခွက် တော့ဖြင့် ဟိုတယ်မှာ သောက်မိပါတယ်'

ရှား။ ။ 'ငွေ ၅၀၀ဝိ ရအောင် ရှာနိုင်ပါ့မလား'

မြ။ ။ 'မတတ်သာရင် ဖေဖေဆိက ရအောင် တောင်းရမှာပေါ့ရှင်'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း တောင်းသာထားနှင့်၊ ပုံတော်ရင်လဲ ဒီအတိုင်း ပြန်ရမယ်၊ မလွဲသာရင်လဲ ငွေနှင့် ရွေးယူရလိမ့်မယ် ကြားလား'

မြ။ ။ 'ကောင်းပါပြီရှင်'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြ၍ အိမ်ရှေ့ဝင်းပေါက် သို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြရာ ထိုသူက ဒေါသကြီးသော အမူအရာနှင့် မောင်စံရှားအား

'ခင်ဗျားကို ကျုပ်သိတယ်၊ ခင်ဗျား စုံထောက်ကိုစံရှား မဟုတ်လား ခင်ဗျားတို့ စုံထောက်တွေ ကျုပ်အိမ်ထဲကို ဘာကိစ္စနှင့် ဝင်ကြတာလဲ' ဟု မေး၍ ပခုံးချင်း ယှဉ် ကာ ရပ်နေသည်တွင် မောင်အုန်းဖေက ထိုသူ၏ ပခုံးကို ကိုင်၍ 'အရာမဟုတ်ဘဲနှင့် ဒေါသကြီးမနေစမ်းပါနှင့် ကိုတင်လှရယ်'

လှ။ ။ 'ဘာကြောင့် အရာ မဟုတ်သလဲဗျ၊ ကျုပ်အိမ်ထဲကို စုံထောက်တွေ ဝင်လာ ထွက်လား လုပ်ရအောင် ကျုပ်တို့ လူသတ်မှုဖြစ်လို့လား'

ဖေ။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ဆိုးစရာရှိရင် ကျုပ်ကိုသာ စိတ်ဆိုးပါ၊ ဦးစံရှားကို စိတ်မဆိုးပါနှင့်၊ ကျုပ်ခေါ်လို့ လိုက်လာရှာတာပါဗျ'

လှ။ ။ 'ခင်ဗျားက ဘာလုပ် ခေါ်ခဲ့ရတာလဲ'

ဖေ။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ လင်မယား မသင့်မတင့် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ'

လှ။ ။ 'အလို လင်မယား ရန်ဖြစ်တာနှင့် စုံထောက်နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ၊ စုံထောက် မကလို့ ဘုရင်ခံချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင် လာပြီး ဖြန့်ဖြေပေးမယ် ကျုပ်တို့ မအေးဘူး ခင်ဗျာ တို့ မျက်နှာကို နောက်တစ်ခါ မမြင်ရစေနှင့် သွားကြဗျာ' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင် တင်လှသည် အိမ်ပေါ်သို့ မတက်ဘဲ ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသည် ဝင်းပေါက်မှ ထွက်လျှောက်လာကြသောအခါ

ရှား။ ။ 'ဒီအမှုမှာ ကျုပ်တွေ့ချင်တဲ့ လူများအနက် နှစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ဖို့ ကျန်တော့တယ်'

ရှေ့နေ ကိုကျော်တင်လိပ်ကိုတော့ ကျုပ် သိပြီ၊ မောင်ထွန်းရီရဲ့ လိပ်နှင့် ဟိုဘိုမဆိုတဲ့ လိပ်ကို ပေးစမ်းဗျာ' ဟု တောင်းသဖြင့် မောင်အုန်းဖေသည် ၎င်းတို့၏ နေရပ်များကို ပြော၍ မောင်စံရှားက ရေးမှတ်လေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုသူများနှင့် တွေ့ရန်မှာ မောင် အုန်းဖေ လိုက်ရန် မလိုတော့ကြောင်းနှင့် ပြော၍ မောင်အုန်းဖေနှင့် ခွဲခွာပြီးလျှင် ကျွန် တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ရှေးဦးစွာ ရှေ့နေ မောင်ကျော်တင်၏ အလုပ်တိုက်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။

အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်ကျော်တင်နှင့် အခန်းသင့်ပင် တွေ့ဆုံမိ လေရာ မောင်ကျော်တင်ဆိုသူမှာ အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ၍ နှာခေါင်းချွန်းချွန်း မေးချွန်းချွန်းနှင့် ထက်မြက်စူးရှ တောက်ပလှသော မျက်လုံးများအပြင်၊ ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ်နှင့် သပ်ရပ်သော အမူအရာလည်း ရှိပေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားတို့ ဝင် လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်တင်သည် လာရောက်သည့် ကိစ္စကို တွေးတောမိသည့် လက္ခဏာ ရှိလေရာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာလည်း မိမိအား မည်သူ မျှ လက်ဖျားနှင့် မထိနိုင်ကြောင်း သိသဖြင့် ခတ်အေးအေးပင် ရှိလျက် တတ်နိုင်လျှင် ကိုင်ကြလေ ဟူသော မခန့်ငြားသည့် အမူအရာမျိုးလည်း ရှိလေ၏။

တင့်။ ။ 'ကြွပါခင်ဗျာ၊ ဦးစံရှား၊ ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ် ခင်ဗျာ ဒီအမှုမျိုးမှာ ဦး စံရှား ပါစရာ ဘာကြောင်းရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ၊ ငွေထုတ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ အမှုပဲ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဘယ်အမှုလဲ'

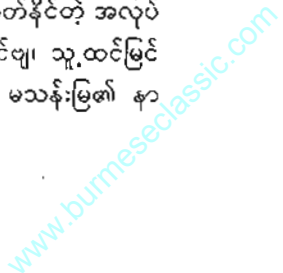
တင့်။ ။ 'မသန်းမြတို့ ကိစ္စနှင့် ခင်ဗျားလာတာ မဟုတ်လား၊ ခြေလှမ်းတာကို မြင်ရင် ဘာကိစ္စဆိုတာ ကျွန်တော်လဲ သိတတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘာများ စုံထောက်ဖို့ ရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'စုံထောက်ဖို့ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊ စေ့စပ်ဖို့ ကျုပ် လာတာပါ'

တင့်။ ။ 'ဆိုစမ်းခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ တောင်းတဲ့ ၅၀၀ဝိ ဟာ တဆိတ်တော့ များတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့် လက်ဝတ်လက်စား ကိုယ်ပြန်ရဖို့ဟာ ဒီလောက် တောင်းတာတော့ တဆိတ်လွန်တယ် ထင်တယ်၊ နည်းနည်းလောက် လျှော့ဦးဗျာ'

တင့်။ ။ 'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ၅၀၀ဝိ ဆိုတော့ များလွန်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ကိုယ် တိုင် ဝန်ခံပါတယ်၊ သို့သော်လည်း နည်းတာများတာက ကျွန်တော်တတ်နိုင်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ဦးစံရှားရဲ့၊ သူပြောသမျှ ကျွန်တော်က တောင်းရတာ ခင်ဗျာ၊ သူ့ထင်မြင် ချက်ကတော့ လက်ဝတ်လက်စားများဟာ ၅၀၀ဝိ မတန်သော်လည်း မသန်းမြ၏ နာ မည်ဟာ ၅၀၀ဝိ မက တန်တယ်လို့ သူက ပြောနေတယ် ခင်ဗျ'

ရှား။ ။ 'နာမည်ဆိုတာ လူမသိမှ တန်တာကိုးဗျ၊ လူသိလေလေ တန်ဖိုး ယုတ်လျှော့လေလေ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ သိနေပြီ ဟုတ်စ'

တင့်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ သိတာ အရေးမကြီး၊ ကိုတင်လှ သိ မသိက အရေးကြီးတယ်၊ ဟုတ်လားဗျာ'

ရှား။ ။ '၅၀၀ဝိ ထက်တော့ မလျှော့နိုင်ဘူးပေါ့'

တင့်။ ။ 'တစ်ပြားမှ မလျှော့နိုင်ဘူးတဲ့ ခင်ဗျ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဦးစံရှား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အမှုသည် လုပ်တာကို ကျွန်တော် သဘောကျလို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နို့ပေမယ့် ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတော့ သူ့လိုချင်တဲ့အတိုင်း ရအောင်ဟာ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရတာကိုး ခင်ဗျ၊ တကယ်ဆိုတော့ ကိုတင်လှ မသိအောင် ကျွန်တော်က ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် မသန်းမြ အကျိုးလဲ ပါပါတယ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'သူတစ်ပါး အကျိုးကို သယ်ပိုးရွက်ဆောင်ပေးတတ်ခြင်းဟာလဲ ကောင်းမြတ်သော အလေ့အကျင့် တစ်ခုပေပဗျာ၊ ဒါထက် အကယ်၍ မသန်းမြက ငွေ ၅၀၀ဝိ ပေးခဲ့လို့ရှိရင် နောက်နောင်ကို ဘယ်အခါမှ မောင်တင်လှ မသိစေရပါဘူးဆိုတာ ယုံကြည်စိတ်ချရအောင် ဘယ်လိုများ ခင်ဗျားတို့က အာမခံပေးနိုင်မလဲ'

တင့်။ ။ 'ဒီအမှုမျိုးလိုလိုဟာတွေ ကျွန်တော် ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးလာခဲ့ပေါင်းများလှပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောရင် ယုံကြည်ပါ၊ နောက်နောင်ကို ဘယ်အခါမှ ကိုတင်လှ မသိစေရပါဘူး၊ ကျွန်တော်က တာဝန်ခံပါမယ် စိတ်ချပါတော့'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားကတော့ ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားလူက စိတ်ချရတဲ့ လူ မဟုတ်ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲဗျာ'

တင့်။ ။ 'ဒီလူအပေါ်မှာ ကျွန်တော် နိုင်တဲ့ အချက် ရှိထားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စိတ်သာချပါ၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ပတ်မရှိကပ်ပဲပါဘူး ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဒီလူကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေချာအောင် မချည်မတုပ်ရဘူးလား'

တင့်။ ။ 'ဒီလူကို ခင်ဗျားတွေ့ချင်သပေါ့ ဟုတ်စ၊ ဒါတော့ မရဘူး ဆရာကြီးရေ၊ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ခင်ဗျား ဘယ်သူနှင့်မှ တွေ့ခွင့်မရပေဘူး'

ရှား။ ။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မောင်ထွန်းရီအတွက်ကော တာဝန်ခံနိုင်ရဲ့လား'

တင့်။ ။ 'မောင်ထွန်းရီနှင့် ကျွန်တော်နှင့်တော့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ခင်ဗျ၊ သို့သော် မသန်းမြနှင့် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လေတော့ သူကတော့ဖြင့် နှုတ်လုပ်ကောင်းပါရဲ့လို့ မျှော်လင့်ဖို့ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဒါဖြင့် အကျဉ်း ချုပ်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့က ငွေ ၅၀၀ဝိ ပေးရဖို့ ၎င်းငွေပေးတဲ့အတွက်လဲ နောက်နောင် နှုတ်လုပ်ပါစေမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောစကားလောက် ရှိတာပေါ့လေ၊ ဒီထက် ခိုင်လုံအောင် ခင်ဗျား ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့'

တင့်။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က နှုတ်ကတိ ထားသည်ထက်တော့ ပိုမိုပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့'

ရှား။ ။ 'အကယ်၍ မသန်းမြက ငွေမထုတ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျား ပြောစကားလောက်နှင့် မယုံကြည်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်စေ ဒီငွေကို မပေးခဲ့ရင် ဘယ်နှယ်လဲဗျာ'

တင့်။ ။ 'ဒီလိုဆိုရင် လက်ဝတ်လက်စားကို ရသမျှနှင့် ရောင်းစားပြီး မသန်းမြနှင့် မောင်ထွန်းရီတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို မောင်တင်လှအား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တပ်တပ် အပ်အပ် ပြောပြဖို့ ကျွန်တော့်လူ စိမ့်ထားတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို လိုလိုမယ်မယ် ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လူက စာနှင့် ရေးပြီးထားတာ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိတယ်၊ နဂိုရံကမှ မောင်တင်လှက သူ့မယားကို သင်္ကာမကင်း ရှိနေတဲ့အတွက် ဒီအကြောင်းကြားရရင် သူ့စိတ်မှာ ဘယ်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ တွေးမိတယ် မဟုတ်လား'

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် မည်သို့မျှ မဖြေဆိုခြင်း မရှိဘဲ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည့် လက္ခဏာနှင့် ရှိနေရာ မောင်ကျော်တင့်က ဆက်လက်၍

တင့်။ ။ 'လွတ်လပ်တာ ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးဟာ ကိုယ်သာ လွတ်လပ်တာ ကြိုက်တာ ခင်ဗျ၊ ကိုယ့်မယားက လွတ်လပ်ခြင်း ကြိုက်ပြန်တယ်၊ ထင်သလို လုပ်ချင် ပြန်တယ် ဆိုတော့ မကြိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုတင်လှဟာ...'

ရှား။ ။ 'ကောင်းပြီဗျာ ပေးပါတော့မယ်၊ သို့သော် ၅၀၀ဝိ ဆိုတဲ့ ငွေဟာ နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်လေတော့ ရှာဖို့ ဖွေဖို့ ရက်ကလေး နည်းနည်းတော့ ပေးဦးဗျာ'

တင့်။ ။ 'ဘယ်နှစ်ရက်လောက် လိုချင်သလဲ'

ရှား။ ။ '၅ ရက်ထားဗျာ'

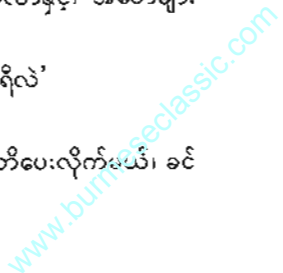
တင့်။ ။ 'ဟာ ၅ ရက်တော့ ကြာတယ်ဗျာ၊ ၃ ရက်ထားဖို့ရဲ့၊ ဒီကနေ့ ကြာသပတေးနေ့ ၃ ရက်ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရအောင် လုပ်ကြ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ရှိစေဗျ ၃ ရက်ပဲ ထားတော့၊ သို့သော် မသန်းမြက သူ့ပစ္စည်း ဟုတ်မဟုတ်မှန်မမှန်ကို သူကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်ပေလိမ့်မယ်၊ ဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်လို့ နေမကောင်း ထိုင်မသာ ရှိလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ခင်ဗျားဆီကို မလာနိုင်ပေဘူး။ ဒီတော့ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကိုတင်လှ အိမ်ကို ယူခဲ့ပေတော့ဗျာ၊ စိတ်ချပါဗျ၊ လှမယူပါဘူး၊ မယုံရင် ခင်ဗျား တစ်ယောက်ထဲ မလာနှင့်၊ အဖော်များ ခေါ်ချင်ခေါ်ခဲ့နိုင်ပါတယ်'

တင့်။ ။ 'ကိုင်း ကျွန်တော် လာမယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ'

ရှား။ ။ 'နာရီပြန်တစ်ချက်ထားဗျာ'

တင့်။ ။ 'ကိုင်းလာမယ်၊ သို့သော် ဦးစံရှား တစ်ခု ကျွန်တော် သတိပေးလိုက်မယ်၊ ခင်

ဗျာ ဟာ စုထောက်ဘက်မှာတော့ တော်တော်ပဲ ဉာဏ်သွားပါရဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ ချီးမွမ်း ပါတယ်။ သို့သော် ဥပဒေ လုပ်ငန်းမှာတော့ ခင်ဗျာ ကျွန်တော်လောက် မကျွမ်းကျင်ဘူး ဗျာ။ သည်တော့ ကျွန်တော်ကို တစ်ပတ်ရိုက်မယ်များ တော့ မကြံနှင့်။ ခင်ဗျာ လင်မယား တစ်ခါတည်း ကွဲသွားမယ် နာ လည်လာ ၊ ဒီ ၃ ရက်အတွင်း ခင်ဗျာ ကိုယ်တိုင်လဲ အ သွားအလာ တဆိတ်လောက် ဆင်ခြင်နေလိုက်ပါ။ ခင်ဗျာ အိမ်ကို ကျုပ်ဘက်က စုံ ထောက်တွေ ဝိုင်းပြီ စောင့်နေစရာမယ်။ တကယ်လို့ နည်းနည်းကလေး မသင်္ကာစရာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ဆိုရင် ခင်ဗျားပြောတဲ့ နေ့ကို ကျုပ် ဆိုင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး မောင် တင်လုပ်လက် ကို ခုနင်က ပြောတဲ့စာ တစ်ခါတည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားပေးလိုက်မယ်။ ဒီတော့ အစစ အရာရာ သိထားပြီး လုပ်ပါလို့ သတိပေးလိုက်ပါရစေ။ ဦးစံရှားကြီးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘တနင်္ဂနွေနေ့ နာရီပြန် တစ်ချက်တိတိဟုတ်စ’

ငင်-နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့နေမောင်ကျော်တင်၏ အလုပ်တိုက်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ မောင်ထွန်းရီ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ကြရာ လမ်းခရီး၌

ရှား။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ အာဂ ဇော်ရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဟုတ်စ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလူပြောပုံ လုပ်ပုံတွေကို ကြားကနေပြီး မခံချင်လိုက်တာ ခင်ဗျား အစိုးရ ဥပဒေကလဲ ဒီလူမျိုးကို ဘယ်နှယ်မှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလား’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကိုသိန်းမောင်၊ သူ့ကို ဖမ်းဖို့တော့ ကျုပ်ကြံရင် အလွယ် လေးပေါ့။ သို့သော် သူ့ကို ဖမ်းလိုက်ရင် မသန်းမြ လင်မယား ဒုက္ခရောက်သွားမှာပဲ။ လဲ စိုးရိမ်နေသေးတယ်ဗျာ။ သို့သော် ဒီလိုနှင့်တော့ ကျုပ် မနေသေးပါဘူးလေ။ သူ တောင်းတဲ့ ငွေကိုလဲ ပေးပြီး သူ့ကိုလဲ တစ်နည်းနည်းနှင့် အမှုပတ်မီအောင် ကျုပ် ကြံ ပါဦးမယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ငွေကတော့ ပေးရတော့မှာပေါ့လေ’

ရှား။ ။ ‘သူ့လက်တွင်း ရောက်နေတဲ့အခါမှာ မပေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျာ။ သို့ သော် မသန်းမြ ပြောစကားအတိုင်း သွေးရိုးသားရိုး မှန်မမှန်ကို မောင်ထွန်းရီနှင့် တွေ့ ရတဲ့အခါ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ အကယ်၍ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ ချစ်ကြိုက်၍ အဟုတ် သဘောရိုးနှင့် သွားခဲ့ရိုးမှန်ရင် မောင်ထွန်းရီဟာ သူ့ပါ လုယက်ခြင်း ခံရတယ် လို့လဲ ယူဆနိုင်တယ်။ သို့တည်းမဟုတ် လူဆိုးနှင့် ပူးပေါင်းပြီး မသန်းမြကို သွေးဆောင် ခေါ် ငင်သွားတယ်လို့လဲ ယူဆနိုင်တယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ မောင်ထွန်းရီဟာ လူဆိုး ဆက်သွယ်ခြင်း မကင်းဘူးလို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ကြည့်နော် ခင်ဗျားလဲ ဟိုကျဟော လူကဲခတ်ပေတော့၊ တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက် ကျုပ် ဖိန်းလိုက်စမ်းမယ်’

မောင်ထွန်းရီ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းနှင့် အဆင်သင့်ပင် ဟော့ဆုံကြရာ မောင်ထွန်းရီဆိုသူမှာ အသက် ၃၀ အရွယ်ခန့် ရှိ၍ မှန်

မွန်ရည်ရည်နှင့် အတော်ပင် ချေးအားပုံပသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ဝတ်ပုံ စာပုံ နေပုံထိုင်ပုံတို့မှာ အတန်ပင် ကျနသေသပ်ခြင် ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်တို့အား နေရာထိုင်ခင် ပေပြီးနောက် မောင်ထွန်းရီသည် လောက၌ ပူပင်သောက ဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းကို စိုးစဉ်းမျှ မရှိဘိသည့်အလား အေ အေးဆေးဆေး ရှိသော အမူအရာ မျက်နှာထားတို့နှင့် လက်ခံစကားပြောပြီးလျှင် ကိစ္စကို မေးမြန်းရာ မောင်စံရှားက မသန်းမြ၏ ကိစ္စနှင့် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ယင်-သို့ ပြောပြသည့်အခါ အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားဖော်ပြဟန် လက္ခဏာ ရှိ သော်လည်း မောင်ထွန်းရီသည် တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက် မိမိနှင့် ငယ် ပေါင်းကြီးဖော် ဖြစ်သည့် မသန်းမြမှာ ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခကြုံတွေ့ရသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းနည်းပါကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေရာ မောင်စံရှားလည်း ၎င်း၏ မျက်နှာကဲကို ခတ်လျက် နေခဲ့လေ၏။

ရှား။ ။ (ရုတ်တရက်) ‘ကိုင်း ကိုထွန်းရီ ယောက်ျားချင်းပဲ ဘွင်းဘွင်း ပြောကြစို့ဗျာ၊ ယခု မသန်းမြ အကျဉ်းအကြပ်တွေ့ရခြင်းဟာ ခင်ဗျားသွေးဆောင်သည့် အတွက် ဖြစ် ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ သည်ဒုက္ခက လွတ်အောင် ကယ်ဆယ်ဖို့ဟာ ခင်ဗျားအပေါ်၌ တာ ဝန် ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ဖြင့် မသန်းမြကို သူတို့တောင်းတဲ့ ငွေ ၅၀၀ဝိ မပေးနှင့်လို့ ပြောခဲ့ပြီး ကိုင်း ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ကြံပမယ်’ ဟု ပြော လိုက်သောအခါ မောင်ထွန်းရီမှာ ယခင်က အေးဆေးဆေးဆေး အမူအရာတို့သည် ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်၍ တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့်

ရီ။ ။ ‘သူတို့ တောင်းတဲ့ ငွေ ၅၀၀ဝိ မပေးရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ လင် မယား ကွဲသွားကြရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်၊ လင်မယား မကွဲစေချင်ရင် ငွေ ၅၀၀ဝိ ကို ခင်ဗျားက ထုတ်ပေး ပေတော့၊ ဒါပဲရှိတာပဲ’

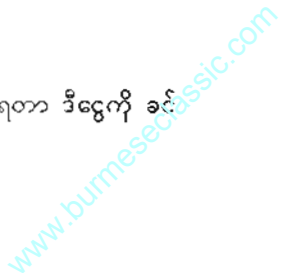
ရီ။ ။ ‘ကျွန်တော်ကို တောင်းတာလဲ မဟုတ် ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားကို မတောင်းပေမဲ့ ခင်ဗျားကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့အမှု မဟုတ်လားဗျာ။ ခင် ဗျား စိတ်ထဲမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ သဘော ကြင်နာတတ်တဲ့ သဘော နှမ်းစေ့လောက် ရှိခဲ့ ရိုးမှန်ရင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အတူဖြစ်ကြရာမှာ ယောက်ျားကသာ တာဝန်ကို အ ကုန်ယူဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ’

ရီ။ ။ ‘ပစ္စည်းရှေးရမှာက သူ့ပစ္စည်း ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘လာပြန်ပြီ သူ့ပစ္စည်းပေးမယ့် ခင်ဗျား ခေါ်လို့ သူ လိုက်ရတာ ဒီငွေကို ခင် ဗျားက ထုတ်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်’

ရီ။ ။ ‘ကျွန်တော်မှာ ငွေလဲ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ၅၀၀ဝိ လုံး မပေးနိုင်ရင် ဒီလို လုပ်ပေးတော့၊ ခင်ဗျားက ၂၅၀ဝိ၊ မသန်းမြက ၂၅၀ဝိ ပေးစေမယ်'

ရီ။ ။ '၂၅၀ဝိ ထားလို ၂၅ ကျပ်တောင် ကျွန်တော်မှာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ '(မောင်ထွန်းရီ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား၍ နေပြီးမှ) 'ဪ' ဒီလိုလား၊ တန်တော့ တန်တော့၊ ကျုပ် ရိပ်မိပြီ'

ရီ။ ။ 'ဘာရိပ်မိတာလဲ ခင်ဗျ'

ရှား။ ။ 'တော်ပါပေဗျာ၊ တော်ပါပေ၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေကြပ်နေတယ်လို့ ကျုပ်လဲ သတင်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြားပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် သည်နည်းနှင့် ငွေရှာတယ်လို့တော့ ကျုပ် မထင်မိပေဘူး၊ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ လူဆိုးကို ဘယ်လောက်ပေးလို့ မောင်ကျော်တင့်ကို ဘယ်လောက် ပေးရသလဲ'

ရီ။ ။ '(ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍) 'ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို...'

ရှား။ ။ 'ဒါပေါ့၊ ယခုလို ဖြစ်ဖို့ဟာ နဂိုကတည်းက ခင်ဗျား စီစဉ်ထားပြီးသားပဲ၊ ကျုပ် ရိပ်မိပါပြီ'

ရီ။ ။ 'မဟုတ်တာဘဲ ခင်ဗျ၊ ကြံကြံစဉ်စည် ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လာပြီး'

ရှား။ ။ 'အပိုတွေလောက် ဖျန်းမနေပါနှင့်၊ ပြောစမ်းပါ လူဆိုးလုပ်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ'

ရီ။ ။ 'ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး'

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် မောင်ထွန်းရီကို အတန်ကြာအောင် စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် ရှိစေ၊ တာဝန်ရှိသမျှကို မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း လွဲချတော့ ပေးရတော့မှာပေါ့၊ ကိုင်းဗျာ မသန်းမြ တစ်ဦးတည်းကပဲ ငွေ ၅၀၀ဝိ ပေးပါစေတော့မယ်၊ သို့သော် ငွေပေးတဲ့နေ့မှာ သက်သေအဖြစ်နှင့် ခင်ဗျား လာပါဆိုရင် လာရဲရဲ့နော်'

ရီ။ ။ 'မသန်းမြက လာစေချင်ရင် လာတာပေါ့ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်းဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ပြန်ဦးမယ်'

လမ်းခရီး၌ မောင်စံရှားက ကျွန်တော့်အား

ရှား။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ မောင်ထွန်းရီကို ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ' ကျွန်တော်။ ။ 'ကျွန်တော်တော့ ဒီအမှုမှာ မောင်ထွန်းရီလဲ အစုစပ်ပါတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျ'

ရှား။ ။ 'အင်း အစုစပ်လား၊ တစ်ဦးတည်းပိုင်လားတော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ငွေ ၅၀၀ဝိ ရအောင် ဉာဏ်ဆင်တဲ့ အထဲမှာ သူပါတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဟိုတယ်က ဗင်တို တစ်ခွက် သောက်ပြီး သတိမေ့သွားတယ် ဆိုတာ ကြည့်မှပေါ့၊ ဗင်တိုထဲမှာ ဆေးခပ်တာ သူပဲ၊ ကိုင်း သို့သော် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဝင်သောက်ကြဦးစို့ဗျာ၊ ဆာလှပြီ'

ကျွန်တော်တို့သည် အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးနောက် အတူတကွ ထွက်၍ လာကြရာတွင် မောင်စံရှားသည် လမ်း၏ အခြားဘက်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို မြင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား မျက်စိမှိတ်၍ ပြပြီးလျှင် နေအိမ်ကို ပြန်ကြလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ ဘိုမဆီကို မသွားဘူးလား'

ရှား။ ။ 'လမ်း ဟိုဘက်မှာ မောင်ကျော်တင့်က လွတ်ထားတဲ့ သူလျှို့ တစ်ယောက် ရောက်နေပြီဗျ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထွက်ကတည်းက ကျုပ်တို့ကို သူခြေရာကောက် မိတယ်၊ ဘိုမကို တွေ့ဖို့လဲ တယ်ကြီး အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူးဗျာ၊ သို့သော် ကျုပ်တို့ ထင်မြင်ချက် ဟုတ်မဟုတ်သေချာအောင်ဟာ ခင်ဗျားတစ်ခု လုပ်ပေးစမ်းဗျာ၊ ကျုပ်တော့ အိမ်က ထွက်လို့ နေရာမကျဘူး'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘာလဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'မောင်ထွန်းရီဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း စားသောက်နေထိုင်တယ် ငွေရေးကြေးရေးမှာ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား တတ်နိုင်သလောက် စုံထောက်ချေစမ်းဗျာ၊ သို့သော် ဒီတစ်နေ့တော့ အချိန်ကုန်ပါပြီ။ ရှိပါစေတော့၊ နက်ဖြန်ကစပြီး အမြန် ထွက်စမ်းဗျာ'

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်သည် မောင်စံရှား စေခိုင်းသည့် ကိစ္စကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထောက်လှမ်း စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းပြုခဲ့ရာ မောင်ထွန်းရီမှာ အလုပ်အကိုင်လည်း ပြောပလောက်အောင် မရှိ။ မိဘများ ထားခဲ့သော အမွေအနှစ်ကို ကုန်စင်အောင် ပြုန်းတီးခဲ့၍ ယခုအခါ၌မူ တိုက်လခကို မှန်ကန်အောင် မပေးနိုင်သည့်ပြင် အဝတ်အစားများကို ပင် ပေါင်နှံသုံးစွဲ လက်ရှိ နေရကြောင်းနှင့် သတင်းများ စုဆောင်းရရှိခဲ့သည်အတိုင်း မောင်စံရှားအား ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ နာရီပြန် တစ်ချက်အချိန်၌ မသန်းမြ၏ နေအိမ် ဧည့်ခန်းတွင် မောင်စံရှား၊ မောင်အုန်းဖေ၊ မောင်ထွန်းရီ၊ ကျွန်တော်နှင့် မသန်းမြတို့သည် မောင်ကျော်တင့် လာရောက်မည်ကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေကြလေ၏။

တစ်နာရီထိုးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့၌ ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်ပြီးလျှင် မောင်ကျော်တင့်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ လာရာ ၎င်း၏ နောက်၌လည်း တောင့်တင်းသန်စွမ်းသော လူသုံးယောက်တို့လည်း ပါလာကြလေ၏။ မောင်ကျော်တင့်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်၍ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ကြည့်ပြီးလျှင်

www.burmeseclassic.com

တင့်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ လူတွေ တစ်စုကြီးကလာဗျ၊ များလှချေကလာဗျ'

ရှား။ ။ 'လူများပေမယ့် မကြောက်ပါနှင့်ဗျာ၊ အတင်းအဓမ္မ လူယူမယ်လို့ မကြံစည်ပါဘူးဗျ'

တင့်။ ။ '(တပည့်များဘက်သို့ လှည့်၍)' မင်းတို့ အိမ်ရှေ့က စောင့်နေကြကွယ်၊ ငါတယ် မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်' ဟု ပြောသဖြင့် ၎င်း၏ သက်တော်စောင့်တို့သည်လည်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

တင့်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ငွေစေ့စပ်ကဲ့လား'

ရှား။ ။ 'ရှိပါတယ် အဆင်သင့်ပဲ ရှိပါတယ်၊ သို့သော် ခင်ဗျား ယူခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ မှန် မမှန်ကို မသန်းမြ ကြည့်ပေးစေဦးဗျာ'

တင့်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ငွေကို ပထမ ပြစမ်းပါဦး'

ရှား။ ။ 'ပြလိုက်ပါ မသန်းမြရယ်' ဟု ပြောသဖြင့် မသန်းမြသည် စာအိတ်နှင့် ထည့်၍ ထားသော ၁၀၀ တန် စက္ကူ အချပ် ၅၀ ကို ရေတွက်၍ ပြလေ၏။

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ငွေကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက် မသန်းမြ၊ ကိုင်း ကိုကျော်တင့်ကလဲ ပစ္စည်း မှန် မမှန်ကို မသန်းမြအား ပြလိုက်၊ စေ့တယ် မှန်တယ် ဆိုရင် စားပွဲပေါ်က ငွေကို ခင်ဗျား ယူတော့'

ထိုအခါ မောင်ကျော်တင့်သည် သားရေအိတ်ငယ်ကို ထုတ်၍ စိန်နားကပ် လက်ကောက် လက်စွပ်များကို မသန်းမြ၏လက်သို့ ထည့်လေ၏။ မသန်းမြက ပစ္စည်းများ စေ့မှန်ကန်ကြောင်း ပြောသောအခါ

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုကျော်တင့် ခင်ဗျား ငွေယူပေတော့'

တင့်။ ။ '(ငွေစက္ကူများကို လောဘကြီးစွာနှင့် သိမ်းကြိုး၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက်) 'ကိစ္စပြီးပြီ မဟုတ်လား ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ အားလုံး'

ရှား။ ။ 'ခဏကလေး ဆိုင်းပါဦး ကိုကျော်တင့်၊ နောက်နောင်ကို နှုတ်လုပ်ပါစေမယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကတိထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုင်း မသန်းမြ ကျေနပ်လောက်အောင် သက်သေများရှေ့မှ တစ်ခါထပ်ပြီး ပဋိညာဉ် ပေးခဲ့ပါဦးဗျာ'

တင့်။ ။ 'ပစ္စည်းများကို လူယူသော သူခိုးဟာ နောက်နောင် ဘယ်အခါမှ ဒီအကြောင်းကို မပြောပါစေဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က တာဝန်ခံပါတယ်' -

ရှား။ ။ 'သူခိုးအတွက် တာဝန်ခံပေမဲ့ မောင်ထွန်းရီအတွက်ကိုတော့ ဘယ်သူက တာဝန်ခံမှာလဲ'

ရီ။ ။ 'ကျွန်တော်အတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ ကိုယ့်အရှက်ကို ကိုယ်ခွဲပါမလာခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဒီလိုနှင့် မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ငွေ ၅၀၀၀ ရရင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်

ပြီး ခင်ဗျာ' ငွေညစ်ချင် ညစ်ဦးမယ်၊ အားလုံးနာ ထောင်ကြဗျ၊ ဒီအမှုဟာ မူလကတည်းက မောင်ထွန်းရီက ဉာဏ်ဆင်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့ အမှုဗျ၊ သူခိုးဆိုတာလဲ တခြားမဟုတ်ဘူး သူ့လူပဲ၊ ပစ္စည်းကို ရပြီးတဲ့နောက် မောင်ကျော်တင့်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ငွေများများ ရအောင် ညစ်ထုတ်တဲ့ နည်းပဲ'

ရီ။ ။ 'မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ'

တင့်။ ။ 'ဦးစံရှား သတိထားဗျနော်၊ သူခိုးဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲလို့ ပေါ်အောင် နှံထောက်လို့ ရှိရင် ကျုပ်မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုလှတင်ကို အကျိုးကြောင်း အကုန် ပြောပြလိုက်လိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ'

မြ။ ။ 'ရှိပါစေတော့ရှင်၊ ပစ္စည်း ပြန်ရလို့ရှိမှ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ရှင်လဲ ကျေနပ်ပါတော့ ဦးစံရှားရှင်'

ရှား။ ။ 'မသန်းမြက ကျေနပ်ပေးမယ့် ကျုပ်က မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး၊ နောက်ကိုလဲ ကိုလှတင် ပြောမယ် ပြောမယ်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ငွေညစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဒီဟာတွေ အားလုံး မောင်ထွန်းရီ စီမံတာဗျ၊ သည်တော့ သူတိုးထားတဲ့ လှဲကို သူပြန်ပြီး နှုတ်စေမှ နေရာကျမယ်'

တင့်။ ။ 'ခင်ဗျား ဒီလို ရှုပ်ရှင် ကိုတင်လှကို ကျုပ် ပြန်ပြော'

ရှား။ ။ 'နေကြဦး ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လုံး၊ မသန်းမြ၊ ခင်ဗျား နားထောင်စမ်း ခင်ဗျားက ငယ်သူငယ်ချင်းရယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး လာခဲ့တဲ့ မောင်ထွန်းရီဟာ လူယုတ်မာ တစ်ယောက်သက်သက်ဗျ'

ရီ။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို'

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် မောင်ထွန်းရီ၏ အနီးသို့ ကပ်၍ အခြားသူများ မကြားရလေအောင် စကားတိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ မောင်ထွန်းရီ အနီးတွင် ထိုင်နေသည် ဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ကြားရလေ၏။

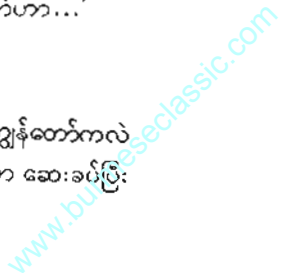
ရှား။ ။ 'ဟုတ်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံနော်၊ ဝန်ခံရင် ငွေစက္ကူလုပ်တုန်းက အမှုကို အကုန် ဖော်ပြီး ပြောလိုက်လို့ သာပြီး အမှုကြီးသွားမယ် နားလည်လား ဒီအမှုမှာ ခင်ဗျားက ရှေ့သွားလား၊ ကျော်တင့်က ရှေ့သွားလား ပြောစမ်း' ဟု ပြောလိုက်သောအခါ မောင်ထွန်းရီသည် ထိတ်လန့်အံ့ဩသော အမူအရာနှင့် မောင်စံရှားအား ကြည့်လျက်

ရီ။ ။ 'ကိုင်း ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာပြောပါတော့မယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ...'

တင့်။ ။ 'ဟေ့လူ ဘယ်နှယ် လုပ်တာလဲ'

ရှား။ ။ 'ကိုကျော်တင့် ခင်ဗျား တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ'

ရီ။ ။ 'ဒီဟာတွေဟာ စင်စစ် ကိုကျော်တင့် ဉာဏ်ပေးပြီး ငွေနှင့် ပျားလို့ ကျွန်တော်ကလဲ ဖြတ်ဖြတ်လုပ်လုပ် ဖြစ်နေတဲ့အခါနှင့် ကြုံပြီး သူပြောတဲ့ အတိုင်း ပင်တိုမှာ ဆေးခပ်ပြီး

မသန်းမြကို ကန်တော်ကြီး ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မသန်းမြနှင့် ကျွန်တော်နှင့်ဟာ ချစ်ကြိုက်ကြတာလဲ မဟုတ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့လို့ ရိုးရိုးသဘောနှင့် ချစ်ခင်ကြတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ဟိုညကလဲ မသန်းမြကို ကျွန်တော်က လက်ဖျားနှင့်မှ မတို့မိပါဘူး၊ ကိုကျော်တင့်က ဉာဏ်ဆင်ပေးတဲ့အတိုင်း ရေလယ်ကျွန်းမှာ သတိရအောင် စောင့်ပြီး နေပါတယ်၊ သတိရလာတဲ့အခါမှာ'

တင့်။ ။ 'ဟေ့လူ ခင်ဗျားပါ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်နော် သတိထား'

ရှား။ ။ 'သူခိုးလုပ်တာက ဘယ်သူလဲ'

ရီ။ ။ 'ကိုကျော်တင့် ခင်ဗျ'

ထိုအခါ မောင်ကျော်တင့်သည် မောင်ထွန်းရီအား 'ခွေးမသားသစ္စာဖောက်တဲ့ အကောင်' ဟု ပြော၍ ထိုးကြိတ်မည်ပြုလေရာ မောင်စံရှားနှင့် မောင်အုန်းဖေတို့က ဝင်ဆွဲ၍ ထားရလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်စံရှားက 'ဗျို ကိုတင်လှ ထွက်ခဲ့တော့ဗျာ' ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မောင်တင်လှသည် တစ်ခုသော အခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်လာ၍ မယားဖြစ်သူ မသန်းမြ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ဘိုဆန်သော လင်မယား ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း စိတ်ကျေနပ်သည် အမူအရာကို ပြုကြလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ မျက်နှာလွဲ၍ နေကြရလေ၏။

ရှား။ ။ 'အခုတောင် ဘိုဆန်ကြတုန်း ရှိပါသေးသလား'

လှ။ ။ '(ပြီးရယ်လျက်)'မှတ်ပါပြီ ဆရာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပါပဲ၊ နောက်နောင်ကို မြန်မာလူမျိုး မြန်မာလင်မယားပီပီ နေထိုင်ပါတော့မယ်။ ဦးစံရှား ခင်ဗျား။ ခင်ဗျာ ကျေးဇူးကိုလဲ မမေ့ပါဘူး'

ရှား။ ။ 'အစစ စိတ်ကျေနပ်ကဲ့နော်'

လှ။ ။ 'ကျေနပ်တဲ့ ဟိုဘက် လွန်သွားပါသေးတယ် ဆရာ'

၎င်းနောက် မောင်အုန်းဖေသည် မောင်ကျော်တင့်နှင့် မောင်ထွန်းရီ နှစ်ယောက်လှ အိုးဘိုဌာနာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသတည်း။

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ စုံထောက်ကြီး မောင်စံရှားသည် အရေးကြီးသော အမှုတစ်ခု၌ မန္တလေးမြို့သို့ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မြို့၌ နေရစ်ခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ မောင်စံရှားထံမှ အမြန်လာရောက်ရန် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ရရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း မိရာ စာပို့ရထားနှင့် မန္တလေးမြို့သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေ၏။

မန္တလေးဘူတာရုံသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်အား ကြိုဆိုလျက်ရှိရာ ပစ္စည်းများကို မြင်ရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် မြင်းရထားကို ဂေါဝီန်ဆိပ်ကမ်းသို့ မောင်းနှင်စေလေ၏။ လမ်းခရီးတွင် ကျွန်တော်။ ။ 'ဂေါဝီန်ဆိပ်ကမ်း ဘယ်သူ့အိမ်မှာ တည်းသလဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဘယ်သူ့အိမ်မှ တည်းမို့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စာပို့မီးသင်္ဘောနှင့် ဗန်းမော်ကို ကျုပ်တို့ လိုက်ကြရမယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'နန်းစဉ်ပတ္တမြားအမှုပဲ မဟုတ်လားဗျ'

ရှား။ ။ 'မှန်ပါတယ် သည်အမှုပါပဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်နှယ့်လဲဗျ၊ မန္တလေးရောက်ရင် အသာယူရုံပဲဆို ဘာဖြစ်ပြန်လို့လဲ'

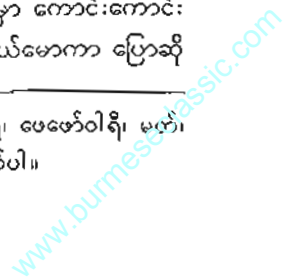
ရှား။ ။ 'အသာယူရုံရယ်လို့ လာခဲ့တာ သည်ရောက်တော့ အမှုက တော်တော် ရှုတ်နေပြန်ပြီဗျ၊ သို့သော် သင်္ဘောပေါ်ကျမှ သည်ကိစ္စကို အကုန်အစင် ကျုပ်ပြောပြီးပြပါဦးမယ်ဗျာ'

သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်၏ ဝန်စည်ပစ္စည်းများကို ဒုတိယခန်းဖြစ်သည့် သင်္ဘောပိုင်းသို့ မသယ်ယူစေဘဲ သင်္ဘောဦးခန်းပထမတန်းသို့ ကူလီများအား သယ်ယူတင်ပို့စေရာ

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ လွန်လွန်းလှချေကလားဗျာ၊ ပထမခန်း စီးမယ်လို့လား'

ရှား။ ။ 'အသာနေစမ်းပါလေ၊ သူများစားရိတ်နှင့် သွားရတဲ့အခါမှာ ကောင်းကောင်း ဗွန်ဗွန် ချောင်ချောင်ချီချီ သွားလာရရင် မကောင်းဘူးလား' ဟု ရယ်မောကာ ပြောဆို

ဤဝတ္ထုကို သူရိယမဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၁၂၊ အမှတ် ၁၁၊ ၁၂၊ ၁၃ (ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ မတ်၊ ၁၉၂၉) တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ မူရင်းမှာ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။

သော်လည်း မောင်စံရှာသည် ပထမတန်း၌ စီးနင်းခြင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတစ်ခု ရှိသည်ဟူ၍ ကျွန်တော်၏ စိတ်၌ ရိပ်မိလေ၏။

'တာပင်' ခေါ် စာပိုသည် နောက်တစ်နေ့၌ မန္တလေးမြို့ ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်သွား မည် ဖြစ်၍ လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်တို့သည် ထိုနေ့ ညနေခင်း အချိန်ကပင် သင်္ဘောသို့ ဆင်းသက်၍ သင်္ဘော၌ အိပ်ကြသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှာတို့မှာ သင်္ဘော ဦးရှိ တစ်ခုသော ချောင်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် မောင်စံရှာသည် ဆင်းလာသော ခရီးသည်များကို အမှတ်မဲ့ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ ညစာ ထမင်းစားချိန် ရောက်သောအခါ ခရီးသည် ဖြစ်သော ဘိုမနုဗ္ဗိယောက်နှင့် ဘိုသုံးယောက်တို့သည် ဆင်းလာကြရာ မောင်စံရှာသည် ညစာ ထမင်းကို ၎င်းတို့နှင့်အတူ မစားလိုသည်ဖြစ်၍ အခန်းတွင်းသို့ ပြင်ဆင်ယူခဲ့ရန် ဘတ်တလာကို အမိန့်ပေး၍ မှာယူ စားသောက်ကြလေ၏။

ညစာ စားသောက်ပြီးစီး၍ ကျွန်တော်တို့သည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာကြသော အခါ တရုတ်ကပြားတစ်ယောက်၊ အရာရှိတော်နှင့်တူသော မြန်မာမိန်းမကြီး တစ် ယောက်၊ ၎င်း၏ သမီးတစ်ယောက်၊ ပေါင်းသုံးယောက်တို့သည် သင်္ဘောသို့ ဆင်းလာ ကြ၍ ပထမခန်းဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါရန် အခန်းများ တောင်းဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ တရုတ်ကပြားမှာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိ၍ ဥရောပတိုက်သားကဲ့သို့ ဝတ် ဆင်လျက် စတိုင်ကောင်းကောင်းနှင့် အတော်အတန် ဟန်ကြီးပန်ကြီး ရှိသော သူ တစ် ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းမှာ တရုတ်အစေခံတစ်ယောက်၊ မြန်မာလူမျိုး အစေခံ သူငယ် ကလေးတစ်ယောက် ပါရှိလေ၏။

မင်းကတော်ကြီးနှင့်တူသော မိန်းမကြီးမှာ ခန့်ခန့်ညားညား ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံလျက် ခပ်ရိုးရိုးပင် ရှိဟန် တူပေ၏။ ၎င်း၏ သမီးမှာကား အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ် အရွယ်ခန့် ရှိ၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက်ဖြစ်ဟန် သဏ္ဍာန်တူလေရာ အရုပ်အရည် ဖြူဖြူ စင်စင် သေးသေးသွယ်သွယ် ရှိလျက် ကျွန်တော် တွေမြင်ဖူးခဲ့သမျှသော သူငယ်မ အ ပေါင်းတို့တွင် အချောဆုံး အလှဆုံးထဲ၌ တစ်ယောက် အဝင်အပါ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရ ချေမည်။ ၎င်း၏ အရုပ်အရည် ချောမော လှပခြင်းထက် ဝတ်စားပုံ၊ ဖိပုံလိမ်းပုံ ကျန်း ပြေပြစ်ခြင်း၊ ပါးနပ်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ အလွန်တရာ လှည့်လယ်ခြင်း အစရှိသော ဂုဏ် အခြင်းအရာတို့ကပင်လျှင် သာလွန် ထူးကဲချေသေး၏။ စီးကရက်ကလေးကို နှုတ်ခမ်း ဖျားတွင် မနီတရီ ညှပ်လျက် မျက်ခုံးကလေးကို ချီကာ ကြာမဆန်တဆန် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြုံးပြုံးကလေးလှုပ်ကာ စကားပြောသည်ကို မြင်သော ယောက်ျားတိုင်းတို့မှာ ၎င်းမိန့် ကလေးသည်ကား သာမည အူတူထူ ထိုင်းတိုင်းတိုင်း မဟုတ်ကြောင်းကို ကောင် ကောင်းကြီး အကဲခတ်နိုင်ရန် ရှိပေ၏။ ၎င်းတို့ သားအမိနှင့် တရုတ်ကပြားမှာ အတော် အတန် အကျွမ်းတဝင် ရှိကြသည် လက္ခဏာရှိရာ အခန်းမှာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်

ခန်းစီ စီးနင်းလိုက်ပါလာကြလေ၏။

မောင်စံရှာမှာမှ ၎င်းတို့သုံးဦး ရောက်လာကြသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားနဲ့ရသော အမဲလိုက်ခွေးကဲ့သို့ နားရွက် တစွင့်စွင့် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ အမူအရာမှာမှ ၎င်းတို့အား အရေးယူသည့် လက္ခဏာ မရှိသည့်ပြင် ထိုသူများ ဝင်လာ သည့် တစ်ခဏ၌ တစ်ချက်မျှ စိုက်ငေးကာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်းတို့ ရှိရာသို့ ကျောခိုင်းလျက် ဆေးတန်ကို အဓဋ္ဌတချောင်းချောင်းထွက်အောင် သောက်ဖွားပြီးလျှင် ၎င်းမှ ထွက်သော မီးခိုးများသည် လူပြည်၌ ကြည့်ရှုဖွယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်သည့် လက္ခဏာနှင့် လက်ပိုက် စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေလေ၏။

၎င်းတို့ ရောက်လာပြီးသည့်နောက် တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ မြန်မာအရာရှိ ပေါက်စကလေးနှင့် တူသော လူတစ်ယောက်သည် သင်္ဘောသို့ ဆင်းလာရာ တရုတ်ကပြား နှင့်လည်းကောင်း၊ မင်းကတော်ကြီး သားအမိနှင့် လည်းကောင်း သိကျွမ်းဟောင်းဖြစ်သည့် လက္ခဏာနှင့် အနည်းငယ် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ လျှောက်လာ၍

'အလို ဦးစံရှားပါကလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်ကြွမယ်လို့ ပါလိမ့်မယ်၊ ဝမ်းမြောက်တယ်၊ ခင်ဗျား တွေ့ရတာ'

ရှား။ ။ 'ဗန်းမော်ကို ခဏသွားမယ်လို့ပါပဲ'

ထိုသူ။ ။ 'ဘာကိစ္စပါလဲ ခင်ဗျား'

ရှား။ ။ 'လည်ရင်းပတ်ရင်းပါပဲ မောင်၊ မောင်ကော ဘယ်သွားမလို့လဲ'

ထိုသူ။ ။ 'ကျွန်တော်လဲ ဗန်းမော်ကို သစ်တောဝန်ထောက် အလုပ်နှင့် သွားရတယ်ခင်ဗျား' ၎င်းနောက် မောင်စံရှားနှင့် ထိုသူတို့သည် စကားအနည်းငယ် ဆက်လက် ပြော ဆိုကြပြီးနောက် ထိုသူသည် အောက်သို့ ဆင်းသွားသောအခါ

ရှား။ ။ 'ဥက္ကဋ္ဌလိုက်လေဗျာ၊ အသိနှင့် လာတွေ နေပြန်ပါပြီ၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေ တစ် ယောက်ရဲ့သား မောင်ထွန်းအောင်တဲ့၊ ဒါထက် ဦးစံရှားလို့ သူက ခေါ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တရုတ်ကပြားက ဖျတ်ခနဲ လန့်သွားတာ ခင်ဗျား မြင်လိုက်ကဲ့လား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကျွန်တော်လဲ သတိထားလိုက်မိတယ်၊ သည်ကတည်းက သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ကို အကဲခတ်နေမှန်းလဲ ကျွန်တော် ရိပ်မိတယ်'

ရှား။ ။ 'ဥက္ကဋ္ဌတယ်ဗျာ၊ သို့သော် မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဉာဏ်သာသူက ရကြမှာပဲ' ထိုည၌ မောင်ထွန်းအောင်ဆိုသော သစ်တောဝန်ထောက်ကလေးမှာ အခန်းသီးသန့် မရနိုင်သည့်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်း အိပ်ကြရသည်ဖြစ်ရာ မောင် စံရှားနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုအကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ တိုင်ပင်ကြရန် အခွင့် မရ ကြတော့ချေ။

* * *

www.burmeseclassic.com

နံနက်လင်းသဖြင့် သင်္ဘောသည် မန္တလေးမြို့ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြလျှင် မောင်စံရှားသည် သင်္ဘောအောက်ထပ် ဦးပိုင်ဦး ကပို့တန်၏ အခန်းအနီးသို့ ကျွန်တော်အား ခေါ်ပြီးလျှင် ပြောပြသည်မှာ

ရှား။ ။ 'ကျုပ်တို့ ယခု လိုက်ပါရခြင်းဟာ နန်းစဉ်ပတ္တမြားအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး လိုက်ကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို အမြဲကလေးတော့ ခင်ဗျား သိပြီးပြီ။ သို့သော် စုံစုံ လင်လင် ပြောပြီးပြီမယ်။ သည်လိုမျိုး 'ရန်ကြီးအောင်' ဝတ္ထုကို ခင်ဗျား ရေးစဉ်အခါက ရွှေဘိုတောင်လက် မကျည်းတုံရွာနေ မဂ္ဂမ်းဖြူလက်သို့ ဘကြီးတော်ဘုရားက လက်ဝတ် လက်စား ကျောက်သံပတ္တမြားများ ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူတယ်ဆို မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ဘကြီးတော်ဘုရား အိမ်နိမ့်တော် စံတော်မူသည့်အခါက တောသူ တစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့ပြီး မွေးဖွားခဲ့တဲ့ သမီးတော်ဖြစ်လို့ နန်းတော်ခေါ်ပြီး တစ်ဆောင်တစ်ယောင် ထား၍ ဘုရင်သမီးတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် လျော်ညီစွာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားစဉ်က လက်ဝတ်လက်စား ကျောက်သံပတ္တမြားများကို ပေးပူးပါတယ်'

ရှား။ ။ 'ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ မဂ္ဂမ်းဖြူဟာ လူဆိုးကြီး မောင်မိုးလုံးနှင့် အကြောင်း ပါပြီး၊ သား ခင်မောင်ညွန့်ကို မွေးတယ်ဆို မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်။ ။ 'သည်လို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မဂ္ဂမ်းဖြူက ရွှေဘိုမြို့ဝန်မင်းနှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး သား ခင်မောင်ညွန့်ကို မွေး၊ နောက်ပြီးမှ မသူဇာလို့ နာမည်ပြောင်းပြီး မောင်မိုးလုံးနှင့် ရပြန်တယ်'

ရှား။ ။ 'အော် ဟုတ်ပေတယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားစာအုပ် ဖတ်ထားတာ ကြာလေတော့ ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေတယ်၊ ကောင်းပြီ။ သည်တော့ သူ့ခမည်းတော်က ချီးမြှင့်တဲ့ ကျောက်သံ ပတ္တမြားဟာ ခင်မောင်ညွန့်တို့ မနှင်းမြိုင်တို့ လက်ထဲကို ရောက်တယ်ဆို မဟုတ်ပါလား'

ကျွန်တော်။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

ရှား။ ။ 'အဲဒီ ကျောက်သံပတ္တမြားများအနက် ယခုနေအခါဆိုရင် အဖိုးငွေ တစ်သိန်းခန့် ထိုက်တန်တဲ့ မြကြီး တစ်လုံးပါတယ်ဗျ၊ ၎င်းမြကြီးဟာ ခင်မောင်ညွန့် မနှင်းမြိုင်တို့ သားမြေး အစဉ်အဆက် ကူးပြောင်းပြီး လာခဲ့တာ တော်တော်ကြာအောင် တိမ်မြုပ်နေပြီး နောက်ဆုံး သတင်းအရမှာ ရွှေဘိုမြို့က မောင်သာလှဆိုတဲ့ လူရဲ့ လက်ထဲကို ရောက် သွားသတဲ့၊ ၎င်း မောင်သာလှလက်က တစ်ခါ ဓားပြများ တိုက်ခိုက်ယူသွားပြန်တော့ သတင်း ငုတ်သွားပြန်ရော၊ ငုတ်သွားရာက တစ်ခါ ရန်ကုန်မြို့ မဂ္ဂိလမ်း ပတ္တမြားကုန်သည် လာလာဆိုင် ဆိုတဲ့ ဘာဘူကြီးက သတင်းရလို့ ၎င်းမြကြီးကို အဖိုးငွေ ၈၀၀၀၀နှင့် ဝယ်ဖို့ စကားပြောပြီး ဖြစ်တယ်။ သူတို့ စကားပြောထားပုံက သည်လိုတဲ့၊ ဘာဘူကြီးက ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ပြီး မန္တလေးက ငွေ ၈၀၀၀၀နှင့် စောင့်၊ သူတို့က မြကြီးကို လာပြီး အပ်၊ အပ်တဲ့အခါ ငွေချေ။ သည်လိုဆိုကိုဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကောင်းပါရဲ့ဗျ'

ရှား။ ။ 'သည်တော့ ဘာဘူကြီးကိုယ်စားလှယ်ဆိုတာ တစ်ခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပဲဗျ၊ ဒါနှင့် ကျုပ်က ငွေ ၈၀၀၀၀ကို ဘာဘူကြီးဆီက ယူလာခဲ့ပြီး မန္တလေးကိုလာ၊ လာပြီး သူတို့ ချိန်းတဲ့နေရာသွား၊ သွားပြီးစောင့်နေတော့ လူတစ်ယောက် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာပြီး မြကြီးကို သူ့လက်က လူနီးသွားပြန်ပြီတဲ့ ပြောပြန်ရော၊ ပြော လို့ ကျုပ်က ပျောက်ဆုံးပုံကို မေးမြန်းတုန်းပဲ ရှိသေး၊ ဟိုလူက ပွက်ခနဲ သွေးတွေ အန်ပြီး ကျုပ် ရှေ့တွင်ပဲ သေပြန်ပါလေရောဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဖြစ်ရလေဗျာ၊ နို့ ဘယ်လိုများ သတင်းရသေးသလဲ'

ရှား။ ။ 'ကျုပ်လဲ အဲဒီလူ ပြောပြနိုင်သလောက် ပြောပြလို့ ကြားရတဲ့ သတင်းအတိုင်း ထောက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ၎င်းမြကြီးဟာ ယခု စာပို့ သင်္ဘောမှာ ပါတယ်လို့ ကျုပ် တွက်ကိန်းရတယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'တရုတ်ကပြားနှင့် မင်းကတော်လိုလို သားအမိနှစ်ယောက်ဟာ မှတ်တယ်'

ရှား။ ။ 'အင်း သူတို့လက်မှာပဲ ပါသလား၊ ဘယ်နည်းနှင့် ယူခဲ့သလဲတော့ အမှန် မ ပြောနိုင်ဘူး၊ သို့သော် သည်အမှုမှာ တရုတ်ကပြားဟာ ဧကန္တ တစ်နည်းနည်း ဆက် သွယ်ခြင်း ရှိကြောင်းကိုတော့ ကျုပ် ရိပ်မိတယ်'

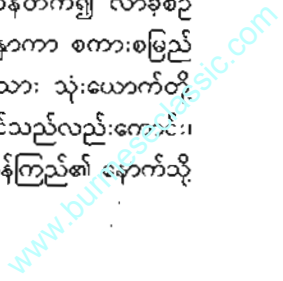
ကျွန်တော်။ ။ 'သူတို့က ဘယ်သွားမှာတဲ့လဲ'

ရှား။ ။ 'တရုတ်ကပြားက အင်းရွာဆိုတဲ့ ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆင်းလိမ့်မတဲ့၊ သားအမိ နှစ် ယောက်ကတော့ ဗန်းမော်ထိအောင် လိုက်မယ်လို့ သင်္ဘောစာရေးကြီးက ပြောတယ်၊ အင်းရွာဆိုတော့ နက်ဖြန်မွန်းတည့်လောက်မှ ရောက်လိမ့်မယ်၊ သည်အတောအတွင်း ကြံဖို့ စည်ဖို့ အချိန်တော်တော်ရှိပါရဲ့လေ၊ သို့သော် ကိုသိန်းမောင် မင်းကတော်ကြီးရဲ့သမီး မမိန်ကြည်နှင့် တဆိတ်အကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်ပြီး ခင်ဗျား တတ်နိုင်သလောက် တိ ခေါက်ပြီး ကြည့်စမ်းဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘာ မင်းကတော်ကြီးတဲ့လဲဗျ'

ရှား။ ။ 'သူ့ယောက်ျားက ဗန်းမော်မြို့မှာ နယ်ခြားအရေးပိုင် လုပ်ဖူးတယ်၊ အခုတော့ မရှိပါဘူး၊ သေရှာပါပြီ'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြလေ၏။ တာပင်ခေါ် စာပို့သင်္ဘောကြီးသည် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် ဆန်တက်၍ လာခဲ့စဉ် ခရီးသည်တို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အသိမိတ်ဆွေ ဖွဲ့၍ ရောနှောကာ စကားစပြည် ပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ နေ့တစ်ဝက်မျှ ကြာရှိလျှင် ဥရောပတိုက်သား သုံးယောက်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ သစ်တောဝန်ထောက်ကလေး မောင်ထွန်းအောင်သည်လည်းကောင်း၊ တရုတ်ကပြားသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည်လည်းကောင်း မမိန်ကြည်၏ နောက်သို့

တကောက်ကောက် လိုက်ပါကြ၍ မစိန်ကြည်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ရောနှော ပြောဆိုခွင့် ရစေခြင်းငှာ သူ့ထက်ငါ ကြီးစားလျက် ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ မောင်စံရှား၏ မှာထားချက်ကြောင့် ယင်းသို့ ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်ရာ တရုတ်ကပြားမှာမူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကို ရန်သူကဲ့သို့ မှတ်ထင်ဟန်ဖြင့် ငြူစူစောင်းမြောင်းကာ ရှိနေခဲ့လေ၏။

၎င်းနေ့ ညနေ၌ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောအောက်ထပ် ဦးပိုင်းအနီးတွင် ကံအား လျော်စွာ မစိန်ကြည်နှင့် တွေ့၍ မစိန်ကြည်က ချမ်းအေးလှသဖြင့် ၎င်း၏ တဘက်ကို သွားရောက်ယူ၍ ပေးရန် ပြောသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ မိခင်ထံ သွားရောက် တောင်းယူ ပေးကမ်းပြီးလျှင် စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် မစိန်ကြည်က ရုတ်တရက် ကျွန်တော်၏ ဖက်သို့ လှည့်၍

ကြည့်။ ။ 'ရှင်မိတ်ဆွေ ဦးစံရှားဆိုတာက စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားဆိုတာ မှတ်တမ်း၊ ဟုတ်လားရှင်'

ကျွန်တော်။ ။ 'မှန်ပါတယ် မစိန်ကြည်'

ကြည့်။ ။ 'ရှင်တို့ အခုလာကြတာ အမှုစုံထောက်ဖို့ရာ လာခဲ့ကြတာဆို'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ လည်ရင်းပတ်ရင်းဆိုတာလို'

ကြည့်။ ။ '(ကျွန်တော်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) 'ရှင်တို့အမှုက နန်းစဉ် ပတ္တမြားအမှု မဟုတ်လားရှင်' ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ မထင်သည့် မေးခွန်းကို မေးလိုက်သည့်အတွက် အံ့သြခြင်းမှ မပြေပျောက်မီအတွင်းတွင် မစိန်ကြည်သည် စီးကရက်ကလေးကို ဖွာကာ ကျွန်တော်အား ခတ်ပြီးပြီး မျက်နှာနှင့် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ ပြီသလိုလို ပြုပြီးလျှင် သင်္ဘောအပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ ၎င်း၏ အမူအရာကိုလည်းကောင်း၊ မေးခွန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်းကောင်း နားမလည်ဘဲ တွေးတောစိုက်ငေးကာ ကျန်ရစ်နေရ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းကို မောင်စံရှားအား ပြောပြရန် သင်္ဘော အပေါ် ထပ်သို့ တက်လာသောအခါ မစိန်ကြည်သည် တရုတ်ကပြားနှင့် ရယ်မောကာ စကား ပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ တရုတ်ကပြား၏ အမည်မှာ လောစိန် ဖြစ်လေ သည်။

မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်ပြောပြသော စကားကို ကြားရသောအခါ ဣန္ဒြေကြီး သော မျက်နှာထားနှင့် ဆေးတံကို သောက်ရှူလျက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ရှိနေ လေ၏။

စာပို့သင်္ဘောသည် သပိတ်ကျင်းမြို့၌ အစိုးရအရာရှိများ တက်ကြသည်ဖြစ်၍ အချိန် ကြာကြာခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ညဉ့်အိပ်ရာစခန်း ဖြစ်သော ကြာညှပ်မြို့သို့ အချိန် စောစော မရောက်နိုင်ဘဲ မလယ်ရွာမှ ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓာတ်မီးထွန်း၍

ရုတ်ရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ညခရီးဖြင့် ခုတ်နှင့်လျက် ရှိစဉ် ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဦး တည့်တည့်မှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် လောစိန်နှင့် မစိန်ကြည်တို့ သားအမိ၏ အကဲကို ခတ်ရင်း သင်္ဘောဦးမှ တန်း၍ ထိုးသော ဓာတ်မီးရောင်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်၏ အနီးသို့ လာ၍ လက်ကုတ်ကာ ခေါ်သွားသဖြင့် ထ၍ လိုက်သွားရလေ၏။ သင်္ဘောအောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ

ရှား။ ။ 'ကံကောင်းလို့ ချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့် ရေကူး မနေရတယ်ဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲဗျ'

ရှား။ ။ 'သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းနားမှာ ကျုပ်က သံတိုင်ကို လက်ထောက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို သောက်ရင်း အမှုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေတုန်း ပြုန်းဆို ကျုပ် ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်က ဓာတ်မီးရောင် ထိုးလိုက်တယ်ဗျ၊ ဒါနှင့် ကျုပ်က အပေါ်ကို မော်လီလဲ ကြည့်လိုက်ကရော၊ ဓာတ်မီးရောင်လဲ ပျောက်သွားရော၊ ဒါနှင့် ကျုပ်က ဘယ်လို အကြောင်းပါလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားနေတုန်း လူတစ်ယောက်က ပြုန်းဆို နောက်ကလာတဲ့ပြီ ကျုပ် ပေါင်နှစ်ချောင်းကနေ ထမ်းကြွလိုက်ပါရောဗျ၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျာသိတဲ့အတိုင်း တော်တော်တော့ ဗလကောင်းတဲ့ လူပဲ၊ နို့ပေတဲ့ ဟိုလူလက်ထဲမှာတော့ ကလေးကလေးလို ဖြစ်ပြီး ရုန်းလဲ မရုန်းနိုင် ဖယ်လဲ မဖယ်နိုင် ဖြစ်နေပါရောဗျ၊ သူ့အကြံက ဘာလဲ ဆို တော့ ကျုပ်ကို သံတိုင်ပေါ် ကျော်အောင် ထမ်းပြီး ရေထဲ ပစ်ချမလို့ကိုးဗျ၊ ကျုပ်က သံတိုင်ကို ဆွဲထားမယ် လုပ်တော့လဲ မဆွဲမိလိုက်ဘူး၊ အာကလူး၊ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သံတိုင်ပေါ် ကျော်အောင် ထမ်းပြီး ရေထဲပစ်တော့မယ် ဆဲဆဲမှာမှ ကျုပ်က အကြံရပြီး လက်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးရဲရဲနှင့် သူ့မျက်နှာ သိပ်ထိုး စိုက်လိုက်တာကိုးဗျ၊ သည် တော့မှ 'အူဟီ' ဆို အော်ပြီး ကျုပ်ကို လွတ်ချ ပြေးသွားတာကိုးဗျ'

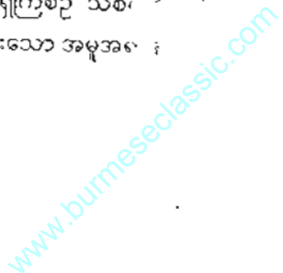
ကျွန်တော်။ ။ 'သည်ဟာ ဘယ်သူလက်ချက်ထင်လဲ'

ရှား။ ။ 'လောစိန်နှင့် တူတာပဲ၊ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ပည့် ပေါက်ဖော်နှင့် တူတယ်၊ သို့သော် အင်းရွာ မရောက်ခင် တစ်စောင်းက ချောင်း ပြီး ကြည့်ကြသေးတာပလေ'

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် လောစိန်၏ အစေခံတရုတ် ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ကြပါသော်လည်း မတွေ့မြင်ကြဘဲ ရှိနေကြလေ၏။

စာပို့သင်္ဘောသည် ကြာညှပ်မှ ထွက်ခွာပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်လျက်ရှိကြစဉ် သစ် ဝန်ထောက် မောင်ထွန်းအောင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ စိတ်ဆိုးသော အမူအမူ ဝေငါး။ ။ 'တယ်လူပါးဝတဲ့ တရုတ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဘာလဲ မောင်ထွန်းအောင်ရဲ့၊ ဘယ်က တရုတ်လဲ'

အောင်။ 'လောစိန်ဆိုတဲ့ အကောင်ပ ခင်ဗျာ၊ မိန့်မမြင်တိုင်း ပိုးရမယ်ချည်း သူက အောက်မေ့နေတယ်၊ တော်နိုင်မလား ခင်ဗျာ'

ရှား။ 'ကာယကံရှင်က နံ့မက်လို့ ရှိရင်လဲ အောက်မေ့ထိုက်ပေတာပမောင်'

အောင်။ 'ဟာ၊ ဘယ်နှယ် ခံနိုင်မလဲ ခင်ဗျာ'

ရှား။ 'မခံလို့ မောင် ဘယ်နှယ် တတ်နိုင်သလဲ'

အောင်။ 'ရန်ဖြစ်အောင် ရန်စပြီး ပါးချမှာပေါ ခင်ဗျာ၊ လူပါးဝတဲ့ ပေါက်ဖော်'

ရှား။ 'အရာရှိတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရှုံးဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနှင့် မောင်ရယ်၊ နံ့မက်လို့ ရှိရင်လဲ နံ့မက်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြီး ပြောလို့ ကိုယ့်ဖက်ပါရင်လဲ ပါတာပေါ့၊ မပါရင်လဲ သူ့နံ့မက်ရာပေပမောင်'

အောင်။ 'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမယ့် ပေါက်ဖော်က ကိုယ့်အပေါ် တစ်ပန်းသာသွားမှာ ကျွန်တော် ရှက်လှတယ်ခင်ဗျာ' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ထွန်းအောင် လည်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ။ ၎င်းထွက်သွားလျှင်

ကျွန်တော်။ 'ကိုယ့်လူတော့ အတော်စွဲနေပြီ ထင်တယ်'

ရှား။ 'အမှန်ပဲ နေရာကျလျှင်ကျ၊ မကျရင်တော့ ပေါက်ဖော်နှင့် သူနှင့် စစ်ထိုးတာ ကြည့်နေကြရလိမ့်ဦးမယ် ထင်သမျှ'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာကြပြီးလျှင် သင်္ဘောပံ့ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားကြရာ ဒုတိယတန်းဖြစ်သော ပံ့ပိုင်း၌ လောစိန်သည် လူတစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမှတ်မဲ့ ကြည့်နေကြလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလျှင် လောစိန်သည် သင်္ဘောဦးခန်းသို့ ပြန်သွားရာ မောင်စံရှားသည် ပံ့ပိုင်း အခန်းဖက်သို့ ဝင်သွား၍ တောင်မြောက်လေးပါးတို့ကို ကြည့်ရှုဟန်နှင့် လောစိန်နှင့် စကားပြောသူကို အကဲခတ်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက်မှ ကျွန်တော် ရှိရာသို့ ပြန်လာပြီးလျှင်

ရှား။ 'ပဲခန်းက အကောင်ဟာ လက်ဝဲဖက်လက်က လက်သန်းကလေးနှင့် လက်သူကြွယ် မပါဘူးဗျ'

ကျွန်တော်။ 'သည်လူကို ခင်ဗျား မြင်ဖူးသလား'

ရှား။ 'မြင်ဖူးတယ် ထင်တယ်၊ ရုပ်မျက်ထားလို့လား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျုပ် အထင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က လိမ်လည်မှုနှင့် ထောင်ကျတဲ့ ပေါကြွယ်ပဲလို့ ထင်တယ်၊ ပေါကြွယ်လဲ လက်ကလေးနှစ်ချောင်း ပြတ်နေတာပဲ'

ကျွန်တော်။ 'ပေါကြွယ်က အသားဖြူပါတယ်၊ သည်အကောင်က မည်းလှချေကလားဗျ'

ရှား။ 'ကိုသိန်းမောင်ကလဲ ဖြူတာကို မည်းအောင်လုပ်ဖို့ဟာ ဘာခက်သလဲဗျ၊ သို့သော် သူတို့ အကဲကို ကြည့်ကြရသေးတာပလေ'

စာပိုသင်္ဘောသည် ထီးချိုင့်ကို ကျော်လွန်၍ အင်းရွာသို့ ဆိုက်လုနီးသောအခါ မောင်ထွန်းအောင်သည် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့ စကားပြောနေကြရာ ဖြစ်သော စက်ခေါင်းအနီးသို့ ပျာယီးပျာယာ လာ၍

အောင်။ 'ဝွကျကုန်ပါပြီ ဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အကြံတွေ အကုန်ပျက်ကုန်ပါပြီ ခင်ဗျာ'

ရှား။ 'ဘာအကြံလဲ မောင်ရဲ့'

အောင်။ 'ကျွန်တော် ကြံထားတာက အင်းရွာကျလို့ ပေါက်ဖော်ကောင် ဆင်းသွားရင် မစိန်ကြည်ကို ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြီး ပြောမယ်လို့ ကြံထားတာ အခုတော့ သူတို့ သားအမိလဲ အင်းရွာမှာ ဆင်းမယ်လို့တဲ့ ခင်ဗျ'

ရှား။ 'ဘာကိစ္စ'

အောင်။ 'လောစိန်က ကျွန်းချောင်းဆိုတဲ့ ရွာနှင့် အင်ကြင်းပင်ဆိုတဲ့ ရွာအကြားမှာ ရော်ဘာပင်တွေ စမ်းပြီး စိုက်ပျိုးနေတယ်ဆိုပဲ ခင်ဗျ၊ မင်းကတော် သားအမိကို သူ့ရော်ဘာခင်း ကြည့်ဖို့ ဖိတ်လေတော့ လိုက်ကြည့်ကြမယ်လို့တဲ့'

ရှား။ 'ကျွန်းချောင်းဆိုတော့ ရွေ့လီချောင်းမှာပေါ့လေ၊ ဟုတ်စ'

အောင်။ 'ဟုတ်သတဲ့ ခင်ဗျ၊ မိုင် ၄၀ လောက်ဝေးသတဲ့၊ မော်တော်ဘုတ်နှင့် သွားကြမယ်လို့တဲ့'

ရှား။ 'ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ ကျုပ်တို့လဲ အင်းရွာမှာပဲ ဆင်းကြရမယ်'

အောင်။ 'ကျွန်တော်လဲ လိုက်ပါရစေခင်ဗျာ'

ရှား။ 'မောင်အလုပ်မပျက်ရင် လိုက်ချင် လိုက်တာပေါ့လေ၊ သို့သော် ကျုပ်တို့ ဆင်းမဲ့ အကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိစေနှင့်၊ သင်္ဘောစာရေးကြီးတစ်ယောက်ကိုသာ ကြိုတင်ပြီး သင်္ဘောခငွေများကို ရှင်းလင်းထားကြပေတော့၊ သင်္ဘောဆိုက်လို့ ထွက်ခါနီး ကုန်းပေါင်ဖြုတ်တော့မယ် လုပ်မှ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်လုံး ဆင်းကြရမယ်၊ သို့သော် သူတို့က မော်တော်ဘုတ်နှင့် သွားရင် ကျုပ်တို့က ဘာနှင့် လိုက်ကြရပါမယ်'

အောင်။ 'သည်အတွက်တော့ မပူပါနှင့် ဦးခင်ဗျာ၊ အင်းရွာမှာ ကျွန်တော် ဦးလေးက တီပီတီ၊စီ (T.P.T.C) သူဌေးကိုယ်စားလှယ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ သူဌေးသင်္ဘောကလေးကို ကျွန်တော်ရအောင် ငှားပြီး လိုက်ကြတာပေါ့ခင်ဗျာ'

ရှား။ 'ကိုင်း၊ စိန်လိုက်'

သင်္ဘောသည် အင်းရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ မင်းကတော်ကြီး သား အမိနှစ်ယောက်နှင့် လောစိန်တို့သည် သင်္ဘောမှ ဆင်းသွားကြရာ ပေါကြွယ်ဆိုသူလည်း ၎င်းတို့ နောက်မှ ပါသွားလေ၏။ ၎င်းဆိပ်ကမ်း၌ ကသာမြို့မှ အရေးပိုင်သည် နယ်

လှည့်လာရာက တက်စီးသည် ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်အနည်းငယ် ကြန့်ကြာလျက်ရှိရာ မကြာမီ အတွင်းတွင် မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးသည် သင်္ဘောအနီးသို့ ကပ်၍ ခုတ်လာလေ၏။ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်၌ကား မင်းကတော်ကြီး သားအမိနှစ်ယောက်တို့သည် ကုလားထိုင် တစ်ခုစီနှင့် ထိုင်လျက် ၎င်းတို့၏ နောက်၌ကား လောစိန်နှင့် ပေါကြွယ်တို့သည် ခါထောက်ကာ ရပ်၍ လိုက်ကြလေ၏။ သင်္ဘောအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆင်းမည့်လက္ခဏာ မပြဘဲ ဦးတည့်တည့်မှ ရပ်ကာ စကားပြောလျက် ရှိကြရာ လောစိန်သည် မောင်ထွန်းအောင်ကို မြင်သောအခါ လှောင်ပြောင်လိုသော မျက်နှာထားနှင့် လက်ကိုင်ပဝါကို ယမ်းကာ ပြလေ၏။ ၎င်းနောက် မော်တော်ဘုတ်လည်း ရွေလီချောင်းကို ဝင်သွားလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလျှင် အရေးပိုင်၏ ပစ္စည်းများကို သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်ပြီးပြီဖြစ်၍ သင်္ဘောလည်း ကုန်းပေါင်နတ်တောမည်ဟု ဥဩပေးလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် မိမိ၏ ဝန်စည်ကလေးများကို ကိုယ်တိုင်ထမ်းပိုး၍ သင်္ဘောမှ ပျာယံးပျာယာ ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။

ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကူလီများ ငှားရ၍ သူဌေးကိုယ်စားလှယ်၏ အိမ်သို့ သွားကြရာ များစွာ မခဲယဉ်းဘဲ 'မင်းသမီး' အမည်ရှိသော သူဌေးသင်္ဘောကလေးကို ကိုယ်စားလှယ်ထံ ငှားရမ်း၍ ရလေ၏။ ၎င်းနောက် အချိန်များစွာ မဖြန်းတီးဘဲ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားသည် သင်္ဘောနှင့် ရွေလီချောင်းကို ဆန်၍ မော်တော်ဘုတ်နောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား နေ့လည် နာရီပြန် တစ်ချက်ထိုးပြီးပြီ ဖြစ်လေသည်။ ရွေလီချောင်းဝနှင့် ကျွန်းချောင်းရွာမှာ မိုင် လေးဆယ် ခရီးခန့် ဝေးကွာသည် ဖြစ်ရာ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောကို စက်ကုန်ခုတ်နှင့်ခဲ့သည်ရှိသော် မော်တော်ဘုတ်ကို လမ်းခရီးတွင် မိခိုင်မည် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်စံရှား၏ ကြံရွယ်ချက်မှာ လမ်း၌ လည်း မမိလို၊ ကျွန်းချောင်းသို့လည်း နေမဝင်မီ မရောက်လိုသည်ဖြစ်၍ သင်္ဘောကို ခပ်မှန်မှန်သာလျှင် မောင်းနှင်စေလေ၏။

သင်္ဘောခုတ်နှင့်သွားစဉ် ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ စိမ့်ကြီး မြိုင်ကြီး တောကြီး တောင်ကြီးတို့သည် အလွန်တရာ ရှုခင်းသာယာစွာ ရှိသည်မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မောင်ထွန်းအောင်တို့မှာ သာယာသည့် တောတောင်အခမ်းအနားသို့ မကြည့်ရှုနိုင်ဘဲ ရောက်လိုသော ဓောဆန္ဒသာလျှင် ထက်သန်လှသည် ဖြစ်ရာ မောင်စံရှားတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် တောတောင်တို့၏ သာယာခြင်း၊ တင့်တယ်ခြင်း အရသာကို ခံစားနိုင်ဟန် ရှိလေ၏။

၆ နာရီထိုး၍ နေဝင်လတ်သော် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းချောင်းရွာနှင့် ငါးမိုင်

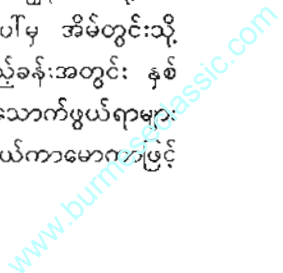
ခရီးခန့်သာလျှင် ကွာဝေးတော့သည်ဖြစ်ရာ မောင်စံရှားသည် သင်္ဘောကို စက်လျော့၍ စက်နှေးနှေး မောင်းနှင်စေလေ၏။ ၇ နာရီ ထိုး၍ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ရှိလတ်သော် သင်္ဘောသည် ကွန်းချောင်းသို့ ဆိုက်ကပ်လေရာ မနီးမဝေး၌ မော်တော်ဘုတ် တစ်စင်း ဆိုက်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ကမ်းပေါ်သို့ တက်ကြပြီးနောက် ရွာသားများအား မေးမြန်းကြသည်တွင် လောစိန်တို့ လူစုသည် မကြာသေးမီကပင် လှည်းတစ်စီးနှင့် ရော်ဘာခြံစခန်းသို့ သွားရောက်နှင့်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြရလေ၏။

လဆန်း ၈ ရက် လကလေးသည်လည်း ကောင်းကင်မှ မသွာတသာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိရာ ရော်ဘာခြံစခန်းသည်လည်း ခရီး သုံးမိုင်ခန့်မျှသာ ဝေးကွာသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားသည် ခြေလျင် ခရီးဖြင့် သွားရောက်ကြရလေ၏။

ရော်ဘာခြံနှင့် မိုင်တစ်ဝက်မျှ ဝေးကွာသော အရပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ တီးမှုတ်သံများကို ကြားကြရလေရာ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား အရပ်အငြိမ် တီးလျက် ရှိကြောင်း သိရှိကြရလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ခြံတွင်းသို့ အမှတ်မဲ့ ဝင်ပြီးလျှင် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် အစေခံတစ်ယောက်သည် စားစရာများကို ပြင်ဆင်၍ နောက်ဖေးရှိ တံငယ်မှ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ယူသွားသည်ကို မြင်သည်နှင့် မောင်စံရှားသည် ထိုသူ၏ နောက်သို့ လိုက်ပြီးလျှင် မိမိ အလိုရှိသော သတင်းကို မေးမြန်းစုံထောက်ရာ၌ ကျင်လည်လှသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း ငွေစက္ကူ ၁၀၀ တန် တစ်ချပ်ကို လာဘ်ထိုးပြီးနောက် မေးမြန်းသိရှိရာသည်မှာ ထိုအငြိမ်သည် အခြားမှ ငှားရမ်းသော အငြိမ် မဟုတ်၊ လောစိန် စည်းစိမ်ခံရန်အတွက် မွေးမြူထားသော တပည့်များသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းကတော်ကြီးမှာ ခရီးပန်းလာသည် ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ပျော်လျက် ရှိကြောင်း၊ အငြိမ်တီးသော သူများမှာ အိမ်ရှေ့ ငါးရန်တာမှ တီးမှုတ်လျက် မစိန်ကြည်နှင့် လောစိန်တို့မှာ ဧည့်ခံခန်းမှ နေ၍ နားထောင်လျက် ရှိကြောင်းကို ပြောပြသဖြင့် သိရှိကြရလေ၏။

လောစိန်၏ အိမ်ကြီးမှာ ရော်ဘာခြံ အလယ်၌ တည်ရှိ၍ အလွန်တရာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားလျက် ဓာတ်မီးများ တထိန်ထိန် ထွန်းလျက်ရှိရာ မောင်စံရှားသည် အိမ်ကြီးကို လှည့်ပတ်၍ အတန်ကြာ စုံစမ်းကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အား လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် တက်သွားကြ၍ ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ အိမ်တွင်းသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် လောစိန်နှင့် မစိန်ကြည်တို့သည် ဧည့်ခန်းအတွင်း နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ရှေ့တည့်တည့်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်၍ တင်ထားသော စားပွဲကလေးကို တည်ခင်းလျက် ရယ်ကာမောကားဖြင့်

အငြိမ့် တီးမှုတ်သံများကို နားထောင်လျက် ရှိကြလေ၏။ အတန်ကြာလတ်သော် လောစိန်သည် အစေခံအား ခေါ်ငင်၍ တီးတိုး အမိန့်ပေးသည်တွင် အစေခံသည် ဖန်ခွက်နှင့် ဝိုင်အရက် တစ်ပုလင်းကို ယူခဲ့၍ စားပွဲပေါ်၌ တည်ထားလေ၏။

လောစိန်သည် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ဝိုင်အရက် ပြည့်အောင် ငဲ့ပြီးနောက် တစ်ခွက်ကို မစိန်ကြည်အား ပေး၍ သောက်အောင် တိုက်တွန်းလေရာ မစိန်ကြည်သည် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ငြင်းဆန်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ အားနာသည့်လက္ခဏာနှင့် အနည်းငယ် ကြိုက်၍ ချသည်တွင် ကျွန်တော်အနီး၌ ရှိသော မောင်ထွန်းအောင်က 'ပျက်စီးကုန်ပါပြီဗျာ' ဟု တီးတိုးညည်းညူလေ၏။

မစိန်ကြည်သည် ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်ကို မသောက်ချင် သောက်ချင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ကုန်အောင် သောက်ပြီးနောက် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ လောစိန်သည် တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ တိုး၍ ထိုင်လေရာ မစိန်ကြည်သည် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့၍ ရွေ့၍ ထိုင်လေ၏။ သို့ရာတွင် မျက်နှာထားမှာမူ ချိုချိုပြုံးပြုံးပင် ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ နေသော နေရာမှာ မစိန်ကြည်တို့ ထိုင်နေသော နေရာနှင့် များစွာ မကွာဝေး၍ တီးမှုတ်သံ ရပ်စဲသော တစ်ခဏ၌ ၎င်းတို့ ပြောဆိုသော စကားသံများကို ပြီသစွာ ကြားကြရသည်ဖြစ်ရာ

ကြည်။ ။ 'ဒါထက် နေပါဦး ကိုလောစိန်ရယ်၊ သင်ဘောပေါ်မှာတုန်းက ဦးစံရှားရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုသိန်းမောင် ဆိုတဲ့သူကို ဟိုလို အမေးခိုင်းတာက ဘာကြောင့် အမေးခိုင်းတာလဲရှင်'

စိန်။ ။ '(မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်)' ဒါတွေ မေးမနေစမ်းပါနှင့် မစိန်ကြည်၊ သူတို့ သဘောသိရအောင် အလကား လှောင်ပြောင်ပြီး အမေးခိုင်းတာပါဗျာ၊ တစ်ခွက်လောက် သောက်ဦးလေ မစိန်ကြည်'

ကြည်။ ။ 'မသောက်ပါရစေနဲ့တော့ရှင်၊ မေမေသိမှပြင် အဆုတ်ရပါလိမ့်မယ်၊ အခုတောင် ခေါင်းထဲက နောက်ကျိကျိ ရှိနေပါပြီရှင်'

စိန်။ ။ 'တစ်ခွက်ထဲ သောက်ပါဦးတော့ဗျာ' ဟု ပြောလျက် လောစိန်သည် အရက် ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ မစိန်ကြည် နှုတ်ခမ်းအနီးသို့ ကပ်ပြီးလျှင် တစ်ဖက်သောလက်ဖြင့် မစိန်ကြည်၏ ပခုံးကို ကိုင်တွယ်မည်ပြုရာ မစိန်ကြည်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် 'ရှင်က လူကို ဘာမှတ်လို့လဲ' ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရသောအခါ ထင်သလောက် သဘောမလွယ်သည့် အဖြစ်ကို သိရှိကြရလေ၏။ လောစိန်လည်း မိမိရှေ့အားကြီးသည့် အဖြစ်ကို ရိပ်မိသည့် လက္ခဏာနှင့် ရှိသောမျက်နှာထားတစ်မျိုးပြောင်းလဲ၍ ချောမောတောင်းပန်ပြီးလျှင် မစိန်ကြည်အား ကုလားထိုင်၌ တစ်ဖန် ထိုင်စေပြန်လေ၏။ ၎င်းနောက် အစေခံအား

ပျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် အစေခံသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် ကာဖီများကို ပြင်ဆင်ယူလာခဲ့၍ စားပွဲ၌ တည်ခင်းထားသည်တွင်

စိန်။ ။ 'ကိုင်းဗျာ၊ ဝိုင်မသောက်လို့ ရှိရင် ကာဖီရိုးရိုး သောက်ပါတော့ဗျာ' ကြည်။ ။ 'ကာဖီပူပူတစ်ခွက်တော့ ကျွန်မ သောက်ပါမယ်၊ ဒါထက် ကိုလောစိန် ပြမယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ဘယ်မှာလဲ'

စိန်။ ။ 'အင်မတန် ကြည့်ချင်သလား' ကြည်။ ။ 'မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်ချင်ပါတယ်ရှင်'

ထိုအခါ လောစိန်သည် ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီးလျှင် မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်ပြီးနောက် ဆင်စွယ်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို ယူခဲ့၍ သောနှင့် ဖွင့်ပြီးမှ အတွင်း၌ ပါရှိသော အရာဝတ္ထုများကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်မှောက်၍ ချလိုက်ရာ စိန်ကြီး၊ မြကြီး ပတ္တမြားကြီးတို့သည် မီးရောင်၌ အရောင်တစ်လက်လက် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ရှိနေလေ၏။ မစိန်ကြည်လည်း မိန်းမသားဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောက်သံပတ္တမြားတို့၏ တောက်ပ ပြောင်လက်သော အရောင်ကို ချီးမွမ်းလျက်ရှိစဉ်

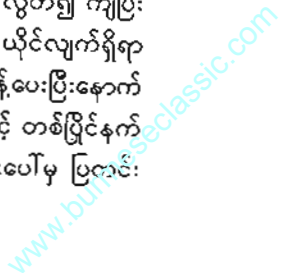
စိန်။ ။ 'လှရဲ့လား မစိန်ကြည်' ကြည်။ ။ 'လှပါပေတယ်ရှင်'

စိန်။ ။ 'သည်ဟာတွေထက် အများကြီးလှတဲ့ မြကြီး ရှိသေးတယ်၊ ကြည့်မလား' ကြည်။ ။ 'ကြည့်ပါရစေရှင်'

ထိုအခါ လောစိန်သည် ဆင်စွယ်သေတ္တာငယ်၏ အံ့ဖုံးအတွင်းမှာ စက္ကူနှင့် ထုပ်ထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ စက္ကူကို ဖြေပြီးလျှင် အတွင်းမှ ပါသော အရာဝတ္ထုကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ရာ စားပွဲပေါ်၌ ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်သော စိန်ကျောက် အစရှိသည့် ပတ္တမြားတို့သည် ချက်ခြင်းပင် အရောင်မိုန့်၍ သွားကြလေကုန်၏။ အကြောင်းသော်ကား ၎င်းမှာ နန်းစဉ်ပတ္တမြားဟု ခေါ်သော မြကြီးပင် ဖြစ်သောကြောင့် ဖေတည်း။

မစိန်ကြည်လည်း မြကြီး၏ အရည်ကောင်းမွန်ကြောင်းကို ချီးမွမ်းလျက်ရှိစဉ်

စိန်။ ။ 'ကာဖီပူပူ သောက်ချင်တယ်ဆိုတာ သောက်လေ မစိန်ကြည်၊ အေးကုန်မယ်ဗျာ' ဟု ပြောသဖြင့် မစိန်ကြည်သည် ကာဖီခွက်ကို ယူ၍ သောက်လေ၏။ တစ်ကျိက်နှစ်ကျိက်မျှ သောက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် မစိန်ကြည်၏ လက်မှ ကာဖီခွက်သည် လွတ်၍ ကျပြီးလျှင် မစိန်ကြည်သည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကာ ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိရာ လောစိန်သည် အစေခံအား အတီးအမှုတ်သမားများကို သိမ်းစေရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် မစိန်ကြည်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ အတွင်းခန်းသို့ ပွေ့ချီမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် 'ကိုင်း တော်လောက်ပြီဗျာ' ဟု ပြောလျက် မောင်စံရှားသည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ပြောင်း

ပေါက်သို့ ခုန်၍ ကူးလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ထွန်းအောင်တို့လည်း ၎င်း၏ နောက်မှ ခုန်ကူး၍ လိုက်ကြလေ၏။

လောစိန်သည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လျှင် အံ့သြခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း အစရှိသည် လက္ခဏာတို့ ရောပြွမ်းလျက် ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် တစ်ခဏမျှ ကြည့်ပြီးလျှင် ကျောက်သံပတ္တမြားများကို ဆင်စွယ်သေတ္တာငယ်အတွင်းသို့ သိမ်းကျုံး၍ ထည့်ပြီးနောက် သေတ္တာငယ်ကို ပွေ့လျက် ထွက်ပြေးမည် ပြုလေ၏။ မောင်စံရှားလည်း ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်းထွက်ပြေးမည်ပြုရာ အပေါက်မှ ကြို၍ ဆီးကာထားလေရာ လောစိန်လည်း ထွက်ပေါက် မရှိသည် ဖြစ်၍ စားပွဲကို လှည့်ပတ်ကာ ပြေးလေ၏။ မောင်ထွန်းအောင်မှာမူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိသည့်အခါမှ စ၍ မူးမေ့လျက် ရှိသော မစိန်ကြည်အား ပွေ့ချီကာ သတိရအောင် ခေါ်ငင်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်မှာ တိမ်းရှောင်လှည့်ပတ် ပြေးလွှားလျက်ရှိသော လောစိန်အား နှုတ်ဝန်းဝန်းစိုင်း ဖမ်းဆီးမည်ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ကြွယ်ဆိုသောသူသည် အခန်းတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာလေ၏။

ပေါ်ကြွယ်၏ လက်၌ကား ဓားမြှောင်တစ်လက် ကိုင်လျက်ရှိရာ ၎င်းသည် ကျွန်တော်ကို ရန်မမူဘဲ မောင်စံရှားကို ပြေးဝင်ထိုးသတ်မည်အပြုတွင် ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ လက်မှ ဓားမြှောင်ကို လှယူ၍ နှစ်ယောက်သားတို့သည် ကြမ်းပေါ်၌ ထွေးလုံးသတ်ပတ်ကာ ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ပေါ်ကြွယ်တို့မှာ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် အထက်သို့ ရောက်ချည်၊ အောက်သို့ကျချည်ရှိနေကြဆဲတွင် လောစိန်သည် အပြင်သို့ ထွက်ပြေးသဖြင့် မောင်စံရှားလည်း ၎င်း၏ နောက်မှ လိုက်ပြေးသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် မောင်စံရှားသည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် အောက်သို့ကျလျက်ရှိသော ကျွန်တော်အား ပေါ်ကြွယ်၏အပေါ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲ၍ တင်ထားပြီးမှ အခန်းဆီးများကို ဖြုတ်ယူ၍ ပေါ်ကြွယ်ကို လက်ပြန်ကြီး ချည်နှောင်လေ၏။ ၎င်းနောက်

ရှား။ ။ 'ပစ္စည်းလည်းဆုံး၊ လူလဲ လွတ်သွားလေရဲ့ဗျို့၊ ကိုင်း မောင်ထွန်းအောင်က ပေါ်ကြွယ်ကို စောင့်ရင်း မစိန်ကြည်ကိုလဲ ပြုစုရင်း နေရစ်ပေဦးတော့၊ ကျုပ်တို့ လောစိန် နောက်ကို လိုက်ကြဦးမယ်၊ လာဗျာ ကိုသိန်းမောင်'

ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီးနောက် လောစိန် ပုန်းအောင်းမည် ထင်သော ကျွန်တော်ချောင်းရွာသို့ လျင်မြန်စွာပြေးလာကြရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် ပြေးမိကြလျှင် လမင်း၏အရှေ့တွင် ပြောင်ပြောင် ပြောင်ပြောင်နှင့် ပြေးနေသော လောစိန်ကို အဝေးမှ မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း အားထုတ်၍ မိအောင်လိုက်ကြလေရာ လောစိန်သည် သစ်ပင်များ စုရုံး၍ ပေါက်နေရာ မှောင်ရိ

ကြီး တစ်ခုအောက်သို့ ဝင်ပြေးလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ရုတ်တရက် ချောင်းမြောင်း သတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ကွယ်ကာနိုင်စေခြင်းငှာ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်များကို လက်မှ ကိုင်လျက် သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ ပြေးဝင်သွားကြလေရာ လောစိန်သည် မှောင်ရိပ်မှ ထွက်ပြေးပြီးနောက် ချောင်းငယ်တစ်ခု ရှိရာသို့ တန်း၍ ပြေးပြန်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း မိအောင်လိုက်ကြပြန်ရာ လောစိန်သည် ချောင်းငယ် ကမ်းပါးပေါ်၌ တစ်ခဏမျှ ရပ်လျက်ရှိသည်ကို လရောင်တွင် မြင်လိုက်ရပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီးလျှင် ခုန်၍ ဆင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း မရပ်မနား ၎င်းရှိရာ အရပ်သို့ တစ်ဟုန်တည်း ပြေးသွားကြပြန်ရာ ချောင်းငယ်၏ ကမ်းပါးသို့ ရောက်သောအခါ လောစိန်ကိုလည်း မမြင်၊ မည်သည့် အသံကိုမျှလည်း မကြား၊ တိတိဆီတိငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်ကိုသာလျှင် တွေ့ရှိကြရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ဝါးတစ်ချောင်းကို ဝါးရံပင်မှ ခုတ်ယူ၍ ချောင်းငယ်ကို ထောက်ကြည့်ရာ အစဉ်ပင်လျှင် ကမ်းပါးစောက်ဖြစ်သဖြင့် ခြောက်ပေကျော်ကျော်လောက် နက်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ

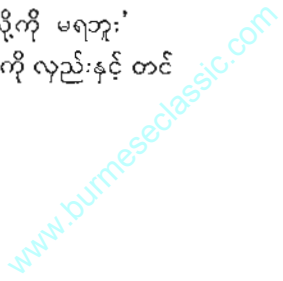
ကျွန်တော်။ 'ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ အဖမ်းမခံချင်တာနှင့် ခုန်ဆင်းပြီး သေရှာပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ' ရှား။ ။ 'ဒါနှင့် တူပါရဲ့ဗျာ၊ ဟိုဖက် ကူးသွားရင်လဲ ကျုပ်တို့ မြင်ဖို့ကောင်းတယ်' ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားသည် သားကောင်ပျောက်၍ သွားသော အမဲလိုက်ခွေးကဲ့သို့ တောင်မြေတစ်လေးပါးတို့ကို စိတ်မကျေနပ်သေးသည့် အမူအရာနှင့် ကြည့်ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သားတို့သည် ရော်ဘာခြံစခန်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လာကြရလေ၏။

လမ်းခရီး၌ မောင်စံရှားသည် ကောင်းစွာ စိတ်မကျေနပ်သေးသည့် လက္ခဏာနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် လိုက်လာခဲ့ရာ ကျွန်တော်က အကျိုး အကြောင်းကို မေးသော်လည်း မည်သို့မျှ ပြန်ပြောပဲ ရှိနေလေ၏။ အိမ်ကို ရောက်သောအခါ ပေါ်ကြွယ်မှာ အနှောင်အဖွဲ့အတွင်း၌ ရှိလျက် မောင်ထွန်းအောင်မှာမူ သတိရစပြုလာသော မစိန်ကြည်ကို အားပေးစကားပြောကြားလျက် ရှိလေ၏။ မစိန်ကြည်လည်း မောင်စံရှားအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားမည် ပြုသည်တွင် မောင်စံရှားမှာ မိမိအား ကျေးဇူးတင်စကား မျိုးမွမ်းစကားများ ပြောကြသည်ကို ကြာရှည်စွာ နားထောင်၍ မနေတတ်သော ဝါသနာ ရှိသည့်အတိုင်း မစိန်ကြည်၏ စကားကို ဖြတ်၍

ရှား။ ။ 'မင်းကတော်ကြီးကော၊ ဘယ်မှာလဲ' အောင်။ ။ 'ဘာဆေးများ တိုက်ထားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ၊ နှိုးလိုက် မရဘူး'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း မောင်ထွန်းအောင်၊ မစိန်ကြည် သားအမိနှစ်ယောက်ကို လှည်းနှင့် တင်ပြီး ကျွန်းချောင်းရွာကို မောင်ပြန်နှင့် ရမယ်'

အောင်။ ။ 'ဦးတို့ကော ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကျုပ်နှင့် ကိုသိန်းမောင်မှာ လောစိန်ကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ ကိစ္စရှိသေးတယ်၊ နက်ဖြန်မှ ကျုပ်တို့ ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်'

အောင်။ ။ 'လှည်းက ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'အစေခံတွေတော့ ပြေးကုန်ပြီ၊ လှည်းနှင့် နွားတော့ အိမ်နောက်မှာ မြင်တယ်၊ လှည်းမောင်းတတ်ကဲ့လား'

အောင်။ ။ 'ကြံဖန်ပြီး မောင်းရတာပေါ့ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်းတာဖြင့် ကိုသိန်းမောင်နှင့် မောင်ထွန်းအောင်က မင်းကတော်ကြီးကို ပွေတင်ခဲ့ကြပေတော့၊ ကျုပ်က လှည်းပြင်ချေဦးမယ်'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ပေါကြွယ်ကို မြဲခိုင်စွာ တုတ်နှောင်ထားခဲ့၍ မင်းကတော်ကြီးကို လှည်းပေါ်သို့ ပွေချီ၍ တင်ပြီးလျှင် မစိန်ကြည် သားအမိ နှစ်ယောက်တို့နှင့် မောင်ထွန်းအောင်တို့သည် လှည်းနှင့် ကျွန်းချောင်းသို့ ပြန်သွားကြရာ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့လည်း လောစိန်ကို ရှာဖွေရန် ယခင်က ချောင်းငယ်ရှိရာသို့ ရှေ့ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အတန်ငယ် သွားမိကြလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့် မနီးမဝေးမှ မီးကွက်တစ်ကောင်၏ မြည်သံကို ကြားကြရလေရာ ၎င်းအသံ ရပ်စဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖါလုံ ခရီးခန့်မှ နောက်ထပ်၍ မီးကွက်တစ်ကောင် မြည်ပြန်ပြီးလျှင် တစ်ဖါလုံလျှင် မီးကွက်တစ်ကောင်ကျ သုံးလေး ဖါလုံတိုင်အောင် ဆက်လက် မြည်အော်ကြလေ၏။ ထိုအခါ

ရှား။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲဗျို့၊ ကိုသိန်းမောင်၊ သည်အရပ်မှာ မီးကွက်တစ်ကောင် မြည်တယ်ဆိုရင် တော်စေဦးတော့၊ ယခုတော့ မီးကွက်တွေ ပေါလှချည်းကလားဗျာ၊ ခင်ဗျာ ဘယ်နှယ် ထင်သလဲဗျို့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကျွန်တော်ဖြင့် တယ်ဟန်မရဘူး ထင်တယ် ခင်ဗျာ၊ မီးကွက်သံမှ ဟုတ်ပါလေစ၊ အချက်ပေးတဲ့ အသံများလားဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဒါနှင့် တူတယ်၊ သို့သော် သတိမလစ်စေနှင့်နော်၊ ခြောက်လုံးပြုကို ထုတ်ထားဗျို့၊ မည်းခနဲမြင်ရင် ပစ်သာပစ်၊ ချမ်းသာမပေးနှင့်'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အလျင်စလို မသွားကြပဲ လမ်းစခန်းကို ကြည့်လျက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားကြစဉ် ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ကြားပြီးနောက် ကျည်စေ့သည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အကြားမှ ဝိုခနဲ ဖြတ်သွားသည်ကို ကြာလိုက်ရလေ၏။

'ဝပ်ဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ ဝပ်အိပ်လိုက်'ဟု မောင်စံရှားက ပြောပြောဆိုချိန် ဝပ်၍ နေသည်တွင် ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနည်းတူ ဝပ်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် 'ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း' စသည်ဖြင့် သေနတ်သံ သုံးလေး ချက်တို့သည် ဆက်လက်၍ မြည်ဟိန်လျက်

ကျည်ဆံတို့သည်လည်း 'ဝို ဝို ဝို' ဟု မြွေတွန်သကဲ့သို့ ဦးခေါင်းပေါ်မှ တွန်မြည် ပြေးသွားကြပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အနီး မြေကြီး၌ ထိမှန်ကြလေ၏။

သေနတ်သံစသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် ထောင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဖါလုံ မရှိတရှိ ခရီး၌ လူတစ်ယောက်သည် ကုန်းများ၊ ချိုင့်များကို ကျော်လွှား ပြေးသွားလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် မောင်စံရှားအား လက်ကုတ်၍ ပြသည်တွင် မောင်စံရှားက 'လောစိန်ပဲဗျို့၊ ကံစွန့်ကံစမ်း တစ်ချက်တော့ ပစ်ကြည့်စမ်းမယ်ဗျာ' ဟု ပြော၍ ခြောက်လုံးပြုသေနတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ချိန်လျက် တစ်ချက်မျှ ပစ်ဖောက်လိုက်လေ၏။

ဒိုင်းခနဲ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် မြေ၌ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးလဲသွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ထ၍ လိုက်ကြသည်တွင် လောစိန်သည် ထ၍ ပြေးပြန်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း အစွမ်းကုန် ပြေး၍လိုက်၊ လောစိန်ကလည်း အစွမ်းကုန် ပြေးလေရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် ရှိလျှင် လောစိန်သည် မိလုမိကာနီး ရှိပြီးမှ ရှေးကနည်းတူ ပျောက်သွားပြန်လေ၏။ 'မရဘူးမောင်၊ သည်တစ်ခါတော့ မင့်ညာဏ်ကို ငါသိပြီ' ဟု ပြောလျက် မောင်စံရှားလည်း ထိုအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ မြေပေါ်၌ အနံ့အပြား ရှိနေသော ကျင်းများ၊ ချိုင့်များ ကျောက်လုံးကြီးများကို တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခု စေ့ငှအောင် ရှာဖွေလေ၏။ တစ်ခုသော ကျောက်လုံးကြီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လောစိန်သည် ကျောက်လုံးနောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာ၍ ကျွန်တော်အား လက်ခြေတို့ဖြင့် သိမ်းကျူး၍ ဖက်လိုက်ရာ ၎င်း၏ အဟုန်ကြောင့် ကျွန်တော်ရော လောစိန်ပါ မြေပေါ်၌ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးမှာ လက်လျှင် လက်ချင်း၊ ခြေလျှင်ခြေချင်း ချိတ်တွယ်ရစ်ပတ်လျက် သူထက်ငါ အနိုင်ရအောင် အားထုတ်လုံးထွေးလျက် ရှိကြစဉ် မောင်စံရှားသည် လောစိန်၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသည်တွင်မှ ကျွန်တော်မှာ အနိုင်ရ၍ လဲရာမှ ထရလေ၏။

ထမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် အချိန်ကို မဖြုန်းတည်းဘဲ လောစိန်၏ အိတ်များကို ရှာဖွေရာ အပေါ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်မှ ဆင်စွယ်သေတ္တာကို စမ်းမိသဖြင့် 'ရပြီဗျို့၊ သေတ္တာရပြီ' ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုယူငင်လေ၏။ နောက် တစ်ခဏ၌ကား မောင်စံရှားသည် ဒူးထောက်လျက်ရှိရာမှ နောက်သို့ ပက်လက်လန်၍ လဲပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ကျောက်လုံးနှင့် ဆောင့်မိသဖြင့် သတိလစ်သွားလေ၏။ လောစိန်မှာမှ လဲရာမှ လူးလဲကာ ထပြီးလျှင် ထွက်ပြေးပြန်လေ၏။ ကျွန်တော်မှာမူ မောင်စံရှားကိုလည်း ပစ်မထားခဲ့နိုင်၊ သေတ္တာကိုလည်း ရပြီးဖြစ်သောကြောင့် လောစိန်နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

သတိရ၍ လာသောအခါ မောင်စရာက 'တိုင် ပြည်မှာ တရုတ်တွေ ကြိ ရို နေတာ အံ့ဩစရာ မရှိဘူးဗျို့၊ အပွဲပွဲမှာ နွဲ့ခဲ့လှပြီ၊ သည်တစ်ခါမှ ပါ ချိတ်ကို တရုတ် ခြေကန် ခံရသဗျာ၊ နို့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ သေတ္တာတော့ ရလိုက်တယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်။။ 'ရလိုက်ပါသေးရဲဗျာ၊ လောစိန်တော့ မမိလိုက်ဘူး' ရှား။ 'ခင်ဗျားအပြစ် မဟုတ်ပေဘူး၊ ကျုပ်က လိုသွားပေတယ်၊ သို့သော် သည် အ ကောင်နှင့် ကျုပ်နှင့် လွဲနိုင်သေးရိုးလားဗျာ'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရော်ဘာခြံဝအနီးသို့ ပြန်သွားကြ၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ချည်နှောင်ထားခဲ့သော ပေါကြွယ်မှာ မရှိတော့ချေ။ ကြီးများကို ဓားဖြင့် ခုတ်ထစ်ထားကြောင်းကိုကား တွေ့ရှိရ၏။ အခြားသော လူသံသယများကိုလည်း မကြားရတော့ချေ။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ

ရှား။ 'တတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ လိုချင်တာ ရရင်လဲ စိတ်ကျေနပ်ရတော့မှာပဲ၊ သို့သော် ကျုပ်တို့ နန်းစဉ်ပတ္တမြားမှ ပါပါလေစ၊ ကြည့်ရဦးမယ်' ဟု ပြောလျက် သေတ္တာငယ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာ လောစိန်ပိုင်ဖြစ်သော ကျောက်သံပတ္တမြားများအပြင် နန်းစဉ်ပတ္တမြား ကျောက်လည်း ပါရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနောက်

ရှား။ 'ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် ၁၂ နာရီတော့ ထိုးပြီ၊ သို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့ သည်မှာ အိပ်လို့ မဖြစ်ပေဘူး၊ ကျွန်းချောင်း ရောက်အောင် ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ တတ်နိုင်ပါမလား' ကျွန်တော်။။ 'သူများတတ်နိုင်ရင် တတ်နိုင်ရတာပဲဗျာ'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရော်ဘာခြံစခန်းမှ ထွက်ခွာခဲ့၍ ကျွန်းချောင်းရွာသို့ ရှေ့ရှုလာခဲ့ကြရာ နာရီတစ်ဝက်ခန့်မျှ ကြာရှိလျှင် လမ်းလယ်တည်တည်၌ လှည်းတစ်စီး ရပ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ကြသဖြင့် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ သေချာစွာ ကြည့်ရှု သောအခါ၌မူ မောင်ထွန်းအောင်မှာ လှည်းပေါ်၌ တုတ်နှောင်လျက် သတိမရ ရှိနေရာ မင်းကတော်ကြီး သားအမိ နှစ်ယောက်မှာမူ အစအနမူ မမြင်ရတော့ချေ။

ထိုအခါ မောင်စရာလည်း အနောင်အဖွဲ့တို့ကို ဖြေပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းမည်ဟု မောင်ထွန်းအောင်အား သတိရအောင် ပြုလုပ်၍ ပေးနေစဉ် ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ မြင်းခွာသံများ ကြားရသည့်ပြင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလည်း လက်ခနဲ လက်ခနဲ ထိုးသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလျှင် လူတစ်ယောက်သည် မြင် တစ်စီးနှင့် ရောက်လာရာ

ရှား။ 'ရှေ့မတိုးနှင့်နော်၊ တိုးရင် ပစ်လိုက်မယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲ'

ထိုသူ။ 'ထောင်ကံစာ ပါတယ် ဆရာကီး၊ စာပေးဖို့ ကျွန်ုပ် လာတယ်'

ရှား။။ (သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ထားလျက်) 'ယူခဲ့ မင်းစာ'

စာပေးလာသော သူမှာ ပေါက်ဖော်တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ လက်ျာဖက် ပါ

ပြင်၌ကား မီးလောင်ဖူးကဲ့သို့ ဒဏ်ရာတစ်ခု ရှိလေ၏။ မောင်စရာလည်း စာကို လှမ်း ယူပြီးနောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်၌ စာကို ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်ရာ ၎င်းစာမှာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးသားပါရှိလျက် မြန်မာအဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ် လေသည်။

'မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံရှား၊ လှည်းနှင့် ခင်ဗျား၏ လူကို မြင်သဖြင့် မင်းကတော်ကြီး သားအမိနှစ်ယောက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်လက်တွင်းသို့ ရောက်ပြီး ကြောင်း ခင်ဗျားတွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ခင်ဗျား၏ အမျိုးသား အသက်ကို နှမြောခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများ ယခု လာရောက်သူ၏ လက်သို့ ပြန်၍ ပေးလိုက်ပါ။ နန်းစဉ်ပတ္တမြားလည်း ချန်၍ မထားပါနှင့်၊ အား လုံး ပြန်၍ ရလျှင် မစိန်ကြည်သားအမိကို ကျွန်ုပ် လွှတ်လိုက်ပါမည်။ ပြန်၍ မရလျှင် တစ်နာရီအတွင်း ကိစ္စတုံးအောင် စီရင်လိုက်မည်။ အ ချည်းနီး ခြိမ်းခြောက်သည်ဟု မထင်မှတ်ပါလေနှင့်၊ တကယ်စီရင်ပါ လိမ့်မည်'

မောင်စရာသည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းကိုကံကား အတန်ငယ် စဉ်း စားပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း စာတစ်စောင်ကို ပြန်၍ ရေးလိုက်လေ၏။

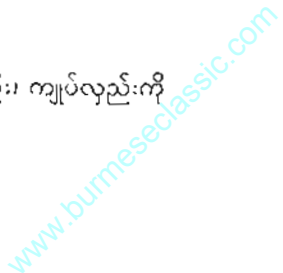
'စာပါ ပစ္စည်းများကို တစ်ခါတည်း ပြန်မပေးလိုက်နိုင်၊ သို့ရာတွင် မင်းကတော်ကြီး သားအမိနှင့် လဲလှယ်လိုက် ရော်ဘာခြံ ဝင်းတံခါးအနီးမှ စောင့်၍ နေမည်၊ ချက်ချင်းလာခဲ့ပါ'

၎င်းနောက် စာကို ပေါက်ဖော်အား ပေးလိုက်ရာ ပေါက်ဖော်လည်း မြင်းနှင့် နိုင်းသွားလေ၏။ မောင်စရာလည်း ဖြုတ်ထားသော ဗွားများကို လှည်းသို့ ပြန်၍ တပ် ပြီးနောက် သတိအနည်းငယ် ရလာသော မောင်ထွန်းအောင်ကို လှည်းနှင့် တင်၍ ရော် ဘာခြံစခန်းသို့ ပြန်ကြွရပြန်လေ၏။

ဝင်းတံခါးသို့ ရောက်ကြသောအခါ လောစိန်သည် မင်းကတော်ကြီး သားအမိနှစ် ယောက်နှင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ မောင်စရာသည် တစ်ဖက်သော လက်ဖြင့် သေတ္တာငယ်ကို လှမ်းပေး၍ တစ်ဖက်သော လက်ဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် လှည်းပေါ်သို့ တက်စေလေ၏။ လှည်းပေါ်သို့ တက်မိလျှင်

ရှား။ 'သွားသေးပြီ လောစိန်၊ နောက်များမှ တွေ့ကြဦးစို့'

စိန်။ 'ခင်ဗျားလို လူနှင့် ဖက်ပြိုင်ရတာ ဝမ်းမြောက်သဗျာ၊ နီနေဦး၊ ကျုပ်လှည်းကို ယူသွားမယ်လို့လား'

ရှား။ ။ 'နက်ဖြန်တော့ ပြန်ပို့လိုက်ပါမယ်'
၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းချောင်းရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြရလေ၏။

* * *

ကျွန်တော်မှာ ညဉ့်အခါက အအိပ်ပျက်သည်ဖြစ်၍ သူကြီးအိမ်၌ အိပ်ပျော်နေဆဲတွင် မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်၏ ပခုံးကို လှုပ်နှိုး၍ 'ကိုသိန်းမောင် မြန်မြန်လုပ်ဗျာ၊ ကာဖီသောက်ပြီး အဝတ်လဲစမ်းဗျ။ သွားကြရအောင်'

ကျွန်တော်။ 'ဘယ်ကိုလဲဗျ'

ရှား။ ။ 'ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လုပ်စမ်းပါ မြန်မြန်'

ကာဖီသောက်ပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်အား အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏မျက်နှာကိုလည်းကောင်း ဆေးများဖြယ်လှယ်၍ အဝတ်များ လဲလှယ်ကြရာ အပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ၌ကား မိုင်းသာ လူမျိုးနှစ်ယောက်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်သည် မောင်စံရှား ပြင်ဆင်၍ ထားသော လှည်းပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် လှည်းဦးမှ နွားများကို မောင်းနှင်၍ လာကြရာ လမ်းခရီးတွင် ကျွန်တော်။ 'လှည်းကို ပြန်အပ်ဖို့ ရပ်ဖျက်ပြီး လာကြတာပေါ့လေ၊ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဖြစ်ချင်ဖြစ် မဖြစ်ချင်နေဗျာ၊ နုနုနှင့် မရရင်လဲ ကြမ်းကြမ်းပေါ့၊ ညကတုန်းကတော့ မိန်းမသားတွေ ပါနေတဲ့အတွက် လျှော့ပေးလိုက်ရတယ်၊ သည်တစ်ခါတော့ အတင်းကြရလိမ့်မယ်ဗျို'

ရော်ဘာခြံစခန်းသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဝင်းတံခါးမှ ဝင်ကြ၍ အိမ်ရှေ့၌ လှည်းကို ရပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လောစိန်နှင့် ပေါကြွယ်တို့သည် တင်းပေါက်မှ ထွက်၍ ကြည့်ကြရာ

ရှား။ ။ '(မိုင်းသာကဲ့သို့ ဝဲတတ်လုပ်လျက်) 'ဟေး လှဲယူခဲ့ပြီဟေ့၊ ယူလှာ ယူလှာ'

စိန်။ ။ 'ဦးစံရှားက စကား အတည်သာကပဲ၊ အေးအေး ထားခဲ့ထားခဲ့၊ လောဟူရေ၊ လှည်းယူလိုက်ပါဟေ့'

ပေါက်ဖော်တစ်ယောက်လည်း အိမ်နောက်မှ ထွက်လာ၍ လှည်းကို လက်ခံလေလျှင် မောင်စံရှားသည် အိတ်မှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ 'ဟေး ပေါက်ဖော်၊ နင်တို့ဆရာက ပေးပါ' ဟု ပြောပြီးလျှင် ပေးအပ်ရာ အစေခံလည်း စာကိုယူ၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ၎င်းစာမှာ မောင်စံရှားကိုယ်တိုင်က လောစိန်ထံ ရေးလိုက်သော စာဖြစ်ရာ ၎င်းမှာ

'ကတိထားသည်အတိုင်း မိုင်းသာနှစ်ယောက်ကို လှည်းနှင့်တကွ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ အလုပ်အကိုင် မရှိကြ၍ သင်၏ ရော်ဘာခြံ၌ အလုပ်များ ပေးနိုင်က ကျေးဇူးကြီးပါ၏'

စံရှား

တစ်ခဏမျှ ကြာလျှင် အစေခံ ပေါက်ဖော်လည်း ဆင်းလာ၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်သို့ တက်ရန် ခေါ်ငင်ရာ မောင်စံရှားက 'ရိပ်မိသလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သို့သော် လက်နက်ကိုတော့ သတိနှင့် ကိုင်ဗျို၊' ဟု ကျွန်တော်အား သတိပေး၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

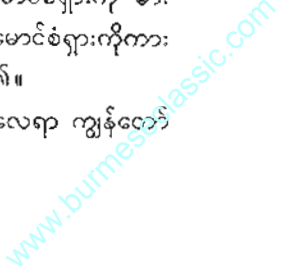
လောစိန်နှင့် ပေါကြွယ်တို့လည်း ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ရှေ့၌ နေထိုင်၍ လောစိန်သည် စကားနှစ်ခွန်း သုံးခွန်းမျှ မေးသဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် ဝုန်းခနဲ အသံကြားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့၏ လက်များမှာ ကြီးကွင်းများ စွပ်၍ ချည်နှောင်ပြီး ဖြစ်ကြလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ လူလေးငါးယောက်တို့သည် ကျွန်တော်တို့အား ကြမ်းပေါ်သို့ တွန်းလှဲလိုက်သဖြင့် မည်သို့မျှ မခုခံနိုင်ဘဲ လဲလျက် ရှိနေကြရလေ၏။

ထိုအခါ လောစိန်နှင့် ပေါကြွယ်တို့လည်း ကာဖီများကို စည်းစိမ်ခံ၍ သောက်ကြပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို လှောင်ပြောင် ရယ်မောလျက်နေကြပြီးနောက် လောစိန်က စိန်။ ။ 'ကိုင်း ကိုင်း၊ ကိုယ့်ဆရာများကို အငြိမ်ကလေးနှင့် ဖျော်ဖြေရဦးမယ်၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းသမီးသစ် ရောက်လာတယ်ဆို ခေါ်ခဲ့စမ်းပေစေ' ဟု အစေခံ တစ်ယောက်အား ခြောက်လှည့်တွင် ဓာတ်ဝတ်ဓာတ်စားနှင့် ဆင်ပြင်၍ ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့မှာ အံ့အားသင့်ကာ ငေးလျက် ရှိနေကြရလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ထိုမိန်းမမှာ မစိန်ကြည်ပင် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

လောစိန်လည်း မစိန်ကြည်ဖြစ်ကြောင်းကို သိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကြောင်တောင် ငေးလျက် ရှိစဉ် မစိန်ကြည်သည် ဖခင်လက်ထက်က ရခဲ့သော ခြောက်လုံးပြု၊ သေရက်ကို ရုတ်တရက် ထုတ်ပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့အား ချိန်ရွယ်ရင်း ကျွန်တော်တို့အား တုတ်ထားသော ကြိုးများကို လက်တစ်ဖက်က ဓားမြှောင်ဖြင့် ဖြတ်တောက်လေ၏။

လွတ်မြောက်ကြသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်စံရှားသည် လောစိန်၏ ပခုံးကို ကိုင်ပြီးလျှင် 'ကိုင်း ငါ့လူ' ဟု ပြောဆဲတွင် လောစိန်သည် ရုတ်တရက်ထ၍ မောင်စံရှားနှင့် ထွေးလုံးလျက် ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ ပေါကြွယ်လည်း မောင်စံရှားကို ဓားမြှောင်နှင့် ပြေးဝင်၍ ထိုးပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြေးလေရာ မောင်စံရှားကိုကား မထိုးမိ လောစိန်၏ ရင်ဝကို ထိုးမိသဖြင့် ပွဲချင်းပြေး သေဆုံးလေ၏။

ဆင်စွယ်သေတ္တာကိုမူ လောစိန်၏ မီးခဲသေတ္တာတွင်းမှ ရရှိလေရာ ကျွန်တော်

တို့သည် ၎င်းကို ယူငင်၍ ဆိုင်ရာသို့ လောစိန်၏ အကြောင်း တိုင်တန်းပြီ နောက် မင်းသမီးသဘောနှင့် အင်းရွာသို့ ပြန်လာကြလေ၏။

အင်းရွာသို့ ရောက်ကြသောအခါ မင်.ကတော်ကြီး သားအမိနစ်ယောက်တို့မှာ ဗန်းမော်သို့ မသွားတော့ဘဲ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လိုကြောင်း ပြောကြရာ မောင်စံရှားက မိမိ မှာ လောစိန် သေဆုံးသည့်အတွက် ကသာ၌ သက်သေခံရန် ကိစ္စရှိသေးသည်ဖြစ်၍ ဆင်စွယ်သေတ္တာကို မစိန်ကြည် လက်သို့ ပေးအပ်ပြီးလျှင် မိမိပြန်လာသည် တိုင်အောင် ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းရန် မှာထားလိုက်လေ၏။

* * *

ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် နန်းစဉ်ပတ္တမြားကို တရုတ်ကပြား လောစိန်၏ လက်မှ ပြန်လည် ရရှိလာပြီးနောက် ၎င်းပတ္တမြားကို မစိန်ကြည်၏ လက်ဝယ် ပေးအပ်၍ မောင်စံရှားမှာ လောစိန် သေဆုံးသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကသာမြို့၌ သက်သေခံရန် နေရစ်ရလေရာ ကျွန်တော်မှာ မိဘရပ်ထံသို့ မရောက်သည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်၍ ရွှေဘိုတောင်လက်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်လျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။ မောင်စံရှားမှာ ကသာမြို့၌ ပထမက ထင်မြင်သလောက် ကြာရှည်စွာ မနေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်အား ဝင်ရောက် ခေါ်ငင်ရန် အားနာသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ရက်ကြန့်ကြာခဲ့ပါက ပတ္တမြားကြီးကို စိန်ဘာဘူ၏ လက်သို့ အပ်နှင်းရန်ကိစ္စမှာ နောင်နှေးကြန့်ကြာမည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မဝင်လာဘဲ ရန်ကုန်မြို့သို့ တိုက်ရိုက်ပြန်သွားနိုင်လေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ပတ္တမြားအမှု၌ ဆက်လက် စုံထောက်ခြင်းမှာ ယခင်က အမှုများကဲ့သို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မပါမရှိဘဲ မောင်စံရှား၏ ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းများမှ ကြည့်ရှုရေ သားရခြင်း ဖြစ်ပါသောကြောင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင် ကြားသိရသည် အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုသွားကဲ့သို့ စီရင်ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မစိန်ကြည်နှင့် ၎င်း၏ မိခင် နယ်ခြားအရေ ပိုင်ကတော်ကြီးတို့သည် မိမိတို့ မူလ ရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း ဗန်းမော်မြို့သို့ မသွားဘဲ ရွှေလီချောင်းမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာကြပြီးနောက် မိမိတို့နေရပ်ဖြစ်သော ကြို့ကုန်းရွာ၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြစဉ် တစ်ညနေ မစိန်ကြည်သည် စာပိုကုလားထံမှ မိမိ၏ နာမည်နှင့် စာတစ်စောင်ကို ရရှိရာတွင် ဖခင် ရှိစဉ်အခါက အပျင်းပြေ အင်္ဂါရပ်ထိုးရန် ဆောက်လုပ်၍ ထားခဲ့သော သနပ်ဖက်တံအတွင်း မှ ရှိစဉ်အခါက အပျင်းပြေ အင်္ဂါရပ်ထိုးရန် ဆောက်လုပ်၍ ထားခဲ့သော သနပ်ဖက်တံအတွင်း မှ စာကို ယူ၍ ဝင်သွားလေ၏။ တံတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ကြိမ်ကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် စာကို ဖောက်၍ ဖတ်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ကသာမြို့

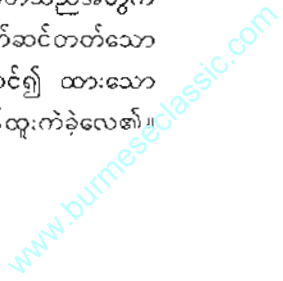
အောက်တိုဘာလ ၂၈ ရက်။

စာရေးလိုက်ပါသည်။ တူမကြီးတို့ သားအမိနစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ ကောင်းမွန်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြောင်း ကြေးနန်းရရှိ၍ များစွာဝမ်းမြောက်ပါသည်။ ဦးမှာလည်း လောစိန်၏ ကိစ္စ ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ပြန်လာခဲ့ပါမည်။ အမှုမှာ ထင်သလောက် မကြန့်ကြာဘဲ နက်ဖြန်သန်ဖက်လောက် ပြန်ရလိမ့်မည်ဟု တရားသူကြီးက ပြောပါသည်။ အထူးမှာ နန်းစဉ်ပတ္တမြားကို အထူးသတိပြု၍ သိမ်းဆည်းထားပါလေ။ ဤမျှလောက် ကြီးလေးလှသော တာဝန်ကို တူမကြီးသို့ လွှဲအပ်မိသည်မှာ မှားချေပြီဟု နောင်တရမိပါသည်။ သို့ရာတွင် တူမကြီးအစွမ်းသတ္တိကို ယုံကြည် စိတ်ချမိသည်ဖြစ်၍ ချီးမြှင့်လိုသော ဆဘောနှင့် မူလက လွှဲအပ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပေါကြွယ်လည်း မမိသေးပါ။ အမှုမှာ ပေါကြွယ်နှင့်လည်း မပြီးသေး။ လောစိန်နှင့်လည်း မဆုံးသေး။ ၎င်းတို့၏ အထက်မှ ကြီးဆွဲ၍နေသော ဆရာကြီးများ ရှိသေးသည်ဟု သတင်း ရရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ နေ့ရော ညဉ့်ပါ အသွားအလာ အအိပ်အနေ အစခပ်သိမ်းတို့ကို ဝီရိယနှင့် နေထိုင်ပါလေ တူမကြီး မစိန်ကြည်။

စံရှား

၎င်းစာကို ဖတ်၍ ဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အစောစဉ်ပြားသည် တဲတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေသဖြင့် မစိန်ကြည်နှင့် တွေ့လိုကြောင်းနှင့် လာရောက် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မစိန်ကြည်လာခဲ့မည်ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မောင်စံရှား၏စာကို ကုလားထိုင်နှင့် ပုံ၏ အကြား၌ ဝှက်ထားပြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ အိမ်နောက် လှေကားရင်း၌ ပန်းခူး၍နေသော မိခင်နှင့် တွေ့၍ မစိန်ကြည်၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းလေလောမသိ၊ မိန်းကလေးချောချော တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်း၌ စောင့်နေကြောင်း ပြောသဖြင့် မစိန်ကြည်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၍ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငေးမောကြည့်ရှု၍ နေမိလေ၏။

ဧည့်ခန်းတွင်း အကောင်းဆုံးသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ရှိသော အမူအရာနှင့် ထိုင်လျက် အသက် သုံးဆယ်ခန့်မျှရှိ၍ အပြစ်ဆိုးဖွယ်ရာ မရှိ ထောင် ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံးပေါ်ပေါက်သော အဝတ် အထည်တို့ဖြင့် စတိုင်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်လျက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်ရုကာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းမိန်းမမှာ မိမိ၏ အသိအကျွမ်းမဟုတ်သည်အတွက် အံ့သြခြင်းထက် မိန်းမတို့ မေ့တာသဘောအတိုင်း ဂိုက်ကျအောင် ဝတ်ဆင်တတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် မိမိထက်ပင် ပိုမို၍ ဂိုက်ကျအောင် ဝတ်ဆင်၍ ထားသော အခြား မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မြင်ရသောအခါ၌ အံ့သြခြင်းက သာလွန်ထူးကဲခဲ့လေ၏။

ငါးစက္ကန့်အတွင်းတွင် ဤမိန်းမသည်ကား သာမညမိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်းကို အကဲခတ်မိပြီးနောက် မစိန်ကြည်သည် အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်မိလျှင် မိန်းမ။ ။ 'မစိန်ကြည် မဟုတ်ပါလား'

စိန်။ ။ 'မှန်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စပါလဲရှင်'

မ။ ။ 'မင်းကတော် မိမိလေးဆိုတာ ကျွန်မပါပဲ'

စိန်။ ။ 'သည်းခံပါရှင်၊ ကျွန်မက ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး၊ ကျွန်မကို ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးကြပါသလဲရှင်'

မ။ ။ 'မတွေ့ဖူးကြပါဘူး၊ မစိန်ကြည်၊ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကျွန်မ လာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ သည်နေရာမှာ စကားပြောလို့ လူများ ကြားနိုင်သလား၊ တစ်ဆိတ်လောက် တံခါးပိတ်လိုက်ပါရှင်' ဟု ပြောသဖြင့် မစိန်ကြည်က တံခါးကို ထ၍ ပိတ်ပြီးနောက်

မ။ ။ '(မစိန်ကြည်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးမှ) 'ကျွန်မမိတ်ဆွေများက မစိန်ကြည်ကို အင်မတန် ခေါင်းမာလိမ့်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရရင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောပြီး ကိုယ်တိုင် လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ကြည်။ ။ 'ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူးရှင်၊ ဘယ်က...'

မ။ ။ 'ကိုင်း တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောလိုက်တော့မယ်၊ မစိန်ကြည်တို့မှာ ဖခင် ဆုံးပြီတဲ့နောက် ထင်သလောက် ကြေးငွေ မကျန်ရစ်တဲ့အတွက် ကျပ်တည်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ပြောတာ တစ်ခုလုပ်ရင် ၅၀၀ဝိ ပေးပါမယ်ရှင်'

ကြည်။ ။ '(အလွန် အံ့ဩလျက် ရှိနေပြီးမှ မောင်စံရှားက သတိပေးလိုက်သော စာကို သတိရသဖြင့် ထိုမိန်းမ၏ ကိစ္စကို ရိပ်မိ၍) 'ကျွန်မ နားမလည်အောင် ရှိနေပါတယ်ရှင်'

မ။ ။ '(နားလည်ပြီးဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိသော်လည်း) 'ဦးစံရှားအပ်လိုက်တဲ့ အထုပ်ကလေးကို ကျွန်မပေးပါ၊ ငွေ ၅၀၀ဝိ ယခု ချက်ချင်း ကျွန်မ ပေးပါမယ်'

ကြည်။ ။ '(ထိုင်ရာမှ ထလျက်) 'ရှင်ဘာတွေ ပြောနေမှန်းကို ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူးရှင်၊ သို့သော် နားလည်အောင်လဲ ပြောမနေပါနှင့်တော့၊ မသွားခင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်...'

မ။ ။ '(စူးရှသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လျက်) 'သတိထားပါနော် မစိန်ကြည်၊ ကျွန်မတို့အထဲမှာ ရှင်ဝင်ပြီး မရှုပ်ချင်ပါနှင့်၊ အကျိုးလဲ မရှိ၊ ဘေးအန္တရာယ်လဲ ရောက်တတ်သေးရဲ့၊ ငွေ ၅၀၀ဝိကိုသာ အေးအေး ယူပါရှင်'

ကြည်။ ။ 'အို ရှင် ဦးပြား၊ ဧည့်သည်ဖို့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ဖျော်ခဲ့ပါရှင်'

မ။ ။ 'သယ် မိမိလေးဆိုတာ မကြားဖူးလေရောလား၊ ရှိစေ၊ ရှိစေ သတိထားရစ်ပါ'

မစိန်ကြည် ကျုပ် သွားဦးမယ်'

၎င်းနောက် မိမိကလေးသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၍ အိမ်ရှေ့၌ စောင့်နေသော ကားကြီးပေါ်သို့ တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားလည်း ထွက်သွားလေ၏။

၎င်းနောက် မစိန်ကြည်သည် မိခင် စိတ်ပူပင်မည်ကို စိုးသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို မိခင်အား မပြောဘဲ မောင်စံရှား၏ စာကို ယူငင်ရန် သနပ်ဖက်တဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်ကား နေဝင်စဖြစ်၍ မှောင်တော့မည်ဆဲ ရှိနေရာ မစိန်ကြည်သည် တဲတွင်းသို့ ဝင်၍ ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ထားသော ပုံကို လှန်လိုက်ရာ မျက်လုံးပြာ၍ သွားလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား မောင်စံရှား၏ စာသည် မရှိတော့ချေ။

ထိုနောက် မစိန်ကြည်သည် မိမိပင် အထားမှားလေသလောဟု မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်၌ လည်းကောင်း၊ ကုလားထိုင်အောက်၌ လည်းကောင်း၊ အကြိုအကြားတို့၌ လည်းကောင်း ရှာဖွေပါသော်လည်း မတွေ့ မရှိတော့ချေ။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား မစိန်ကြည်မှာ များစွာ တုန်လှုပ်လျက် အစေခံဦးပြားကို ခေါ်ငင်မေးမြန်းမည်ဟု ဦးပြား၏ အမည်ကို ခေါ်မည်ပြုသည်နှင့် လက်ကြီးတစ်ဖက်သည် မစိန်ကြည်၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်သည် မစိန်ကြည်ကို ပွေချီပြီးနောက် နာဝ၌ ပြင်းထန်သော အနံ့တစ်ခုကို ရရှိ၍ သတိမေ့လျော့ နစ်မြောသွားလေ၏။

*

မောင်စံရှားသည် ကသာမြို့မှ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်ရာ မိမိနာမည်နှင့် ဆိုက်ရောက်နှင့်သော ကြေးနန်းများ၊ စာများကို ဖတ်ရှုလျက် ရှိစဉ် အောက်ပါကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုရလေ၏။

'မစိန်ကြည်၊ မနေ့က ပျောက်သွားလေပြီ။ အဒေါ် ရူးရချေရဲ့။ မြန်မြန်လာပါ'

ကြေးနန်းကို ဖတ်ရှုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်စံရှားသည် ကြိုကုန်းသို့ ခရီးပြင်း မောင်းနှင်လာခဲ့၍ မင်းကတော်ကြီး၏ နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေလျှင် မင်းကတော်ကြီးမှာ နန်းစဉ်ပတ္တမြားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရေလည်အောင် မသိသော်လည်း သမီး ပျောက်သွားသည့်အတွက် ရင်ပတ် စည်တီးရှိနေနှင့် လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားက စိုးရိမ်ရန် မရှိကြောင်း၊ မိမိ တွေ့အောင် ရှာပေးမည်အကြောင်း ပြောဆိုပြီးနောက်

ရှား။ ။ 'နေပါဦး ဒေါ်ဒေါ်၊ အစေခံ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ'

တော်။ ။ 'မောင်ပြားရယ်၊ ထမင်းချက်တဲ့ မယ်မိရယ်၊ ဥယျာဉ်မှူးလုပ်တဲ့ လူကလေး ဖိုး

ဆောင်းရယ် သုံးယောက်ရှိပါတယ် တူရယ်'

ရှား။ ။ 'သူတို့ ယုံကြည် စိတ်ချရဲ့လား'

www.burmeseclassic.com

မောင်ထွန်း... မစိန်ကြည်အပေါ်... ဇွဲလမ်း တပ်မက်လျက်ပင် ရှိသေ ရကား အိပ်...
မြောင် အမြဲ ပြတ် ဖြစ်ပြီးလျှင် လူးလာခတ်လျက် 'လုပ်စမ်း ပါဦး-ခင်ဗျာ၊ ကြီးစာ ခင်...
ပါခင်ဗျာ၊ မတော်တဆ လက်လွန်သွားမှဖြင့် အကျိုးနည်းပါရောလား ခင်ဗျာ' စသည်ဖြင့်
ရေရွတ် မြည်တမ်း လျက် ရှိလေ၏။ မောင်စံရှားလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြီး စာ ပါမည်အထိ
ဝန်ခံပြီးလျှင် ပစ္စည်းများကို နေရာချထား၍ ညောင်ပင်ဈေးဂတ်ဌာနာသို့ သွားပြီးနောက်
ဌာနာအုပ်နှင့် အချိန်အဟန့်ကြာ တိုင်ပင်ကြလေ၏။

ထိုနေ့ည၌ မောင်စံရှားသည် ရုပ်ဖျက်ပြီးလျှင် လူဆိုးများ နေထိုင်စုရုံးရာ နေထိုင်
ပိုင်းများသို့ လည် ကောင်း ၊ အရက်ဆိုင်များသို့ လည်းကောင်း၊ ဘိန်းခန်းများသို့ လည်း
ကောင်း သွားရောက် စုံစမ်းပါသော်လည်း သတင်းမရဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

နက်ဖြန် နံနက် အိပ်ရာမှ ထ၍ မောင်စံရှားသည် ဧည့်ခန်းသို့ ဆင် လာသောအခါ
မိမိ၏ အမည်နှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိလေရာ၊ ၎င်းမှာ

'ဦးစံရှားမှာ 'ပညာရှိသော်လည်း သတိဖြစ်ခဲ့သည်' ဆိုသော စကားပုံကို သိရှိ
ချေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ လိုက်လာခဲ့မိပြီ။ သို့
သော် ရှိစေဦး ၊ ယခုတစ်ကြိမ် ထပ်လောင်း၍ သတိပေးဦးမည်။ ယနေ့ နေ့လည်
၁၂ နာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူတစ်ယောက် ဟိုတယ်သို့
လာရောက်လိမ့်မည်။ ထိုသူအား စာတစ်စောင်ရေး၍ ပေးလိုက်ပါ။ ရေးရန်အတွက်
မှာ မစိန်ကြည်အား ပတ္တမြား ၄ ကိုထားသော နေရာကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြော
လိုက်ပါတော့ဟု ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ ထိုစာကို ကျွန်ုပ်တို့ ရလျှင် မစိန်ကြည်ကို ည
ဆယ်နာရီ တိုင်အောင် စစ်မေးမည်။ ဆယ်နာရီထိုး၍ ခေါင်းမာနေသေးခဲ့လျှင်
စီရင်လိုက်ရတော့မည်။ ဤစာသည် နောက်ဆုံး စာဖြစ်သည်။ မစိန်ကြည်
သက်ကို နှမြောခဲ့လျှင် ပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်ပါ ဦးစံရှား'

စာကို ဖတ်ပြီးနောက် မောင်ထွန်းအောင်လည်း ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာရာ မောင်
စံရှားသည် ထိုစာကို မောင်ထွန်းအောင်အား ပြသည်တွင် ရှေးကထက်ပင် ဆွေဆွေမှန်
ဖြစ်ပြန်လေ၏။

အောင်။ 'ဘယ့်နယ် လုပ်ပမယ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ 'သူတို့ လိုချင်တာ ပေးရုံ ရှိတာပေါ့မောင်'

အောင်။ 'ကောင်းပါရဲ့ ခင်ဗျာ'

ရှား။ 'ကိုင် သို့သော် နေရစ်ဦး၊ ဌာနာအုပ်နှင့် စိမ့်စရာကလေး ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်
မပြန်လာခင် ဘယ်မှ မသွားနှင့်နော်'

အောင်။ 'စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ'

ဌာနာသို့ ရောက်သောအခါ မောင်စံရှားက ဌာနာအုပ်အား ၁၁ နာရီခွဲသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် ဌာနာအုပ်နှင့် ပုလိပ်သာ သုံးယောက်ပါ အရပ်ဝတ် အရပ်စာနှင့် ဟို
တယ်ရှေ့မှ မယောင်မလည် စောင့်နေကြရန် မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် ဟို
တယ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ရောက်သောအခါ စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် စောင့်နေသော မောင်
ထွန်းအောင်အား

ရှား။ ' ၁၂ နာရီထိုးတော့ သူတို့အထဲက ဘယ်သူ လာမယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်တော့
လာလိမ့်မယ်။ လာတဲ့အခါမှာ မောင်က တိုက်ပေါ်က စောင့်နေ၊ ကျုပ် မရှိသေးဘူး
ပြောပြီး လာသူကို အစောင့်ခိုင်းထား၊ ကြားလာ'

အောင်။ 'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ'

ရှား။ ' သို့သော် ပြန်မသွားစေနှင့်နော်၊ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ရအောင်ထားထား ကြားလား'
အောင်။ 'စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ'

၁၁ နာရီခွဲအချိန်တွင် မောင်စံရှားသည် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ထွက်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် မယောင်မလည် ကြည့်လျက်ရှိရာ ကားတစ်စီးနှင့်
လူလေးယောက် ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

၎င်းတို့အနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ ဌာနာအုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့သည်
ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီးနောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ဟန်ပြု၍ တစ်
ယောက်တစ်စုံ ထွက်သွားကြလေ၏။ မောင်စံရှားသည် ဌာနာအုပ်နောက်မှ လိုက်ပြီးလျှင်
အတန်ငယ် ဝေးကွာသော အရပ်သို့ ရောက်ကာလ ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်၍

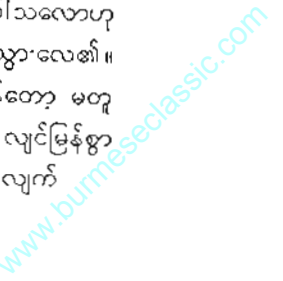
ရှား။ 'ခင်ဗျားက ဟိုတယ်ရှေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နေပါ၊ ပြောစရာရှိရင် ကျုပ်
လာ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျား လူများကိုလဲ အကြောင်းရှိရင် ရုတ်တရက် ဖုရားဖို့ အချက် ပေး
ထားပြီးပြီလား'

အုပ်။ 'ပြီးပါပြီ ဆရာ'

ရှား။ 'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ပြန်မယ်၊ ခင်ဗျား ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ခဲ့'

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် ဟိုတယ်တွင်းသို့ တစ်ဖန်ဝင်၍ အခန်းတစ်ခန်းမှ
လျှို့ဝှက်စွာ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ ၁၂ နာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်၍ လူတစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှ တုတ်ကလေးကို ဝင့်ကာ
ခပ်အေးအေး ဆင်းလာလေ၏။ ၎င်းမှာ ပေါကြွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဟိုတယ်တွင်းသို့
ဝင်မိလျှင် ပေါကြွယ်သည် ဘွိုင်ကုလား တစ်ယောက်အား ဦးစံရှားဆပ် မရှိပါသလောဟု
မေး၍ တိုက်ပေါ်သို့ ညွှန်လိုက်သည်နှင့် လေချွန်ကာ တိုက်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ရှား။ 'တော်တော်လာတဲ့ အကောင်ပဲ၊ သို့သော် ငါ့အကြံကို ရိပ်မိဟန်တော့ မတူ
ဘူး' ဟု တီးတိုး တစ်ယောက်တည်း ပြောပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လျင်မြန်စွာ
ထွက်သွားပြီးလျှင် ဌာနာအုပ်အား ပေါကြွယ် စီးလာသော ကားကို ညွှန်ပြလျက်

ရှား။ ။ 'ဟောဟိုကားက ဒရိုင်ဘာကို အကြောင်းတစ်ခုခု ရှာပြီး ဌာနကို ဖမ်းသွားပေစေချာ၊ ပြီးတော့ တက္ကစိတစ်စီး အခန့်သင့် ရှာထား၊ ပေါကြွယ်ဆင်းလာတော့ မြင်သာလောက်အောင် နေရာက နေပေစေ၊ သူ့ကို ခေါ်စီးတဲ့အခါကျတော့ ပေါကြွယ်ဘယ်မှာ ဆင်းတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ဒရိုင်ဘာကို မှာထား၊ ကြားလား'

အုပ်။ ။ 'ကောင်းပါပြီ ဆရာ'

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် ဟိုတယ်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ ပုလိပ်သားတို့သည် ပေါကြွယ်၏ ကားဒရိုင်ဘာကို ဖမ်းဆီးနေသဖြင့် ဆူညံဆူညံ ရှိနေသည်ကို ကြားရလေ၏။

တိုက်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်ထွန်းအောင်သည် ပေါကြွယ်အား လက်ခံစကားပြောလျက်ရှိရာ မောင်စံရှားသည် ပေါကြွယ်ကို မြင်၍ အဲအားသင့်ယောင်ပြုလျက်

ရှား။ ။ 'အလို ငါ့မှာ တခြားလူ မှတ်တယ်၊ ပေါကြွယ်လားဟေ့'

ကြွယ်။ ။ 'ဟုတ်တယ် ဆရာ'

ရှား။ ။ 'ဘာကိစ္စလဲကွဲ့'

ကြွယ်။ ။ '၁၂ နာရီထိုးလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပဲ ဆရာ'

ရှား။ ။ 'အော် ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် မင်းက မိမိလေးလူ ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ'

ကြွယ်။ ။ 'ဒီလိုပေါ့ ဆရာ၊ ကိုင်း ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာ'

ရှား။ ။ 'နို့ နေပါဦးကွဲ့၊ တကယ်လို့ မင်းတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း ငါက စာရေးပြီး ပေးပါပြီတဲ့ကွယ်၊ မင်းတို့က မစိန်ကြည်ကို ပြန်ပြီး လွှတ်လိုက်မယ်လို့ ငါဘယ်နည်းနှင့် စိတ်ချရအောင် မင်းတို့ လုပ်မလဲ'

ကြွယ်။ ။ 'လူဆိုးပေမယ့် သစ္စာမဖောက်ပါဘူးဆရာ၊ စိတ်ချပါတော့၊ ပစ္စည်းကို ကျွန်တော်တို့ လက်ဝယ်ရောက်ရင် ရောက်ချင်း လွှတ်လိုက်ပါမယ်'

ရှား။ ။ 'အေး အေး၊ ဒါပဲကွဲ့နော်၊ မင်းတို့စကား တည်ပေစေ၊ တကယ်လို့များ မစိန်ကြည် သေဖို့ မပြောနှင့်၊ လက်ဖျားနှင့် မင်းတို့ ထိခဲလို့ရှိရင် မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးက ပုလိပ်တပ်နှင့် နင်းပြီး ပေါကြွယ်သော၊ မိမိလေးသော၊ ယက္ခမယ်သော ဘယ်သူမှ မချန် အကုန် ကြီးကွင်း စွပ်စေရမယ်၊ ဟေ့ ကြားလား'

မောင်စံရှားသည် ယက္ခမယ် ဟူသော အမည်ကို စမ်းသပ်၍ ထည့်သွင်း ခြိမ်ခြောက်ရာ ပေါကြွယ် မျက်နှာပျက်သည်ကို မြင်သဖြင့် ၎င်းလည်း ပါဝင်ကြောင်း ခိုပိန်သိရှိရလေ၏။

ကြွယ်။ ။ 'စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ပျက်ကွက်ခဲ့ရင် ထင်သလို စီမံပါတော့'

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် မိမိ စီစဉ်၍ ထားသော စာကို အိတ်မှ ထုတ်ပေါကြွယ်အား ပေးအပ်ရာ ပေါကြွယ်သည် စာကို ဖတ်၍ ကြည့်သည်တွင် အောက်ပါအတိုင်း

တွေ့ရလေ၏။

'စာရေးလိုက်သည် တူမကြီး မစိန်ကြည်၊ ခုခံငြင်းပယ်၍ အချည်းနှီး ဖြစ်တော့သည်။ လျှို့ဝှက်ရာ အရပ်ကို ပြောလေတော့၊ ဦး၏ လက်ရေးကို တူမကြီး သိပြီမဟုတ်ပါလား၊ ထုတ်ဖော်ပြောရန် ဦးက ခွင့်ပေးပါသည်။ ယုံကြည်လောက်စေရန် ဦး၏ လက်စွပ်ကိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါ။ လွှတ်လိုက်သောအခါ အာဠာဇီလမ်း ဟိုတယ်သို့ လာခဲ့ပါ၊ ဦးစောင့်နေမည်။

ရှား

စာကို ဖတ်ပြီးနောက်

ရှား။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ'

ကြွယ်။ ။ 'တော်လောက်ပါပြီ ဆရာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း မြန်မြန် သွားပေတော့၊ ငါပြောတာ သတိထားနော် ဟေ့ကောင်'

*

မစိန်ကြည်သည် သတိရလာသဖြင့် မျက်စိများကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ စီးရထား ဒုတိယတန်း တွဲတစ်တွဲအတွင်း ရောက်လျက်ရှိသည်ကို သိရှိရလေရာ အနီး၌ ကား မိမိလေးဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ မိမိလေးလည်း မစိန်ကြည် သတိရလာကြောင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဆူဆူညံညံ ပြုလုပ်သော်လည်း အကျိုးမရှိကြောင်း၊ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါက ဘေးဥပါဒ် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခုမျှ ဆိုက်ရောက်ရမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ စုံထောက်ဦးစံရှားမှာ မိမိတို့ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြုသဖြင့် မိမိပင်လျှင် ရန်သူလက်က လွတ်စေကာမူ မောင်စံရှားကို သတ်၍ ပစ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ကောင်းမွန်ဆိတ်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါခဲ့ပါမူ မောင်စံရှားနှင့် နှစ်ဦး တွေ့ဆုံစေပြီးနောက် နှစ်ယောက်လုံးကို လွှတ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရာတွင် မစိန်ကြည်သည် အဆုံးတိုင် ကြည့်ဦးမည်ဟု တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

မီးရထားသည် မန္တလေးဘူတာရုံသို့ ရောက်သောအခါ မိမိလေးသည် မစိန်ကြည်ကို မော်တော်ကားနှင့်တင်၍ မြောက်ပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် တစ်ခုသော အိမ်သို့ ရောက်ကာလ မောင်စံရှားနှင့် တွေ့စေမည်ဟု ပြော၍ မြေတိုက်ကြီးတစ်ခုအတွင်း သွတ်သွင်းထားလိုက်လေ၏။ မြေတိုက်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မောင်စံရှားနှင့်ကားမထွေ့ရှိဘဲ မိမိလေးဆိုသူက ပတ္တမြား ဝှက်ထားရာ အရပ်ကို မိမိအား ပြောပြရန် အဖန်ဖန် ချောမော၍လည်းကောင်း၊ ခြောက်လှန့်၍လည်းကောင်း မေးမြန်းလေရာ မစိန်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်သည် အကယ်၍ ဦးစရာက ပတ္တမြားကို မိမိအာ အဝိဿာ ခဲ့စေကာမူ ယူကြည့်၍ အပ်နုထာ သော ပစ္စည်းကို မည်သည်နည်း နှင့်မျှ ထုတ်ဖော်၍ မပြောနိုင်ကြောင်း နှင့် တင် မာစွာ ငြင်းပယ်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်ညသည့် မစိန်ကြည်သည် မြေတိုက်ကြီးအတွင် စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် အိပ်ရာမှ လှဲလျက် မွေးသမိခင်ကြီး ပူပင်ရှာမည့် အကြောင်းကို တွေးတောလျက် မျက်ရည်များ မဆည်နိုင်အောင် ရှိနေစဉ် မြေတိုက်တံခါးကို ဖွင့်သံကြားပြီးနောက် လူတစ်ယောက်သည် မီးခွက်ကို ကိုင်၍ ဝင်လာလေ၏။ ၎င်း၏ နောက်၌ကား မိန်းမနှစ်ယောက် ဝင်လာရာ တစ်ယောက်မှာ မိမိလေးဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်ကို မြင်ရသောအခါ၌ကား မစိန်ကြည်မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထ၍ သွားမိလေ၏။

တုတ်တုတ်ပြုပြင် မည်းမည်းသဲသဲရှိလျက် မျက်နှာထား အလွန်တရာ ဆိုးဝါးလှသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် စိန်နားကပ်၊ စိန်လက်ကောက် အစရှိသော လက်ဝတ် လက်စားတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် မိမိအာ စိုက်၍ ကြည့်နေရာ သွားတို့မှာလည်း တစ်ဖက်တစ်ချက် အတက်များ ပေါက်နေသဖြင့် ရယ်လိုက်သည့်အခါမှာ တိလူးမနှင့် တူလှသောကြောင့် ယကွမယ် ဟူ၍ နာမည်ရသော မိန်းမဆိုကြီးပင် ဖြစ်လေရာ မြေတိုက်တွင်း၌ ရှိသော ခုံရည်တစ်ခုပေါ် ထိုင်မိကြလျှင် ယကွမယ် ဆိုသူက စကားမပြောဘဲ မိမိလေးက ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နှင့် စကားပြောသည်မှာ

လေး။ 'ဘယ်နယ်လဲ မစိန်ကြည်၊ ကျုပ်တို့ စောင့်ရတာ ကြာလှပြီ။ နောက်ထပ်ပြီ အချိန် မဖြန်းနိုင်ဘူး မစိန်ကြည်ရဲ့၊ ဒါကြောင့် သည်ကနေ့ည သခင်မကြီး ကိုယ်တို့ လိုက်လာခဲ့တယ်၊ ပြောတော့မှာလား'

ကြည်။ 'မပြောနိုင်ဘူး'

လေး။ 'တယ်ခေါင်းမာပါကလား၊ အာဂ မိန်းကလေးပဲ၊ ကျွန်မတို့အသင်းထဲ ပါရရကောင်းမှာနော် သခင်မ' ဟု ယကွမယ်ဖက်သို့ လှည့်၍ ပြောသောအခါ ယကွမယ်သည် ဦးခေါင်းညိတ်၍ ပြလေ၏။ ၎င်းနောက် ဆက်လက်၍

လေး။ 'နေပါဦး၊ သည်လောက်တောင် ခေါင်းမာတာက ဦးစံရှားထံမှ ပြောခွင့်မရလိုလား ဟုတ်စ၊ ကိုင်း ကိုင်း ဟောဒီမှာ ဦးစံရှားကိုယ်တိုင် ရေးလိုက်တဲ့ စာလဲပါတယ်၊ လက်စွပ်လဲ ပါတယ်၊ ယူလက်ရေးကို မစိန်ကြည် သိတယ် မဟုတ်လား၊ ရော့ မတတ်ကြည့်စမ်း' ဟုပြော၍ မောင်စံရှား ထံမှ စာနှင့် လက်စွပ်ကို ပေး အပ်ရာ မစိန်ကြည်သည် စာကိုယူ၍ ဖတ်လေ၏။ ၎င်းနောက်

လေး။ 'ကိုင်း ဘယ်နယ်လဲ ယူကြည့်ပြီလား ပြောတော့မလား'

ကြည်။ 'ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး'

လေး။ '(ယကွမယ်... ကြည့်လျက်) 'ခင်... လှပါကလားကရီး၊ စီးပိုင်လိုက်မှ ထင်...'

ယကွမယ်။ '...တစ်ခါဟည် မစ်ရင်နှင့်၊ အသက်မသေခင် အပျိုရည် ပျက်အောင် ဘိုးထွာ တို့ လူစုလက်ကို အပ်လိုက်'

လေး။ 'ပြောလိုက်ပါ မစိန်ကြည်ရယ်'

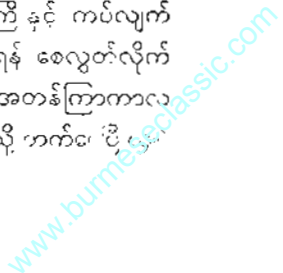
မစိန်ကြည်သည် ဦးခေါင်းကိုသာလျှင် ယမ်း၍ ပြသဖြင့် မိမိလေး တို့ လူစုလည်ထွက်သွားကြလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလျှင် အရပ်အမောင်း ထွားကြိုင်း ကြမ်းတမ်း လှသော လူတစ်ယောက်သည် မြေတိုက်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

မောင်စံရှားသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ကူးသွားပြီးလျှင် ဌာနာအုပ်နှင့် တွေ့ဆုံလေရာ မိမိ စီမံထားသည့်အတိုင်း အထမြောက်သဖြင့် တက္ကစီမောင်သမား ပြန်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ နာရီတစ်ဝက်ခန့်မျှ ကြာလျှင် တက္ကစီမောင်သမား ပြန်လာ၍ မြောက်ပြင် သားရဲဈေးအနီး အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်အနီး၌ ထိုသူကို ချထားခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို မိမိက စောင့်၍ ကြည့်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားက ဌာနာအုပ်အား မစိန်ကြည်၏ အမည်ပါရှိနေ၍ သိမိမေ့သော အမှုမျိုးဖြစ်သဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိတို့ ပါရှိပါက အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ပြီးလျှင် တိုင်းသိပြည်သိ ဖြစ်သွားမည်ကို မိမိ စိုးရိမ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ဆောင်ရွက်လိုကြောင်း သို့ရာတွင် ည ၁၂ နာရီထိုး၍မှ မိမိတို့ ပြန်၍ မလာခဲ့လျှင် တက္ကစီ မောင်သမားနှင့်အတူ ပုလိပ်သားများပါ ထိုအိမ်ကြီးသို့ လိုက်လာခဲ့ကြရန် အကြောင်းနှင့် မှာထားသဖြင့် ဌာနာအုပ်လည်း နိုင်ငံကျော် စုံထောက်ကြီး၏ အာဏာကို မဖိဆန်ဝံ့သည် ဖြစ်၍ ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် ဌာနာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် တက္ကစီမောင်သမားကို စောင့်ဆိုင်းစေ၍ ဟိုတယ်သို့ တက်ပြီးလျှင် မောင်ထွန်းအောင်နှင့် တိုင်ပင်ရာ မောင်ထွန်းအောင် က မစိန်ကြည်အတွက် ဆောင်ရွက်ရည်ဆိုလျှင် တစ်သက်မျှမက ဘယ်သက်ပင် သေစေကာမူ ဝမ်းမြောက်စွာ ဆောင်ရွက်ပါမည်အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

၎င်းနောက် တက္ကစီနှင့် မြောက်ပြင်သို့ နှစ်ယောက်သား သွားကြပြီးလျှင် အိမ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေး ရောက်ကာလ ရပ်စေ၍ ဒရိုင်ဘာအား ထိုအိမ်ကြီးနှင့် ကပ်လျက် ရှိသော အိမ်မှ အိမ်ရှင်ကို အကြောင်း တစ်ခုနှင့် လှည့်ပတ်၍ ခေါ်ခဲရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ မောင်စံရှားတို့လည်း ကားပေါ်မှ ထိုင်၍ စောင့်နေကြရာ အတန်ကြာကာလ ဒရိုင်ဘာသည် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ လာလေ၏။ ၎င်းအဘိုးကြီးကား 'ဦး...

အဘိုးကြီးအား ချောမော့မေးမြန်းလေရာ မိမိ အလိုရှိသော အရာကို ချောမော့တန်လျှင် ချောမော့၍ ခြိမ်းခြောက်တန်လျှင်လည်း ခြိမ်းခြောက်၍ မေးမြန်းရာ၌ အထူးကျင်လည်သ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုအိမ်ကြီးမှာ မြေတိုက်တစ်ခု ရှိကြောင်း၊ မိမိအိမ်မှာလည်း မြေတိုက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့ကို ယွန်းထည်များ သိုလှောင်ရန် အသုံးပြုကြောင်းနှင့် သိရှိ ရလေ၏။ ၎င်းနောက် အဘိုးကြီးအား ကိစ္စကို အကျဉ်းချုပ်ပြော၍ နေဝင်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ၎င်း၏ အိမ်သို့ မိမိတို့ လာခဲ့မည်အကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ၄၅ ၁၀၀ ကို ပေး အပ်၍ အဘိုးကြီးကို လွတ်လိုက်လေ၏။

နေဝင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်စံရှားနှင့် မောင်ထွန်းအောင်တို့သည် အဘိုးကြီး၏ အိမ်သို့ သွားရောက်ကြပြီးလျှင် မြေတိုက်တွင်းသို့ ဆင်း၍ အိမ်ကြီးဘက်ရှိ မြေတိုက်သို့ ပေါက်အောင် တဖြည်းဖြည်း တူးဖောက်ကြလေ၏။

မစိန်ကြည်သည် ထိုသူဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသက်ကို မနမြော သော်လည်း အပျိုရည်ပျက်မည်ကို ကြောက်လှသဖြင့် သေသည်တိုင်အောင် ခုခံတော့အံ့ဟု လက်သည်းနှင့် လည်းကောင်း၊ သွားနှင့်ကိုက်၍ လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ကုတ်ခြစ်ကိုက်ပဲ့ နှိပ် ကန်ကြောက် ရုန်းဖယ်လေ၏။ သို့ရာတွင် အားခွန်ဗလ ကြီးမားလှသော ဘိုးထွားသည် မစိန်ကြည်၏ ခွန်အားလောက်မျှကို ပမာဏ မပြုဘဲ ကလေးကို ပွေ့ရဘိသကဲ့သို့ ပွေ့ ချိပြီးလျှင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ တင်လေရာ မစိန်ကြည်၏ အော်ဟစ်ကန်ကြောက်ခြင်းကြောင့် အခြားသော အသံကို မကြားရဘဲ၊ အော်သံ ငိုသံတို့ဖြင့်သာလျှင် မြေတိုက်တစ်ခုလုံး ဆူညံလျက် ရှိလေ၏။ ဘိုးထွားသည် မစိန်ကြည်ကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်မည် ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေတိုက်သည် တစ်ဘက်မှ ပြိုလာ၍ လူနှစ်ယောက်တို့သည် ခြောက်လုံး ပြူးများနှင့် တွားခနဲ ပေါ်လာလေ၏။ မောင်ထွန်းအောင်လည်း လဲနေသော မစိန်ကြည် အား ပွေ့ချိလေရာ မောင်စံရှားမှာမူ ထွက်ပြေးသွားသော ဘိုးထွား၏ နောက်သို့ တက် လိုက်လေ၏။

အိမ်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မင်းကတော် မိမိလေးနှင့်တကွ ယကွမယ်တို့ မှာ ထွက်ပြေးကြပြီ ဖြစ်၍ မမိလိုက်ဘဲ ရှိခဲ့ရာ မောင်စံရှားမှာ ၎င်းကိစ္စသည် မပြီဟု သေးချောစိတ်၌ အောက်မေ့မိလေ၏။ ယင်းသို့ အောက်မေ့သည် အတိုင်းလည်း မှန်ကန်ကြောင်းကို နောက်ထပ်၍ သိရှိရလေရာ အခွင့်ကြိုကြိုက်သည်အခါ ဆက်လက် တူး ရေးသားဖော်ပြဦးမည် ဖြစ်ပါသတည်း။

ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ပြန်ပေးအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်မြို့သို့ မော်တော် ကားနှင့် သွားရောက်ကြရာ လူဆိုးတို့သည် ရန်ကုန်မြို့မှ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှား ကိုယ် တိုင် လိုက်ပါလာကြောင်းကို ကြားသိရသည်နှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြပြီး လျှင် ဖမ်းယူသွားသော သူငယ်ကလေးကို ရွေးနှုတ်အောင် မစောင့်ဆိုင်းပဲ ပြန်၍ လွတ် လိုက်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်စံရှားမှာ ကိစ္စပြီးမြောက်လျှင် ကြာရှည်စွာ မနေ လိုသည့် သဘောအတိုင်း ညတွင်းချင်းပင် မော်တော်ကားနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ လေ၏။ ထိုညသည်ကား အလွန်တစ်ရာ ချမ်းအေးလှသော ညဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်မှာ ကား၏နောက်မှ ကွေးလျက် မောင်စံရှားမှာမူ ချမ်းအေးခြင်းကို ပမာဏ မပြုပဲ ကားကို လျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လျက် ရှိခဲ့လေ၏။

ဆယ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်မှာ ဒိုင်းခနဲ အသံ တစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် မှိန်း၍ နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးပြီးလျှင် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ကားသည် လမ်းဘေးသို့ ချော်ဆင်းပြီးနောက် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တိုက်ခါနီးဆဲဆဲတွင်မှ ရုတ်ခနဲ ရပ်သွားလေ၏။

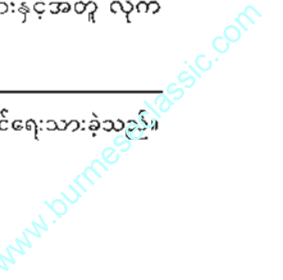
ရှား။ ။ 'ဒီတစ်ခါဖြင့် ကျုပ်ပြီဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ အပိုဆောင်ခဲ့တဲ့ ဘီးတစ်ဘီးလဲ ဝောစောက ထည့်ပြီးပြီ၊ အခုတစ်ခါ တိုင်ယာ ကွဲသွားပြန်ပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ' ကျွန်တော်။ ။ 'ဟလို မရဘူးလားဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကွဲသွားတဲ့ တိုင်ယာကို ရုတ်တရက် ဖာလို့ ဘယ်ရမှာလဲဗျာ' ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါဖြင့် ကားပေါ်မှာ အိပ်ကြရုံပဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျား အိပ်ချင် အိပ်ရစ်ပေတော့၊ ကျုပ်တော့ အနီးအနားမှာ ရွာများ ရှိ သလားလို့ သွားပြီး စုံစမ်းချေဦးမယ်'

ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ တစ်ယောက်တည်း တောခရီး၌ နေရစ်ရမည်ကို မနှစ် သက်သည်ဖြစ်၍ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် မောင်စံရှားနှင့်အတူ လိုက် သွားရလေ၏။

ဤဝတ္ထုကို သူရိမဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၁၄၊ အမှတ် ၁ (မတ်၊ ၁၉၃၀) တွင် စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ပုဂံမှာ ရှားလော့ဟုမ်းလ် ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။

အတန်ငယ် လျှောက်မိကြလျှင် ခရီးအတော်အတန် ဝေ သောအရပ်မှ မီးရောင် ကလေးများ တလက်လက် ထွက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် မောင်စံရှာက ရွာနှင့် တူသည်ဟု ပြော၍ ၎င်းသို့ ရှေ့ရှုလျှောက်သွားကြလေ၏။

ထိုညဉ့်သည်ကား လဆန်း ၈ ရက် ညဉ့်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအချိန်၌ လမင်းသည် ထန်တစ်ဖျားခန့် သာလျှင် ကျန်တော့သည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ရေးရေးပေါ်နေသော လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွားကြစဉ် ကျွန်တော်မှာ မောင်စံရှား၏ နောက်သို့ လိုက်၍ ခြင်းသည် အိမ်၌ ကွေး၍ အိပ်နေရသလောက် စည်းစိမ်မရှိ ဟူ၍ ငိုက်ငိုက်မျှည်းမျှည်း နှစ်တွေးမိတွေးရာ တွေးတော၍ သွားဆဲတွင် 'အမယ်လေးဗျာတို့' ဟု လိပ်ပြာစင်၍ ထွက်မတတ် နက်ကျယ်သော အသံကြီးဖြင့် ကြောက်အားကြီးစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်ကို ကြားကြရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ရှေ့က လျှောက်သွားရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်ခါနားထောင်လျက် ရှိရာ ကျွန်တော်မှာလည်း မျက်စိများကျယ်၍ အသံကြားရာသို့ နှာစွင့်ကာ ရှိလေသည်။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့၏ လက်ယာဘက်မှ လျင်မြန်စွာ မြေလာသော ခြေသံများကို ကြားကြရလေရာ ခြေသံများသည် နီး၍ နီး၍လာသည်တွင် ရှား။ ။ 'ပြေးလာတာတော့ တစ်ယောက်ထဲပဲဗျို့၊ လိုက်တဲ့သူ မပါလို့ ကူညီဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီကသာ စောင့်နေပါ၊ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်သည် ကြောက်အားကြီးလှသဖြင့် မျက်လုံးများ ပေါက်ထွက်လှမတတ် ပြူးလျက် အသက်ကို ရှိုက်ခါရှိုက်ခါ ရှုပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုးယိုးကားယာ အပေါ်၌ မြောက်ကာ လျင်မြန်စွာ ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ပြေးလာသည်ကို လရောင်အောက်တွင် မြင်ကြရလေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လျှင်

'ကယ်ကြပါဦးခင်ဗျာ။ အမယ်လေး ကြောက်လှချည်းရဲ့ခင်ဗျ'

ရှား။ ။ (ထိုသူ၏ပခုံးကို ကိုင်ကာ အားပေးလျက်) 'မကြောက်ပါနှင့်လေ၊ ကျုပ်တို့ ရှိသားကပဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး'

ထိုသူ။ ။ 'မှော်ဆရာကြီး ဘီလူးဖြစ်ပြီး လူသာစား နေပါတယ် ခင်ဗျ'

ရှား။ ။ 'ဘယ်က မှော်ဆရာကြီးလဲ ကိုယ့်လူရဲ့၊ ရေလည်အောင် ပြောပြစမ်းပါဦး' ဟု မေးသော်လည်း ထိုသူမှာ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ မေးချင်း ရိုက်အောင် နှိုးခိုက်တုန်၍ ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိနေသေးရကား မောင်စံရှားသည် ထိုသူ၏ ကျော့အောက်သို့ သပ်၍ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော အသံဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး အားပေးနေလေ၏။ ထိုအခါမှ ထိုသူသည် တဖြည်းဖြည်း အကြောက်ပြေလာခဲ့၍ မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို မောကြည့်ပြီးလျှင်

'ခင်ဗျာ တို့နှင့် တွေ့ပေလို့ ခင်ဗျာ၊ နို့မို့ရင် ကျွန်တော်ဘော့ အသေပဲ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ပြောစမ်းပါဦး လေ၊ ဘာမြင်လို သည်လောက် ကြောက်ရတာလဲ' ထိုသူ။ ။ 'ဒီရွာမှာ အောက်လမ်း မှော်ဆရာကြီး ဦးပေါ်သိန် ဆိုတာ ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က သေတယ်၊ သူသေပြီးကထဲက တစ်ယောက်က ဖြင့်လဲ အစိမ်းသဘက် ဖြစ်သလိုလို၊ တစ်ယောက်ကလဲ သရဲဖြစ်သလိုလို ပြောကြတယ် ခင်ဗျ၊ ဒီကနေ ညတော့ လူသားစား နေတာကို ကျွန်တော် မျက်စေ့နှင့်ကို မြင်ခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဘယ်အနားမှာလဲ' ထိုသူ။ ။ 'ဟောဟို သချိုင်းကုန်း ဒီဘက်နားတင်ပါ ခင်ဗျာ၊ အစားခံရတဲ့လူက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ပက်လက်ကြီးကို လန်လို့၊ ဦးပေါ်သိုင်းက သူ့ အပေါ်က လေးဘက်ကြီးကို ထောက်လို့ ခင်ဗျ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့်လာ၊ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ပြစမ်း' ထိုသူ။ ။ (ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြန်၍) 'မလုပ်တော်မူပါနှင့် ခင်ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါရစေ'

ရှား။ ။ 'ကျုပ်တို့နှင့်ကပဲ၊ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ'

ထိုသူ။ ။ 'မလိုက်ပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လဲ မသွားကြပါနှင့်'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် နေရစ်၊ တစ်ယောက်ထဲ နေရစ်လျှင် လာပြီးစ...မှာ မကြောက်ဘူးလား'

ထိုသူ။ ။ 'အမယ်လေး၊ မလုပ်ပါနှင့်၊ လိုက်ပါတော့မယ် ခင်ဗျာ'

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိသော ထိုသူကို အလယ်မှ ထားပြီးလျှင် မြင်ခဲ့သည်ဆိုသော နေရာသို့ သုံးယောက်သား သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။ ငါးမိနစ်ခန့် သွားမိခဲ့ကြလေလျှင် ထိုသူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် ညွှန်ပြရာ အရပ်...၌ ကြည့်လိုက်သည်တွင် လူတစ်ယောက်သည် မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ခြေတစ်ပိုင်းသည် အရိပ်တွင်းကျနေသဖြင့် တစ်ပိုင်းသာလျှင် လရောင်၌ မြင်ကြရလေ၏။ အနီးအပါး၌ကား အခြားသူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့မမြင်ရချေ။ မောင်စံရှားသည် ထိုသူက အနီးသို့ မသွားရန် ဆွဲငင်ထားသည်ကို ဖယ်ရုန်းပြီးလျှင် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြည့်ရှုရာ ယိုသူ၏ လည်ပင်းမှာ ပြတ်လှမတတ် ရှိအောင် ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုနှင့် သေဆုံးလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ သေဆုံးသည်မှာလည်း မကြာသေးသည် ဖြစ်၍ သွေးတို့မှာ ယိုမိ ထွက်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

ရှား။ ။ 'ဟေ့လူ၊ ဒီရွာ ဘာရွာ ခေါ်သလဲ'

ထိုသူ။ ။ 'ကျွန်တော့ကုန်း ခေါ်ပါတယ်'

ရှား။ ။ 'သေသူဟာ ဒီရွာသားလား၊ မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း'

ထိုသူ။ ။ (မရဲတရဲကြည့်လျက်) 'မြင်တော့ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ၊ ဒီရွာသားတော့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားမှာမည် ဘယ်နှယ်ခေါ်သလဲ'

ထိုသူ။ ။ 'မောင်ပေါက်စပါတဲ့ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဒီရွာသားပဲ ဟုတ်စ'

ထိုသူ။ ။ 'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် အလောင်းကို ကျုပ်တို့ စောင့်နေမယ်၊ ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသား လေး ငါးယောက်လောက် သွားပြီး ခေါ်ချေပေတော့'

ထိုသူ။ ။ 'ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းဖြင့် မသွားဝံ့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သင်္ချိုင်းကုန်း လွန် အောင်ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ကြပါဦး ခင်ဗျာ'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ထိုသူ့ကို လိုက်ပို့ကြရာ နှစ်ဖါ လုံမျှ သွားမိလျှင် သုသာန်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ၎င်းကို ကျော်လွန်မိ၍ မောင်စံရှားက ထိုသူအား တစ်ယောက်တည်း သွားရန် ပြောသောအခါ မောင်ပေါက်စက မှော်ဆရာကြီး ဦးပေါ်သိုင်းသည် ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်ဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်းနှင့် တစ်ဖာလုံကွာလောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ကြောင်း၊ ယခုမှာ ၎င်း၏ အိမ်၌ လူသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ နေထိုင်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သန်း၍ မသွားဝံ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအိမ်ကို ကျော်လွန်သည်တိုင်အောင် လိုက်ပို့ကြပါရန် တောင်းပန်ပြန်သည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် လိုက်ပို့ကြရပြန်လေ၏။ တစ်ဖာလုံခရီးမျှ လျှောက်မိကြသောအခါ ကျားလျှာခြံများ ကာရန်လျက် ရှိသော အိမ်အိုကြီး တစ်ဆောင်ကို တွေ့ရှိကြလေရာ မောင်ပေါက်စက ၎င်းအိမ်ကြီးသည် ဦးပေါ်သိုင်း၏ အိမ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးပေါ်သိုင်းမှာ အောက်လမ်းဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း သရဲသဘက်များကို မွေးမြူသည်ဖြစ်၍ ရွာအတွင်း၌ မနေထိုင်ဘဲ သုသာန်နှင့် နီးနီး နေထိုင်ကြောင်းများကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား ၎င်းအိမ်ရှေ့မှ စောင့်ဆိုင်း၍ နေလျှင် မိမိ တစ်ယောက်တည်း သွား ဝံ့ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ရှား။ ။ 'နေပါဦး ကိုယ့်လူ၊ သည်လောက်ကြောက်တတ်ရင် တစ်ယောက်ထဲ ရွာထဲ က ဘာကိစ္စနှင့် ထွက်လာခဲ့သလဲ'

စ။ ။ 'ဦးကျော်ငြိမ်းရဲ့ ထန်းတောမှာ ထန်းရည်သောက်နေတာနှင့် မိုးချုပ် သွား လို့ပါခင်ဗျာ၊ ထန်းရည်သောက်ပြီး ဖဲဝိုင်းမှာ ညဉ့်နက်မှန်းမဲသိ ညဉ့်နက် သွားပါတယ်ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုင်း ရှိစေ၊ မြစ်မြန် ပြန်လာခဲ့နော်၊ အလောင်းနားက ကျုပ်တို့ စောင့် နေမယ်'

မောင်ပေါက်စ ထွက်သွားလျှင်

ရှား။ ။ 'ကျုပ်မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မေ့လာခဲ့ပြီဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားမှာ ပါ သေးသလား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ပါ ပါသေးတယ်'

မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်၏ထံမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူပြီးလျှင် မှော်ဆရာကြီး ဦးပေါ်သိုင်း နေဖူးသော အိမ်ကြီးသို့ ထိုးကြည့်ရာ အိမ်ရှေ့ တံခါးမှာ မစေ့တစေ့ ပိတ် ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်တွင်

ရှား။ ။ 'ကိုသိန်းမောင် သည်အိမ်ကြီးထဲကို ကျုပ်ဝင်ပြီး ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား လိုက်ဝံ့ရဲ့ မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်။ ။ (ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြစ်သော်လည်း ရဲချင်ပြု၍) 'ကျွန်တော်ကို မောင်ပေါက်စ မှတ်နေသလား၊ ကြည့်ချင်လို့ လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကိစ္စလဲ'

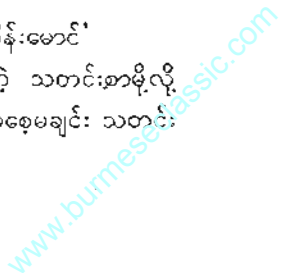
ရှား။ ။ 'ဘီလူး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ၊ ဟုတ်လေသလား အောက်မေ့လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သို့သော် ဟိုမှာ အလောင်းတွေတဲ့အတွက် စုံထောက်ချင်လို့ပါဗျာ၊ ကိုင်း၊ လာ ဝင်ကြ မယ်'

ကျွန်တော်တို့သည် ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့လှေကားမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၍ တံခါးကို တွန်းကြည့်ရာ တံခါးသည် အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားလေ၏။ မောင်စံရှားသည် တံခါးဝမှ ရပ်လျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အတွင်းသို့ ထိုး၍ ကြည့်ရာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၊ စည်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်ကလေးအတွက် တစ်ခန်း ပေါင်း သုံးခန်းမျှသာ ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ရလေရာ အိမ်ထောင်မှု ပစ္စည်းဟူ၍လည်း များစွာမရှိဘဲ စည်ခန်း၌ ဖျာကလေး နှစ်ချပ်၊ သင်ဖြူးလိပ်ကလေး တစ်ခု၊ တိုင်တစ်တိုင်၌ လွယ်အိပ် ကလေး တစ်ခု ချိတ်လျက် အခန်း၏ အလယ်၌ သုံးကျောင်းထောက် ခုံကလေး တစ် ခုမျှသာလျှင် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ နောက်မှ လိုက်သွားခဲ့ရာ မောင်စံရှားသည် ဓာတ်မီးရောင်ကို တစ်အိမ်လုံး အနှံ့ အပြား လှည့်ပတ်ကာ ထိုး၍ ကြည့်ပြီးနောက် သုံးချောင်းထောက် ခုံအနီးသို့ သွားပြီး လျှင် 'အလို ဒါက ဘာတွေလဲဗျို့' ဟု ပြော၍ ဖျာပေါ်သို့ ညွှန်ပြလေရာ သူရိယ သ တင်းစာ ငါးစောင်မျှတို့ကို ကျွန်တော် မြင်ရလေသည်။ သတင်းစာတို့မှာ ပတ်ထားသော စက္ကူများကို ဖွင့်၍ ဖတ်ပြီးဖြစ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိလေရာ မောင်စံရှားသည် ရက်စွဲများ ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်

ရှား။ ။ 'လူမနေဘူးသာ ဆိုတယ်၊ ထူးဆန်းလှပါတယ် ကိုသိန်းမောင်'

ကျွန်တော်။ ။ 'သတင်းစာတွေက လူသေပြီ ဘဲနောက်မှ ရောက်တဲ့ သတင်းစာမို့လို့ လား၊ လပိုင်းနှင့် မှာပြီး ဖတ်တဲ့လူ ဖြစ်တော့ လူသေပေမယ့် ရက်မစေ့မချင်း သတင်း'

စာတိုက်က ဆက်ပြီး ပို့နေမှာပေါ့ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားပြောပုံတော့ သတင်းစာပို့တဲ့ ကုလားက အိမ်ထဲဝင်ပြီး သတင်းစာတွေကို ဖောက်ဖောက်ပြီးမှ ချထားတယ်ပေါ့လေ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဒါတော့လဲ ထူးဆန်းတယ်'

ရှား။ ။ 'ဒါဖြင့် သည်ဟာတွေကို ဘယ်သူ ဖောက်ကြည့်သလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ (နောက်ဆုံးရက်စွဲကို ကြည့်ပြီးနောက်) 'တစ်ယောက်ယောက်တော့ သည်ကနေ သည်အိမ်ထဲကို အမှန်ဝင်တယ်ဗျို့၊ ဝင်ပြီး သတင်းစာတွေ တွေတာနှင့် ဖောက်ကြည့်ဟန် ရှိတယ်'

ရှား။ ။ 'သည်ကနေ တစ်နေ့တည်း မကဘူးဗျာ၊ နေ့တိုင်းဝင်ပြီး ကြည့်ဟန်ရှိတယ်' ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'သည်တစ်နေ့တည်း ဝင်ပြီး ကြည့်ရင် သတင်းစာတွေဟာ ဖောက်မိ ဖောက်ရာ ဖောက်ဖတ်လို့ ရောနှောပြီး နေရမယ်ဗျာ၊ အခုတော့ သူ့ရက်စွဲနှင့် သူ ကြမ်းပေါ့မှာ အစဉ်လိုက် ထပ်ပြီးထားတာ တွေ့ရတယ်၊ နေ့တိုင်းဖတ်ဟန် သဏ္ဍာန် တူတယ်၊ သို့သော် နေဦး' ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားသည် မိမိဆောင်မြဲ ဖြစ်သော မှန်ဘီလူးကို ထုတ်ပြီးနောက် သတင်းစာ တစ်စောင်စီ သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင်

ရှား။ ။ 'ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကိုသိန်းမောင်၊ သတင်းစာအဖုံးတိုင်းမှာ မြူကလေးတွေ တင်ပြီးနေတယ်၊ တစ်စောင်ဖတ်ပြီး ချထားရင် မြူတင်နေရင် တစ်ရက်ပဲ၊ အားလုံး ဖောက်ပြီး ဖတ်ရင် အပေါ်ဆုံး သတင်းစာမှာသာ မြူတင်ရမယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျာ' ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'သို့သော် ဘာသတင်းများ တွေ့ချင်လို့ နေ့တိုင်း မှန်မှန်လာပြီး ဖတ်သလဲ ကြည့်စမ်းရအောင်ဗျာ' ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားသည် သတင်းစာများကို တစ်ခုစီ လှမ်းလှော ကြည့်ရှုပြီးလျှင်

ရှား။ ။ 'အလို ကြည့်စမ်းဗျို့၊ ကိုသိန်းမောင်၊ ဟောဒါက ဦးပေါ်သိုင်း အနိစ္စ ရောက်ကြောင်းကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ထည့်ထားပါကလား' ဟု ပြောပြီးနောက် သတင်းစာကို ကျွန်တော်အား လှမ်း၍ ပေးသဖြင့် ကြည့်ရှုသည်တွင် ဦးပေါ်သိုင်း၏ ဓာတ်ပုံ တစ်ခြမ်းနှင့်တကွ အနိစ္စရောက်သည့် အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ် ရေးသားထားရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံတွင် တွေ့ရှိရသည့်အတိုင်း ထောက်ချင့်ရသော် ဦးပေါ်သိုင်းသည် နှစ်ခေါင်းချွန်ချွန် မျက်ခုံးတုတ်တုတ် နားရွက်ကားကား ပါးစပ်ပြပြ ရှိ၏။ အတော်အတန် ခက်ထန်သည့် လက္ခဏာလည်း ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် သခါရသဘောတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အကြောင်း တွေးတောလျက်ရှိစဉ် လှေကားလျှို့ဝှက်စွာ ဆင်းသွားသော ခြေသံများကို ကြားရသလိုလို ရှိ၏။ ဦးခေါင်းများ ကြီးပြီ

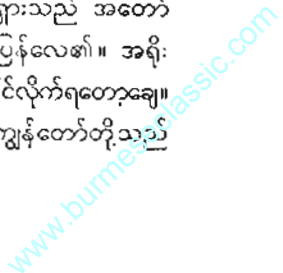
လျှင် ကြက်သီးများထလျက် မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ မောင်စံရှားလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ကြားရဟန်ရှိ၍ နားစိုက်ကာ ရှိနေလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်စံရှားလည်း ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ တံခါးရှိရာသို့ ပြေးသွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါသွားလေ၏။ တံခါးကို တွန်းပြီးနောက် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်သောအခါ ကုတ်ကုတ်ကုတ်ကုတ်နှင့် ဝင်အပြင်သို့ ထွက်သွားသော လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း လှေကားကို တစ်ကြိမ်လျှင် နှစ်ထစ်သုံးထစ်မျှ ကျော်ဆင်း၍ လူရိပ်မြင်ရာသို့ လိုက်ပြန်လေရာ ကျွန်တော်လည်း ထပ်ကြပ်လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ဝင်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပေ ၅၀ လောက်တွင် လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ကြရသဖြင့် ပြေးလွှား၍ လိုက်ကြလေရာ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ တစ်ကြိမ်မျှ လှည့်မကြည့်ပဲ သုသာန်ရှိရာသို့ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား လမင်းသည် ဝင်လုဆဲဆဲရှိပြီ ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ လမ်းကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်သည့်ဖြစ်၍ ရော်ရမ်းကာ လိုက်ကြရသောကြောင့် ရုတ်တရက် မမိနိုင်ပဲ တဖြည်းဖြည်းသာလျှင် သုသာန်နှင့် နီး၍ နီး၍ လာခဲ့လေ၏။

ထိုသူသည် သုသာန်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ဦးပေါ်သိုင်း၏ အရိုးခိုး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိလေလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ၁၅ ပေခန့်မျှသာ ကွာလေသည်ဖြစ်ရာ တိမ်များဖုံးအုပ်လျက် ရှိသော လမင်းသည် ဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင်မှ နုတ်ဆက်ဘိသကဲ့သို့သော အနေဖြင့် ရုတ်တရက် တိမ်ကြားမှ ထွက်ပေါ်ခိုက်နှင့် ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်လေရကား ၎င်း၏ မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကို ခွဲကာ ကြက်သေသေလျက် ရှိနေကြလေ၏။ ထိုသူမှာ မျက်ခုံးတုတ်တုတ် နားရွက်ကားကားနှင့် ရှိနေရကား ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ရသော ဓာတ်ပုံအတိုင်း တသဝေ မတိမ်းတူညီသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးပေါ်သိုင်းပါတကားဟု မှတ်ထင်မိကြသောကြောင့် ပေတည်း။

ထိုသူသည် ယင်းကဲ့သို့ တစ်ခဏမျှ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် အရိုးအိုး၏ အခြားဖက်သို့ လျှောက်သွားသဖြင့် ကွယ်ပျောက်၍ သွားလေရာ မောင်စံရှားသည် အတော်အတန်ပင် တုန်လှုပ်လျက် ရှိရာမှ စိတ်ကိုတင်း၍ ထပ်မံလိုက်သွားပြန်လေ၏။ အရိုးအိုး၏ အခြားဖက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ထိုသူမှာ အစအနပင် မမြင်လိုက်တော့ချေ။ မြေမျို၍ သွားဘိသကဲ့သို့ အလျင်းပျောက်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည်

အရပ်လေ ဗျာဒ်နာကို မျှော်၍ ကြည့်ပါသော်လည်း ထိုသူကို မမြင်သဖြင့် တစ်ယောက်
မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးလျှင်
ကျွန်တော်။။ 'ဘယ်နှယ် ထင်သလဲကိုစံရှား၊ နာနာဘာဝတွေ ရှိတယ်လို့သာ ကြားဖူးတယ်၊
သည်တစ်ခါဖြင့် လက်တွေ့ ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်'

ရှား။ ။ 'သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျို့၊ တယ်ကြပ်ပါကလာ
ကိုသိန်းမောင်'

ထိုအခါ၌ လူသံများ ကြားသဖြင့် မျှော်ကြည့်ရာ ရွာသားတို့သည် မီးစည်းများနှင့်
လာနေကြသည်ကို အဝေးက မြင်ကြရလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ
မောင်ပေါက်စနှင့်တကွ ရွာသူကြီးပါ ရွာသားခြောက်တို့သည် ထမ်းစင်တစ်ခုနှင့် လာ
ကြကြောင်း သိကြရလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် အလောင်းကို ထမ်းစင်ပေါ်သို့ ကုည့်ပြီး
တင်ကြပြီးနောက် ရွာသားများနှင့်အတူ ရွာသို့ လိုက်ကြရလေ၏။ လမ်းခရီးတွင်
သူကြီး။။ 'ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလဲ'
ရှား။ ။ 'ရန်ကုန်ကပဲ'
သူကြီး။။ 'နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ'
ရှား။ ။ 'မောင်စံရှား ခေါ်ပါတယ်'
သူကြီး။။ 'မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖတ်ဖူးတဲ့ ဦးစံရှားဆိုတာများလား'
ရှား။ ။ 'မှန်ပါတယ်'
သူကြီး။။ 'ဒါဖြင့် သည်က ကိုသိန်းမောင်ပေါ့'
ကျွန်တော်။။ 'ဟုတ်ပါတယ်'
သူကြီး။။ 'အခန့်သင့်လိုက်ော ခင်ဗျား၊ အလောင်းကို တွေ့တာလဲ ခင်ဗျားတို့ပဲ တွေ့
တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လူသတ်မှုကို ခင်ဗျားတို့ပဲ ပြီးစီးအောင် စုံထောက်ပေးခဲ့ပါတာ
ခင်ဗျား'

မောင်စံရှားမှာလည်း ထူးဆန်းသော အမှုကို ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်အောင် စုံထောက်မှု
ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေရကား ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသူကြီးအိမ်၌ တည်းခိုရန် လိုက်ပါသွား
ကြလေ၏။

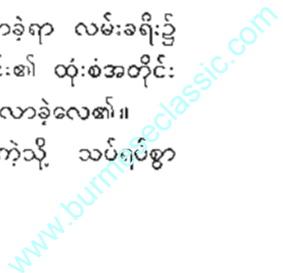
နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ ထကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်စံရှားက ကျွန်တော်အား
လမ်းလျှောက်ရန် ခေါ်သွားပြီးလျှင် လမ်းခရီး၌ ယမန်နေ့ညက ၎င်းကိုယ်တိုင် အစောင့်
အတန် တုန်လှုပ်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ ထိုသူ၏ ခြေရာကို ကြည့်ဖို့ရာ သတိမေ့လျော့သွားကြောင်း
ထိုသူသည် တွေးထင်သည်အတိုင်း နာနာဘာဝ ဖြစ်ခဲ့လျှင် မြေပေါ်၌ ခြေရာ ထင်မည်
မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မြေပေါ်၌ ခြေရာ ထင်မထင် သွားရောက် စုံစမ်း ကြည့်ရလို
သည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ သုဿန်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်အား ခေါ်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဦးစွာ မှော်ဆရာကြီး ဦးပေါ်သိုင်း နေအိမ်သို့ ရောက်ကြ
သောအခါ လှေခါးအဆင်းမှ စ၍ ခြေရာများကို ကြည့်ရှုကြသော်လည်း မြက်ပင်များ
ထူထပ်လျက် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေရာများကိုလည်း မမြင်နိုင်
အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ခြေရာကိုလည်း မတွေ့ရှိဘဲ ရှိနေခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်း
နေရာမှတစ်ဖန် သုဿန်သို့ လိုက်သွားကြပြန်ရာ လမ်းခရီး၌လည်း ခြေရာများ မတွေ့နိုင်
ကြချေ။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ထိုသူသည် လမ်းရိုးမှ မသွားဘဲ မြက်ခင်းပင်များ ထူထပ်
သော ကွင်းပြင်တို့မှ ဖြတ်သန်း၍ သုဿန်သို့ တည့်တည့် လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်သော
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေရာလည်း မထင်နိုင်။ ထိုသူ၏ ခြေရာလည်း မထင်နိုင်အောင်
ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သုဿန်သို့ ရောက်ကြ၍ ဦးပေါ်သိုင်း၏ အရိုးအိုး အနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ၌
ကား ကျွန်တော်တို့မှာ မြက်ပင်များ ရှင်းလင်းလျက် ရှိသော မြေကွက်တစ်ခုပေါ်၌ ထူးဆန်း
လှသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့ကြရသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်
ကြည့်ခါ ဝေးလျက် ရှိနေကြလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား မြက်ပင်တွင် ခြေရာတစ်ခု
ထင်လျက်ရှိရာ အလျားတစ်တောင်နှင့် လက်လေးသစ် ဗျက်မှာ တစ်မှိုက်ခန့် ရှိသည်ကို
တွေ့ကြရသောကြောင့်တည်း။ အံ့ဩခြင်း ပြေပျောက်သောအခါ
ကျွန်တော်။။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ကိုစံရှား၊ လူသားစင်စစ် ဆိုရင် ခြေထောက် ခြေရာ သည်
လောက်တောင် ကြီးနိုင်ပါ့မလား'
ရှား။ ။ 'မှန်တယ် ဒီခြေရာလောက် ကြီးတဲ့လူဟာ အနည်းဆုံး အမြင့် ၁၅ ပေ
လောက် ရှိရမယ်၊ ကျုပ်တို့ မြင်တဲ့ လူဟာလဲ သာမည အရပ်အမောင်းပဲ ဖြစ်မယ်'
ကျွန်တော်။။ 'ဒါဖြင့် နာနာဘာဝပေါ့'

ရှား။ ။ 'နာနာဘာဝဆိုရင်လဲ ခြေရာ ထင်ဖို့ မကောင်းဘူးဗျ'
ကျွန်တော်။။ 'ချောက်ခြားချင်တဲ့အတွက် ခြေရာကို ထမင်ထင်အောင် လုပ်ထားချင်
ထားနိုင်တာပေါ့ဗျာ'
ရှား။ ။ 'မှန်တယ်၊ ချောက်ခြားလိုတဲ့အတွက် ခြေရာလုပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်
သဘောတူတယ်' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် မျက်နှာတစ်မျိုးနှင့် ရှိနေရာ
ကျွန်တော်မှာ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုသို့သော မျက်နှာထားမျိုး ရှိနေသည်ကို ထို
အခါ မတွေးတောတတ်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသူကြီးအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီး၌
မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်အား စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ၎င်း၏ ထုံးစံအတိုင်း
ဆေးတံကို ပြင်းထန်စွာ ရှုရှိုက်ခါ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။
ရွာသူကြီးအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျောင်းဆရာမကဲ့သို့ သပ်ရပ်စွာ

ဝတ်ဆင်၍ ထာ သော မိန့် မတစ်ယောက်သည် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ ရွာသူကြီး က
၎င်းသူငယ်မမှာ သေလွန်သူ ဦးပေါ်သိုင်း၏ အမွေစာ အမွေခံ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့က
မိန့် ကလေးကျောင်း၌ ဆရာမ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၍ အမည်မှာ မကြီးရွှေမြစ်ကြောင်
နှင့် အသိအကျွမ်းဖွဲ့၍ ပေးလေသည်။

ရွှေ။ ။ ‘သည်ကနေ့ ကျောင်းပိတ်တာနှင့် မော်တော်ကားနှင့် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်
ရှင်၊ ဦးစံရှား ရောက်နေတယ်ကြားလို့ ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာမိပါတယ်ရှင်၊ အလကားပါရှင်
တောသားတွေဟာ ထင်မိထင်ရာ လျှောက်လျှောက်ပြီး ပြောတတ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်မတို့
ဦးလေးကို အောက်လမ်းဆရာဆိုပြီး သရဲဖြစ်သလေး သဘက်ဖြစ်သလေးနှင့် သွားပတ်
လေလွင့် ပြောနေကြတာ ပပျောက်အောင် တဆိတ်လုပ်ပေးခဲ့ပါရှင်’

ရှား။ ။ ‘သူငယ်မ၏ မျက်နှာကဲကို ခပ်လျက်’ ‘ဦးပေါ်သိုင်းဟာ အသက် အာမခံများ
ထားသလား’

ရွှေ။ ။ ‘၅၀၀ဝိ ထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကိုပဲ အမွေခံ အမွေစား အ
ဖြစ်နှင့် အာမခံကုမ္ပဏီမှာ အမည်သွင်းပြီး ထားခဲ့ပါတယ်၊ အခုတော့ ခက်နေတာက
သူလဲ သေရော၊ ကုမ္ပဏီစာချုပ်တွေကလဲ ဘယ်မှာ ထားခဲ့မှန်း မသိလို့၊ အခုထက်ထိ
ငွေထုတ်ရသေးအောင် ရှိနေပါတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲမှာ တစ်ခါ ထပ်ပြီး နှာ
မယ်လို့ ကျွန်မ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဦးပေါ်သိုင်း သေဆုံးစဉ် အခါက မိန်းကလေး လာသေးသလား’

ရွှေ။ ။ ‘ကျွန်မက ခေါင်းသွင်းပြီးမှ ရောက်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဘာရောဂါနှင့် အနိစ္စရောက်သလဲ’

ရွှေ။ ။ ‘လေသင်တန်းမိလို့ ရုတ်တရက် ဆုံးတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်ရှင်၊ ရွာသားတွေက
ဦးပေါ်သိုင်းဆိုရင် ဘယ်လောက် မကြောက်တတ်တယ်၊ ကြောက်တတ်တယ် မပြောနိုင်
တော့၊ သေတာတောင် အိမ်ပေါ်ကို မတက်ကြဘူး၊ သုဘရာဇာလက်အပ်ပြီး ခေါင်းသွင်း
ခိုင်းကြပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် အလောင်းကို ဆရာမလဲ မမြင်၊ ရွာသားထဲကလည်း ဘယ်သူမှ
မမြင်လိုက်ကြဘူးလား’

ရွှေ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် စာချုပ်တွေ ရှာရော ဆိုပါတော့’

ရွှေ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ အသက်ပေါင်ထားတယ်ဆိုလို့ စာချုပ်ကို ရှာလိုက်တာ၊ တစ်
အိမ်လုံး နဲ့ နေပါရောရှင်၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်မကျေနပ်သေးဘူး၊ ယခု
အခါ ထပ်ပြီး ရှာဘို့ လာခဲ့ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးမှ ဂူသွင်းသလား၊ သည်အတိုင်းသွင်းသလား’

ရွှေ။ ။ ‘သည်အတိုင်းပဲ ကျွန်မ ဂူသွင်းထားပါတယ် ရှင်။ ကိုင် ဦးစံရှားနှင့် စကား
ပြောနေရတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ သို့သော် ကျွန်မကိစ္စလေး ပြီးစီးအောင် အချိန်ရှိနိုင်
သွားပြီး ရှာစမ်းပါရစေဦးရှင်’ ဟုပြောပြီးနောက် မကြီးရွှေသည် ရွာသား သုံးလေး
ယောက်တို့နှင့် ဦးပေါ်သိုင်း၏ နေအိမ်သို့ သွားလေ၏။ ရွာလူကြီးလည်း ယမန်နေ့
ညက အလောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်လျက်
ရှိရာ

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲကိုစံရှား၊ ဘယ်လို ထင်သလဲ’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော်တော့ ဦးပေါ်သိုင်း သေတယ် မထင်ဘူး’

ကျွန်တော်။ ။ ‘အသက်အာမခံကုမ္ပဏီကို လိမ်လည်ပြီး ငွေထုတ်ဘို့ ကြံစည်ကြတယ်
ထင်သလဲပေါ့လေ’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ငွေထုတ်ရင် ဦးပေါ်သိုင်း ထုတ်မှာပေါ့’

ရှား။ ။ ‘သူမထုတ်ရင် ဘယ်သူ ထုတ်မလဲ။ ဒါကြောင့် စာချုပ်တွေ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်
နေတာပေါ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီကို အကြောင်းကြားဖို့ မလိုဘူးလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာဆိုသလဲ ကျုပ်တို့ကို အသက်အာမခံကုမ္ပဏီက ငှားထားတာမှ မဟုတ်
ဘဲ၊ သို့သော်လည်း ယခု လူသတ်မှုမှာ လက်သယ်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်၊ ဦး
ပေါ်သိုင်း၏ အလောင်းထင်မှတ်ပြီး ဂူသွင်းထားတဲ့ သူဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ကိုတော့ ကျုပ်တို့ ခုံထောက်ကြရလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ရုတ်တရက် အကြံရ၍ ‘ဪ’ တန်တော့ဗျို့။ ခေါင်းထဲမှာ အလောင်း
ပါတယ် မပါဘူးဆိုတာ၊ ဘယ်သူမှ အမှန်မပြောနိုင်ဘဲ၊ တကယ်လို့ ခပ်လေးလေးရှိအောင်
တစ်ခုခုထည့်ပြီး ထားရင်လဲ ရွာသားတွေ ယုံကြည်ရမယ် မဟုတ်လားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဂူဖောက်ပြီး ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်လဲ သည်လိုပဲ ကြံစည်နေတယ်။ သို့သော် ဖောက်ကြည့်ဘို့ ဆိုရင် အ
မိန့်တွေ ဘာတွေ ခံနေကြရလိမ့်မယ်၊ အမိန့်ခံနေတယ်ဆိုရင် ကြာနေလိမ့်မယ်။ ကျုပ်
တို့လဲ မစောင့်နိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်ကနေ့ည နှစ်ယောက်ထဲ တိတ်တိတ်ကလေး ဖွဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်ရ
အောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လုပ်လေဗျာ’

နေ့လည်အချိန်ခန့် ဆရာမ ကြီးရှေ့သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ သူကြို အိမ်သို့ လာပြီးလျှင် ဦးပေါ်သိုင်း၏ နေအိမ်၌ တစ်အိမ်လုံး အနံ့အပြား ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မည်သည့်နေရာမှ စာချုပ်ကို မတွေ့ရှိကြောင်း မိမိမှာလည်း ကြာရည်စွာ မနေနိုင်သည့် ဖြစ်၍ ပြန်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ မော်တော်ကားဖြင့် ပြန်သွားလေ၏။

၎င်းည၌ ၁၂ နာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင် တစ်ခွာလုံးအိပ်ပျော်လျက် ရှိကြသည့်ဖြစ်ရာ လက်နှိပ်မီးတစ်ခုနှင့် ရွာသူကြီး၏ အိမ်မှ လျှို့ဝှက်စွာ ဆင်းလာပြီးလျှင် သုဿန်သို့ သွားကြလေ၏။ ဦးပေါ်သိုင်း၏ ဂူသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် လက်နှိပ်မီးတစ်ခုနှင့် ဂူဝသို့ ထိုးကြည့်သည်တွင် ဂူမှာ သံတံခါးဖြင့် ပိတ်ထား၍ သော့ခတ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားမှာ ပိတ်ထားသော သော့ခတ်လျက်ရှိကြောင်း ဖွင့်သည့် အရာဌာန၌ သူခိုးများတက်ပင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ပြန်လေရကား မိမိ၌ ပါသော လက်နက်ကိရိယာများနှင့် စမ်းသပ်ဖွင့်လှစ်ရာ နာရီဝက်အတွင်း သော့ဖွင့်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် သံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး၍ ကြည့်သည်တွင် သာမညသစ်သာဖြင့် သင်းလျှော်အောင် ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနောက် နှုတ်ဆက်ထားသောတို့သည် ခေါင်းကို လက်ကိုင်မှ ကိုင်၍ ဆွဲထုတ်ကြရာ အတော်အတန်ပင် လေလံသည် ဖြစ်၍ တစ်ခုခုထည့်သွင်း၍ ထားကြောင်းကို ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

ခေါင်းကို မြေပေါ်သို့ ချပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် ခေါင်းဖုံး၌ စုပ်ထားသော ဝက်အူများ ဝက်အူလှည့်ဖြင့် လှည့်၍ဖွင့်ရာ ဝက်အူတစ်ချောင်းကို ဖွင့်မိလျှင်ပင် မဟောင်းသောအနံ့တို့သည် ခေါင်းအတွင်းမှ ထောင်းခနဲ ထွက်လာသည်ဖြစ်၍ တစ်ခုတစ်ယောက်၏ အလောင်းပါရှိကြောင်းကို သိရှိကြရလေ၏။ ဝက်အူတစ်ချောင်းဖြင့် တစ်ချောင်းဖွင့်လေလေ ပုပ်စပ်သော အနံ့တို့သည် တိုး၍တိုး၍လာလေလေ ရှိခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ လက်ကိုင်ပဝါများဖြင့် နှာခေါင်းပါးစပ်တို့ကို လုံခြုံအောင် ကြပ်စည်း၍ စည်းကြရလေ၏။

နောက်ဆုံး ဝက်အူဖွင့်ပြီးသောအခါ မောင်စံရှားသည် ခေါင်းကို ခေါင်းရင်ဖုံးပေါ်သို့ တွန်းမယ်၍ လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သောအခါ နှစ်ယောက်သားတို့မှာ အကြွေးနှင့် ဝေးလျက်ရှိနေကြရလေ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ထိုအလောင်းသည် ဦးပေါ်သိုင်း၏ အလောင်းမဟုတ်ဟု ကောင်းကောင်းကြီး တွေးထင်ကြပြီးဖြစ်ရာ ဖွင့်တော်တို့ မြင်ကြရသော အလောင်းမှာ ဆယ်ရက်ခန့် ကြာပြီဖြစ်၍ ပုပ်ရိရလျက် ရှိသော်လည်း နှာခေါင်းချွန်ခြင်း၊ မျက်ခုံးတုတ်ခြင်း၊ ပါးစပ်ပြဲခြင်း၊ နားရွက်ကားခြင်း အစရှိသည်များ မတွေ့ရချေ။

သော အခြင်းအရာတို့ကို ထင်ရှားစွာ ဟောမြင်ရသည် ပြန်သောကြောင့် ဦးပေါ်သိုင်း၏ အလောင်းစစ်စစ် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားက 'ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဘက်အတွေး ချော်ပြန်ပြီဗျို့' ဟု ပြောပြီးနောက် ခေါင်းကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ပိတ်ပြီးလျှင် ဝက်အူများကို မူလအတိုင်း ပြန်၍ စုပ်ကြရလေ၏။ ဝက်အူငါးချောင်းခန့် စုပ်မိကြလျှင် မနီးမဝေးမှ နှုတ်ခနဲ မြည်သံကို ကြားကြရလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ယခင်ကမူ ဦးပေါ်သိုင်း သေသည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းလျက်ရှိရာမှ ယခုတစ်ဖန် ဦးပေါ်သိုင်း အမှန်တကယ် သေဆုံးကြောင်းသိရှိရပြီးနောက် ထိုအသံများကို ကြားရရုံမျှနှင့် ယမန်ည၌က အဖြစ်အပျက်များနှင့်တကွ တစ်တောင်လျှော်ခနဲပျံသော ခြေရာကြီးကို သတိရပြီးလျှင် ကြက်သီးများထ ခေါင်းများကြီး၍ ခတ်တရော်သော ကိုယ်ရှိ၍ ပျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ မောင်စံရှား လက်နှိပ်မီးနှင့် အသံကြားရာကို ထိုကြည့်ရာ မည်သည့်အရာမျှ မမြင် အရိုးအိုးဟောင်းများကိုသာလျှင် တွေ့ကြရလေ၏။

ထိုနောက် ဝက်အူများကို ဆက်လက်ပိတ်ကြပြီးလျှင် ပြီးစီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သံတံခါးကို ဖွင့်၍ မောင်စံရှားက ခေါင်းကို နေရာ၌ ပြန်၍ မထားသေးမီ ဂူအတွင်းသို့ လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုး၍ ကြည့်လိုက်ရာ 'အလို တယ်နေရာကျပါကလား။ ကြည့်လှည့် စမ်းချို့ ကိုသိန်းမောင်' ဟု ခေါ်ငင်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ နောက်မှ တွင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်လေ၏။

ဂူအတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သက ရှိထွင်ထားသည်ဖြစ်၍ အတော်ပင် ထူယံဝန်းလျက် ရှိရာ အောက်သို့လည်း ဥမင်လှိုင်ခေါင်းသဖွယ် တူး၍ ထားလေ၏။ မောင်စံရှားလည်း ဓာတ်မီးကို ကိုင်လျက် ချော့မှသွား၍ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှ လိုက်ပြီးလျှင် လှိုင်ခေါင်းကို ကြည့်နေကြဆဲတွင် အပြစ်မှ ချောင်းခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားရပြီးနောက် သံတံခါးလည်း ပိတ်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် သော့ခတ်လောက်ကို အပြင်မှ ပိတ်လိုက်သည့် အသံကို ကြားကြရလေ၏။

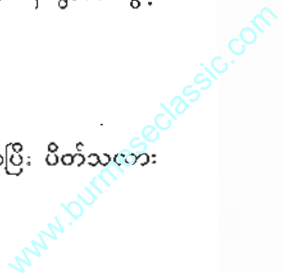
ကျွန်တော်မှာ တံခါးနှင့် အနီးဆုံးရှိနေသည် ဖြစ်၍ တအားတွန်း၍ ဖွင့်ပါသော်လည်း မပွင့်ဘဲရှိရာ မောင်စံရှားကိုယ်တိုင် ကူညီ၍ နှစ်ယောက်သား တွန်းကြပါသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှား ရွေ့ရှားခြင်း မရှိဘဲ မြဲနိုင် စွဲမြဲစွာ ရှိနေလေ၏။

ရှား။ ။ 'ကိုင်း တစ်ခါဖြင့် ဂူထဲမှာ ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ မနက်လင်းမှ ရွာက ဖွင့်ပေးမှပဲ ထွက်ကြရတော့မှာပဲဗျို့။'

ကျွန်တော်။ ။ 'လူပိတ်တာလား။ တစ္ဆေပိတ်တာလား။'

ရှား။ ။ 'တစ္ဆေဆိုဒါ ပိတ္တာပေါ့ဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ လူလာပြီး ပိတ်သလား၊ တစ္ဆေလာပြီး ပိတ်သလား။'

မေ ပါတယ်'

ရှား။ ။ 'လူစင်စစ်ပါ ကိုသိန် မောင်၊ တစ္ဆေမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုင်း ကိုင်း မထွက်နိုင်၊ အတူတူ လှိုင်ခေါင်းထဲကို စုံစမ်းကြအုံးစို့ဗျာ'

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အောက်သို့ သွားသော ခေါင်းကို လှိုင်ခေါင်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် ချောင်ချိစွာ ပုန်အောင်း၍ မနုဉ်းသော နေရာလပ်တစ်ခုကို တွေ့သည့်အပြင် ဓာတ်ပုံတစ်ခုနှင့် စာအိပ် လေးပါး တွေ ရှိရလေ၏။

မောင်စံရှားသည် ဓာတ်ပုံကိုယူ၍ ကြည့်ရာ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဒူးတစ်သက် တစ်ချက်တွင် တင်၍ ရိုက်ထားသောပုံ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။ မောင်စံရှားသည် ဓာတ်ပုံကို အတန်ကြာအောင် ဖိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက် 'အောင်မယ်လေး အခုမှ ရိပ်မိတော့တယ်ဗျာ' ဟု ပြော၍ ကျွန်တော်က 'ဘာများ ခိုခိပ်တာလဲဗျာ' ဟု မေးသောအခါ မောင်စံရှားသည် မိန်းမဓာတ်ပုံကို ဆံထဲ ရော ကိုယ်လက်ဖြင့် ကွယ်ပြီးလျှင် မျက်လုံး မျက်ခုံးတို့ကိုသာ ပေါ်စေလျက်

ရှား။ ။ 'ကိုင်းကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူနှင့် တူသလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဦးပေါ်သိုင်း ဓာတ်ပုံနှင့် တူတယ်ဗျာ၊ မိန်းမလို ဝတ်ပြီး ရိုက်ထားတာလား'

ရှား။ ။ 'တယ်အတဲ လူဘဲ ဦးပေါ်သိုင်း မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဦးပေါ်သိုင်း ရဲ့ အမေပုံပဲဟောသည်ကလေးနှစ်ယောက်က ရွယ်လဲ တူတယ်။ ရုပ်ရည်လဲ တူတယ်။ အဖြူဖြူ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးပေါ်သိုင်းက သူညီကို သတ်ပြီး အသက် အာမခံကုမ္ပဏီက ငွေကို လိမ်လှတ်တာ ဖြစ်ရမယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဪ ချစ်မိပြီဗျာ။ ဒါဖြင့် ခုနစ်က အလောင်းက ဦးပေါ်သိုင်း စစ်မဟုတ်။ သူနှင့် ညီအစ်ကို အမွှာဓမ္မပေါ့ဗျာ'

ရှား။ ။ 'အစစ်ပဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ခုမှလဲ ရှင်းပေတော့တယ်ဗျာ။ ဒါဖြင့် ဦးပေါ်သိုင်းကို ရှာဖွေဖို့တော့တာပဲလေ'

ရှား။ ။ 'တခါကို အပြင်က ပိတ်တာ သူပေါ့ဗျာ။ မနက်လင်းလို့ ရွာက ကျုပ်တို့က လိုက်ရှာရင် တော်ပါရဲ့။ မတော်လို့များ ဦးပေါ်သိုင်းကို ကြောက်တာနှင့် သူသန်က မလာဘဲဘဲ ရှိနေကြရင် ကျုပ်တို့တော့ ဖွတ်တာပေါ့ဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ခင်ဗျာ နယ်ဗျာ၊ ကြောက်ရတဲ့အထဲမှာ မလှနဲ့စမ်းပါနှင့်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း သင်တော်သလို ကြည့်ပြီး တွေ့ကြဦးစို့ဗျာ၊ အိပ်ပျော်မယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုသိန် မောင် ကျုပ် ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူးလားဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'မလုပ်ပါနှင့် ဆရာကြီး ရယ်၊ လေဝင်ပေါက် မရှိဘဲ နေ့ နေ့ သေကြပါမယ်'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် နံရံကို မှီကာ ငိုက်မူ၍ လျက် ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ မှေ့ခနဲဖြစ်၍ သွားစဉ် သံတံခါ ကို 'ခုံ-ခုံ-ခုံ-ခုံ' နှင့် တိ ခေါက်သံ ကြားသဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ မောင်စံရှားသည် အပြင်က လူများကြားအောင် တီးခေါက်လျက် ရှိကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ထိုအခါ အပြင်မှ အသံ 'ယယ်သူလဲ အထဲက'

ရှား။ ။ 'ကျုပ်တို့ပါ'

အသံ။ ။ 'ကျုပ်တို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ'

ရှား။ ။ 'မောင်စံရှားပါ သူကြီးရဲ့၊ ရန်ကုန်က စုံထောက် မောင်စံရှားလေ'

သူကြီး။ ။ 'ကြံကြံစည်စည်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ် အထဲရောက်နေကြသလဲ'

ရှား။ ။ 'နောက်တော့ ပြောပါမယ်၊ ဖွင့်စမ်းပါဦးဗျာ'

၎င်းနောက် လူသံများနှင့် သံတူရွင်း ကနဲလန့်သံများကို ကြားရပြီလျှင် ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ သံတံခါ ဖွင့်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား မိုးကောင်းရွာလင်း၍ ၇ နာရီအချိန်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်လေသည်။

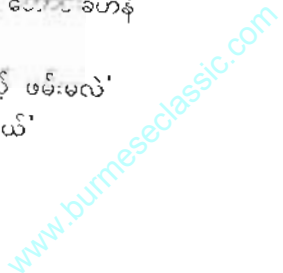
အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သူကြီးက ပြောပြသည်မှာ လယ်ထွန်သမား တစ်ယောက်သည် သုဿန်အနီးမှ ဖြတ်၍ သွားသောအခါ ခေါင်းကြီး အပြင်သို့ ရောက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာကို မိမိအား လာရောက် တိုင်တန်းကြောင်း၊ မိမိက ရွာသားများ စုဆောင်း၍ အကြောင်း မည်သို့ရှိသည်ကို စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်တန်းစဉ်အခါကပင် မောင်စံရှားတို့ ပျောက်သွားကြောင်း သိသဖြင့် ၎င်းတို့လက်ချက် ဖြစ်သည်ကို တွေးထင်မိကြောင်းများနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသူကြီးအိမ်သို့ လိုက်သွားကြပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် ယမန်ညက ကုတွင်းမှ တွေ့ခဲ့သော စာများကို ဖတ်ကြည့်ရာ ၎င်းတို့မှာ ဦးပေါ်သိုင်းထံ ၎င်း၏ ညီအစ်ကိုတော်သူ ဦးသံခဲပေးလိုက်သောစာများ ဖြစ်ကြောင်း၊ လက္ခဏာမှာ ဦးသံခဲဆိုသူသည် ရာဇဝတ်ဖြစ်မှုဖြစ်၍ ဝါးရမ်းပြေးလျက်ရှိစဉ် ဦးပေါ်သိုင်းက စရိတ်ထောက်ရကြောင်း၊ ၎င်းထံသို့လည်း မကြာမကြာ လာရောက်၍ ကြေးငွေများ ညှဉ်းလေ့ရှိကြောင်း၊ ဦးပေါ်သိုင်းက မပေ နိုင်ဟု ငြင်းဆန်သောအခါ ကတင် အဖေမူ တောင် ခဲဟန် ပြောကြားမှုများကို ၎င်းစာများကို ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ရိပ်မိနိုင်ပေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ 'နို့ နေပါဦးဗျာ၊ ဦးပေါ်သိုင်း ကို မိအားဘယ် ဘယ်နှယ် ဖမ်းမလဲ'

ရှား။ ။ 'မခက်ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်မှ မပြေးပါဘူး။ ဒီအရာ တင်ရှိပါတယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျာ သိသလဲ'

ရှား။ ။ 'အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီမှ စာချုပ်တွေက ကျုပ်ဆီ ရောက်နေတယ်။ ... ဘယ်မှ မပြေးနိုင်ဘူး'

ကျွန်တော်။ ။ 'နိုးပေးပါဦးဗျ။ ခြေရာကြို တစ်တောင်လောက် တွေတာက ဘယ်နှယ်လဲ'

ရှား။ ။ 'ဦးပေါ်သိုင် က သူ့ကို ဘီလူးဖြစ်ကြောင်း ရွာသားများက ထင်မှတ်ကြောင် သိလေတော့ ကြောက်သည်ထက် ကြောက်ပြီး သူ့အရိုးအိုးနား မသွားဝံ့အောင် သားသားခြေထောက်ကြီး လုပ်ပြီး ခြေရာချထားဒါပါဗျ'

ထမင်းစားသောက်၍ ပြီးကြလျှင် မောင်စံရှားသည် ရွာသူကြီးနှင့်တကွ ရွာသားလေးငါးယောက်တို့ကို ခေါ်ဝင်ပြီးလျှင် ဦးပေါ်သိုင်၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် မောင်စံရှားလည်း ထင်းများကို ခုတ်စေ၍ အိမ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်လှည့်ပတ်ကာ ဝိုင်းရံပြီးလျှင် မီးရှို့စေရာ မီးများ အတန်ငယ် ပူလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဖောက်ထွင်း၍ ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအခါ ရွာသားတို့လည်း 'တစ္ဆေ ချောက်တယ် တစ္ဆေ ချောက်တယ်' ဟု အော်ဟစ်လျက် ရှိရာ

ရှား။ ။ 'တစ္ဆေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာတို့၊ ဦးပေါ်သိုင် စင်စစ်ပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ ဦးပေါ်သိုင် အလွယ်တကူနှင့် အဖမ်းခံမလား။ မီးရှို့ပြီး သတ်ရမလား'

သိုင်း။ ။ 'အဖမ်းခံပါတော့မယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း မီးတွေ ငြိမ်းကြစမ်းဗျာ'

ဦးပေါ်သိုင်ကို ဖမ်းဆီးရမိသောအခါ

ရှား။ ။ 'ဦးပေါ်သိုင် မှန်မှန် အစစ်ခံမလား'

သိုင်း။ ။ 'ခံပါတော့မယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုသံခဲကို သတ်တာ ခင်ဗျားတော့ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား'

သိုင်း။ ။ 'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ အရက်မူးပြီး သေတာပါ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားဝှက်ထားတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ'

သိုင်း။ ။ 'တစ်လလောက် ရှိပါပြီ'

ရှား။ ။ 'သူသေသွားတော့ ခင်ဗျားနှင့် ရုပ်ဆင်းတူလေတော့ အသက်အားပေး ငွေကို ခင်ဗျား လိမ်လည်ဖို့ ကြံစည်တယ် ဟုတ်စ'

သိုင်း။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

ရှား။ ။ 'ဒါလောက်နှင့်များ လူတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ်ပြီး သတ်ပစ်ပါပေတယ်ဗျာ'

သိုင်း။ ။ 'သည်လူက သေချင်တော့ ကျုပ်နှင့် ပက်ပင်ပါ တွေ့ပြီး ခင်ဗျား သေတယ်ဆို၊ ဘာလုပ်နေသလဲတဲ့ မေးတော့ ကျုပ်က ကျုပ်အမှုပေါ်မှာ စို တာနှင့် ရှား'

မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိပါပေတယ်'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုသိန် မောင် ကျုပ်တို့ ပြန်ဖို့ ရှိတော့တယ်'

www.burmeseclassic.com